

Pražské stavební předpisy

2022

———— s aktualizovaným
odůvodněním

IPR ———
PRAHA

**NAŘÍZENÍ Č. 10/2016 SB. HL. M. PRAHY,
kterým se stanovují obecné požadavky
na využívání území a technické požadavky stavby
v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy)
ve znění nařízení č. 14/2018 Sb. HMP,
č. 8/2022 Sb. HMP, č. 15/2022 Sb. HMP
s aktualizovaným odůvodněním**

2022

**Institut plánování a rozvoje
hlavního města Prahy**

IPR Praha
Aktuální dokumenty k pražským stavebním předpisům najdete
na webových stránkách Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy:
www.iprpraha.cz/psp

© Institut plánování a rozvoje hlavního města Prahy, 2022
Všechna práva vyhrazena
ISBN 978-80-87931-88-2 (PDF)

KOLEKTIV AUTORŮ
Pavel Hnilička
Eva Faltusová
František Korbel
Renáta Pintová Králová
Jakub Filip Novák
Jiří Plos
David Tichý
Filip Tittl

Pražské stavební předpisy s aktualizovaným odůvodněním 2022

VZOR CITACE
Institut plánování a rozvoje hlavního města Prahy
Pražské stavební předpisy s aktualizovaným odůvodněním
Praha, IPR Praha, 2022

1 / Úvod	7
2 / Vývoj právní úpravy	12
3 / Hlavní zásady pražských stavebních předpisů	15
4 / Vztah k řízením dle stavebního zákona	21
Struktura pražských stavebních předpisů	33
Nařízení č. 10/2016 Sb. Hl. M. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy) ve znění nařízení č. 14/2018 Sb. HMP, č. 8/2022 Sb. HMP, č. 15/2022 Sb. HMP	35
Přílohy k nařízení č. 10/2016 Sb. HMP, pražské stavební předpisy	181
Přehled vybraných určených norem a jejich částí	183
Zdroje	213

1 / ÚVOD

Hlavní město Praha má již tradičně působnost pro své území samostatně upravit podrobnější požadavky vztahující se k výstavbě. V souladu s dikcí zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále „stavební zákon“), v ustanovení § 194 písm. e) jde o obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby. Skutečnost, že hlavní město může požadavky na využívání území a výstavbu upravit odlišně od zbytku státu, má své historické kořeny (popsané dále v kapitole 2) a odpovídá významu a specifickému charakteru výstavby v metropoli.

Na celostátní úrovni jsou obdobné požadavky upraveny dvěma podzákonnými právními předpisy provádějícími stavební zákon, vydanými Ministerstvem pro místní rozvoj – vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, a vyhláškou č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění vyhlášky č. 20/2012 Sb.

Obecné technické požadavky na výstavbu pro území hlavního města dříve stanovila vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále „vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy“ nebo „OTPP“), vydaná v přenesené působnosti Radou Zastupitelstva hlavního města Prahy dne 19. 10. 1999, tehdy ještě podle předchozí zákonné úpravy v obecním zřízení č. 367/1990 Sb. a ve stavebním zákoně č. 50/1976 Sb.

S ohledem na vývoj související legislativy v posledních třinácti letech, zejména přijetí nového stavebního zákona, a na vývoj názorů na optimální podmínky pro územní plánování, urbanismus a výstavbu současných měst 21. století, zejména po vzoru některých západoevropských metropolí (Curych, Vídeň, Kodaň, Berlín) se postupně stala důkladnější revize již zastaralých OTPP nezbytností. Úkolem zpracování návrhu novelizace byl pověřen Institut plánování a rozvoje hlavního města Prahy (dříve Útvar rozvoje hl. m. Prahy). Při důkladné rešerši stávajícího předpisu ve světle účinné legislativy a věcných potřeb úpravy bylo ustoupeno z původního záměru novelizace a byl připraven nový předpis – pražské stavební předpisy (PSP 2014).

Hlavním poselstvím a snahou pražských stavebních předpisů, oproti předchozí právní úpravě v OTTP, bylo znovu umožnit využití tradičních instrumentů plánování a výstavby města, pomocí nichž měla být zachována klasická struktura městské výstavby s využitím stavebních bloků a uličních čar. Město by mělo být vnímáno jako jediný organismus, jehož jsou jednotlivé stavby nedílnou součástí. PSP kladou zvýšený důraz na urbanistické

vztahy a principy v území a systematické členění města, přičemž základem tvorby urbánního města má být živý parter a pobyťová veřejná prostranství. Řada ustanovení PSP se týká požadavků právě na zlepšování kvality veřejných prostranství, definováním jejich standardu a zavedením jasných pravidel pro vztah zástavby a ulic či náměstí. Pražské stavební předpisy mají vytvářet předpoklady pro vznik kvalitní nové architektury v souladu s moderními trendy, ale i památkovou ochranou a výjimečnými hodnotami hlavního města Prahy. Jedním z deklarovaných cílů nového nařízení byla i uživatelská jednoduchost a srozumitelnost.

Pražské stavební předpisy byly schváleny Radou hlavního města Prahy jako nařízení č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy). Dne 1. 10. 2014 nabyly účinnosti a nahradily předchozí OTHP.

S ohledem na nezapracování některých připomínek Ministerstva pro místní rozvoj, zejména požadavku notifikace předpisu Evropskou komisí, však již dne 16. 1. 2015 Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodlo o pozastavení účinnosti PSP. Tím vznikl stav, kdy pro území hl. m. Prahy neplatila žádná specifická stavební pravidla a ode dne pozastavení PSP bylo nutné aplikovat celostátní regulaci, tj. vyhlášky č. 501/2006 Sb. a č. 268/2009 Sb. Tento stav je všeobecně vnímán jako nežádoucí, a proto bylo rozhodnuto o urychlené přípravě nových pražských stavebních předpisů, které vyhoví připomínkám Ministerstva pro místní rozvoj a budou před jejich schválením notifikovány Evropskou komisí.

Shrnutí změn oproti PSP 2014

Nové pražské stavební předpisy z většiny přejímají znění platných, ale Ministerstvem pro místní rozvoj pozastavených pražských stavebních předpisů č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy. Změny oproti předchozí úpravě v PSP 2014 lze shrnout následujícím způsobem:

Na základě požadavků Ministerstva pro místní rozvoj byly upraveny především požadavky na osvětlení obytných místností a doplněn požadavek na proslunění bytů v § 45 a rozšířeno ustanovení § 66 o odkaz na příslušnou českou technickou normu. Dle doporučení MMR byla dále upravena oblast Obecných zásad uspořádání území (část druhá, hlava I) a navazující pojmy. Dílčí úpravy specifikující podrobněji členění ploch s rozdílným způsobem využití se týkají zejména ustanovení § 6 a § 10. V návaznosti na tyto úpravy byl vypuštěn pojem „zátěž“.

S ohledem na postoj Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže byl upraven způsob regulace velkoformátové reklamy. Plošný zákaz pro zastavitelné území byl nahrazen kombinací omezujících regulativů s celoměstskou působností. V rámci regulace reklamy byla dále doplněna definice plochy panelu a byly zpřísněny požadavky pro reklamní zařízení umístěné na oplocení.

Nařízení bylo aktualizováno ve vztahu ke změnám navazující legislativy (např. úprava terminologie ve vztahu k novele zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích) a připravovaným dokumentům (vypuštění odkazu na územně analytické podklady v ustanovení § 52 ve věci určení centra města a jeho historické části ve vazbě na stanovení hygienických limitů hluku).

Napříč předpisem došlo dále k dílčím formulačním úpravám a zpřesněním či doplněním, které nemění princip jednotlivých regulativů. Namátkou lze jmenovat zpřesnění požadavků na chodníky v ustanovení § 16 odst. 2, rozšíření možnosti přesáhnout stavební čáru pro dodatečné zateplení budovy z 0,25 na 0,3 m v ustanovení § 24 nebo doplnění požadavků na umístování přístupových bodů sítí elektronických komunikací v ustanovení § 18 odst. 5 upravujícím pravidla pro umístování inženýrských sítí ve vztahu k ochraně před povodněmi.

Na základě stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj a Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví byl návrh nařízení před definitivním schválením Radou hlavního města Prahy notifikován Evropskou komisí podle § 7 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti. Na základě uplatněného podrobného stanoviska a připomínky ze strany Evropské komise byly provedeny dílčí úpravy a doplnění v ustanoveních § 47 a § 84.

Vzhledem k omezeným změnám oproti předchozí úpravě v PSP 2014 a její omezené účinnosti (pouze v době od 1. 10. 2014 do 16. 1. 2015) zůstává v odůvodnění tohoto nařízení stěžejní srovnání jednotlivých regulativů s vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, případně s celorepublikovými předpisy.

Změny oproti PSP 2016

Novela PSP (nařízení č. 14/2018 Sb. HMP) uvedla PSP do souladu se směrnicí Evropského parlamentu a rady 2014/94/EU ze dne 22. října o zavádění infrastruktury pro alternativní paliva tím, že byl vložen nový §76a. Na celorepublikové úrovni byla v tomto smyslu provedena novelizace vyhl. č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, a to vyhl. č. 323/2017 ze dne 26. 9. 2017, která nabyla účinnosti 19. 10. 2017.

V zájmu alespoň částečného snížení regulativní zátěže při povolování staveb pro bydlení a v zájmu vytváření podmínek pro udržitelný rozvoj města s přihlédnutím k tomu, že se jedná o uživatelský parametr bytu, kdy by míra proslunění bytu měla být osobní volbou při výběru bytu a nikoliv závazným regulativem, novela PSP zrušila závazné požadavky na proslunění obytných místností uvedené v § 45 odst. 1 a 2.

Změny oproti PSP 2018

Novela PSP (nařízení č. 8/2022 Sb. HMP) zpřesnila ustanovení § 3 s cílem odstranit zjištěné riziko účelového výkladu zastavitelného a nezastavitelného území v kontextu zastavitelných a nezastavitelných ploch. Novela nabyla účinnosti 9. 6. 2022.

Druhá novela PSP v r. 2022 (nařízení č. 15/2022 Sb. HMP) je transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/844, kterou se mění směrnice 2010/31/EU o energetické náročnosti budov a směrnice 2012/27/EU o energetické účinnosti (dále jen „Směrnice“). Směrnice nahrazuje dosavadní Článek 8 směrnice 2010/31/EU o energetické náročnosti budov novým zněním tak, že ukládá členským státům, aby zajistily realizaci stanovených požadavků na stavby v souvislosti s rozvojem elektromobility. Novelou byl do PSP vložen § 33a, novela nabyla účinnosti 17. 8. 2022 a s přechodným ustanovením do 30. září 2023 (uvedeno na konci PSP (za § 87)).

2 / VÝVOJ PRÁVNÍ ÚPRAVY

Prvním samostatným stavebním řádem v českých zemích byl řád s platností pro území Prahy z roku 1815. Svým obsahem shrnoval do té doby platné stavební předpisy. Upravoval zejména protipožární a hygienická opatření a opatření zajišťující bezpečnost. Prvním stavebním řádem s platností pro celé Čechy byl stavební řád vydaný v roce 1833, novelizovaný po připomínkách krajských stavebních inženýrů a správ v roce 1845. Řád nebyl s ohledem na úpravu z roku 1815 platný pro území Prahy. Přelomovou kodifikací se stal Stavební řád pro Prahu z roku 1886, který byl významněji novelizován až zákonem č. 109/1942 Sb., o změně stavebních řádů.

Stavební zákon s celostátní působností, jak jej známe ze současnosti, byl vydán v roce 1949 (zákon o územním plánování a výstavbě obcí). V druhé polovině padesátých let došlo novelizací předpisů o územním plánování a stavebním řádu formálně k rozdělení zákonné úpravy územního plánování a stavebního řádu do samostatných právních předpisů (zákon č. 84/1970 Sb., o územním plánování, a zákon č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu). V letech 1960–1976 byly technické požadavky na výstavbu samostatně upraveny závaznými technickými normami. Tento přístup však ze zřejmých důvodů selhal. Nekontrolované rostoucí počet technických norem bez rozlišení povahy požadavků měl za následek nepřehlednost, a proto bylo při přípravě nového stavebního zákona, vydaného pod číslem 50/1976 Sb., rozhodnuto definovat obecné technické požadavky opětovně prováděcím právním předpisem.

K vyčlenění zvláštní právní úpravy pro hl. město Prahu došlo znovu vydáním vyhlášky č. 5/1979 Sb. NVP, jejíž účinnost trvala až do vydání vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. Pražská vyhláška věnovala detailní pozornost organizaci území s ohledem na specifické podmínky hlavního města. Ustanovení dotýkající se provádění a konstrukcí staveb tvořila pouze menšinu textu. Z ustanovení, která do nové vyhlášky nebyla přejata, zaujme např. obecné ustanovení o řešení odstupů („Odstupy staveb od hranic stavebních pozemků se určují podle konkrétní situace, polohy ve městě a okolní zástavby, pokud to není u některých druhů staveb touto vyhláškou závazně stanoveno. Tam, kde je stavba umístěna na hranici pozemku, je nutno dbát na to, aby nebylo omezeno použití a způsob zástavby sousedního pozemku a aby nebyla ztížena nebo znemožněna oprava průčelí na této hranici.“). Vyhláška byla provázána s územním plánem, na který místy odkazovala.

Vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy

Při tzv. velké novele stavebního zákona v roce 1998, jejímž účelem bylo zejména sjednotit českou úpravu s komunitárním právem, odstranit nesoulad s Listinou základních práv a svobod a provést věcné změny vyplynoucí

z vývoje ve výstavbě, došlo k vydání vyhlášky nové č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, a vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. Tato byla vydána dne 19. 10. 1999 Radou Zastupitelstva hlavního města k provedení § 143 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 83/1998 Sb., a podle § 24 odst. 1 a § 45 písm. l) zákona ČNR č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění zákona ČNR č. 302/1992 Sb. Vyhláška byla následně několikrát novelizována, a to vyhláškou Rady hl. m. Prahy č. 7/2001 a nařízeními Rady hl. m. Prahy č. 26/2001, č. 7/2003, č. 11/2003, č. 23/2004 a č. 2/2007 Sb. hl. m. Prahy.

Z věcného hlediska vyhláška v posledních letech své účinnosti výrazně zaostávala za potřebami a trendy regulativních dokumentů v evropském kontextu. Svým obsahem často řešila neaktuální problémy města doby průmyslové revoluce a nezohledňovala vývoj urbanismu posledních dekád. Požadavky vyhlášky směřovaly k výstavbě města s rozsáhlým zastavěným územím a nízkou hustotou osídlení. Tento trend, spojený s oddělováním funkcí města, vycházel z problémů vyvolaných průmyslovou revolucí a masovým stěhováním obyvatel z venkova do měst v druhé polovině 19. století. Již v šedesátých letech minulého století však začínalo být zřejmé, že cesta přílišného plošného roztahování měst spojeného se suburbanizací přináší značné negativní dopady ekonomického charakteru (nákladná organizace infrastruktury) a není zárukou dobrého fungování a správy města.

Od okamžiku vydání vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy došlo rovněž ke značné proměně související legislativy. V souvislosti se vstupem ČR do EU prošel právní řád mnoha změnami souvisejícími s implementací komunitárního práva. Z těch nejzásadnějších relevantních změn je třeba uvést přijetí nového stavebního zákona, který vyhláška provádí. Byly vydány vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, a vyhláška č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, které upravovaly celé části obsahu vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy a s některými ustanoveními byly v rozporu. Bylo vydáno množství zvláštních právních předpisů, které se předmětem úpravy s vyhláškou překrývaly, například zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále „zákon o ochraně veřejného zdraví“), zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (dále „zákon o vodovodech a kanalizacích“), nebo zákon č. 254/2001 Sb., o vodách o změně jiných zákonů (vodní zákon).

Vyhláška obsahovala celkem 94 odkazů na normové hodnoty. Všechny tyto odkazy jsou tzv. odkazy výlučně pružné (formulované obecně „musí splňovat normové hodnoty“). Předepisovaly tedy postup podle normy jako jediný možný způsob splnění ukládané povinnosti a činily tak navíc obecnou formulací požadující „soulad s normovými hodnotami“, tedy aniž by konkrétně uváděly povinnosti, jejichž splnění požadují, či na ně alespoň odkazovaly. Tato legislativní praxe je problematická – ukládané povinnosti jsou formulovány mimo náležitý legislativní proces; zjištění aktuálního výčtu norem, který odpovídá odkazu, není snadné.

Pražské stavební předpisy

Výše popsané důvody vedly ke snahám o přijetí nové, podstatně modernější právní úpravy pražských stavebních předpisů (hlavní principy PSP jsou popsány v kapitole 3). Návrh pražských stavebních předpisů byl připravován od roku 2012, v roce 2014 prošel legislativním procesem, byl podroben připomínkám městských částí, stavebních úřadů a dotčené odborné i široké veřejnosti. Dne 15. 7. 2014 jej schválila Rada hlavního města Prahy a následně dne 31. 7. 2014 byly zveřejněny ve Sbírce právních předpisů hl. m. Prahy jako nařízení č. 11/2014, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy). Dne 1. 10. 2014 nabyly účinnosti.

V přechodných ustanoveních (§ 85) PSP připustily použití předchozí OTTP pro změny závazné části stávající územně plánovací dokumentace a pro posuzování dokumentace a projektové dokumentace, která byla zpracována do 30. 9. 2014 a která bude předložena stavebnímu úřadu do 1. 10. 2016. Pro všechny ostatní případy se od 1. 10. 2014 použily pražské stavební předpisy.

I po nabytí účinnosti pražských stavebních předpisů však přetrvaly určité rozpory s Ministerstvem pro místní rozvoj, které je nadřízeným správním orgánem hl. m. Prahy ve věcech stavebních v přenesené působnosti podle § 8 stavebního zákona a podle § 178 odst. 2 věta 3 správního řádu. Ministerstvo pro místní rozvoj vykonává podle § 108 zákona o hlavním městě Praze dozor nad vydáváním a obsahem nařízení hl. m. Prahy v přenesené působnosti. Rozpory se týkaly především otázky povinnosti notifikace pražských stavebních předpisů jako technického předpisu Evropskou komisí.

Dne 14. 10. 2014 vydalo Ministerstvo pro místní rozvoj výzvu ke zjednání nápravy, kterou však hlavní město Praha nerefletovalo, a proto Ministerstvo pro místní rozvoj dne 16. 1. 2015 rozhodlo podle § 108 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze o pozastavení (sistaci) účinnosti pražských stavebních předpisů, s výjimkou přechodného ustanovení § 85, a současně stanovilo hlavnímu městu Praze lhůtu 15 měsíců ke zjednání nápravy. Ode dne 16. 1. 2015 proto pro území hl. m. Prahy neplatí žádná specifická stavební pravidla a použijí se buď OTTP, pokud jsou v konkrétních věcech naplněny podmínky přechodného ustanovení § 85 PSP nebo celostátní vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby.

Toto nařízení vyhovuje připomínkám Ministerstva pro místní rozvoj a obsahově naplňuje jeho výzvu ke zjednání nápravy. Především z důvodu dodržení postupů při notifikaci právních předpisů, které mají být notifikovány před schválením, byla zvolena forma vydání nových pražských stavebních předpisů, nikoli jen forma novelizace PSP 2014 či jejich dodatečná notifikace. Obsahově však toto nařízení vychází z PSP 2014 a pouze dílčím způsobem jej doplňuje (viz shora Shrnutí změn oproti PSP 2014).

3 / HLAVNÍ ZÁSADY PRAŽSKÝCH STAVEBNÍCH PŘEDPISŮ

Nová právní úprava cílí k městu urbánnímu, kompaktnímu a zelenému. Těžiště předpisu se přesunulo k řešení soudobých problémů města, spojených zejména s rozpadem městské struktury a s tím souvisejících ekonomických, environmentálních a sociálních dopadů. Proto je cílem město urbánní, které má obecně městský charakter a nabízí adekvátní množství služeb a vybavenosti, město kompaktní, které dobře využívá své pozemky a zbytečně nezastavuje volnou krajinu, a město zelené, které nabízí svým obyvatelům dostatek veřejných zahrad a parků a které chrání a rozvíjí svou volnou krajinu. K naplnění cílů se předpisem prolínají následující zásady:

3.1 STAVBA JAKO SOUČÁST MĚSTA

Předpis rozpracovává a doplňuje zejména vztahy urbanistické, které byly doposud spíše opomíjeny. Vychází ze skutečnosti, že budovy nejsou pouhými solitery, nýbrž spoluvytvářejí obraz města. Předmětem úpravy jsou tak tradiční instrumenty plánování města jako např. uliční nebo stavební čára. Předpis nastavuje základní definice vztahů k nalezení společného a srozumitelného jazyka pro popis jevů při plánování a stavbě města. Zavedení a upřesnění terminologie pomůže lépe vnímat město jako celek. Nařízení navazuje na tradiční hodnoty, které byly v hl. m. Praze sepsány ve stavebních řádech ještě před druhou světovou válkou. Zatímco domy se mění, přestavují, bourají a stavějí nové, již jednou provedená parcelace ulic většinou přetrvává, a to stovky let. Výhodou dobře navržené parcelace je její univerzálnost a schopnost bez potíží se adaptovat na probíhající změny ve společnosti. Aby se město dobře a zdravě rozvíjelo, potřebuje urbanismus jako svorník mnoha různých disciplín.

Stavbu je vždy nutné posuzovat jako součást města, které svými parametry a charakterem významně ovlivňuje, nikoli jako samostatnou entitu vytrženou z kontextu. Tomuto účelu slouží zejména upřesnění zásad pro umístování staveb s ohledem na uliční a stavební čáru, upřesnění výškových vztahů, požadavek na návaznost přízemí budov na veřejná prostranství na náměstích a městských třídách a řada dalších požadavků. Nařízení se soustředí právě na předěl veřejných prostranství a navazujících staveb. Pouze město s jasně nastavenými pravidly svého rozvoje může zajistit předvídatelné a kvalitní prostředí pro své obyvatele.

3.2 KVALITA VEŘEJNÝCH PROSTRANSTVÍ

Důraz na kvalitu veřejných prostranství se prolíná celým předpisem, a to jak nastavením standardu veřejných prostranství, tak zavedením jasných pravidel pro vztah zástavby a ulic či náměstí.

Veřejná prostranství tvoří základní kostru města s vysokou reprezentativní hodnotou. Kvalitní a obytná veřejná prostranství s vyváženým vztahem mezi dopravní obsluhou a společenským významem jsou jednou ze základních podmínek fungování města, které je atraktivní pro své obyvatele a schopné konkurence v kvalitě života v evropském měřítku. Za tímto účelem se zohledňuje zejména pěší a cyklistická doprava a požadavky na obytnou kvalitu veřejných prostranství.

Nařízení pracuje s pojmem uliční prostranství jako s podmnožinou veřejného prostranství vymezenou uliční čarou. Díky tomuto upřesnění, běžnému v okolních zemích, lze jednak lépe vymezovat veřejná prostranství v územně plánovací dokumentaci a jednak efektivněji definovat navazující pravidla pro umístování dopravní a technické infrastruktury.

Předpis stanovuje urbanistické typy ulic a řadu na ně navazujících požadavků, v nichž se odráží zejména zohlednění jejich pobytové kvality. Předpis si klade za cíl vytvořit podmínky pro výstavbu zeleného města, v jehož ulicích nebudou chybět četná stromořadí a v němž výsadba parků nebude znemožněna nevhodnou pokládkou infrastruktury. Z toho důvodu jsou zavedeny plochy nezastavitelné v dosud zastavěném území jako „zelené“ rozvojové plochy, nestavební bloky pro realizaci parků, výsadbové pásy pro realizaci stromořadí a další instrumenty. Pozornost se zároveň soustřeďuje na snadnou prostupnost územím, specificky např. na umožnění volného průchodu kolem místních vodních toků, které dovolí uživatelům města naplno využívat tato území s velkým rekreačním potenciálem. Spolu se standardem veřejných prostranství je zavedena podrobná regulace staveb pro reklamu a reklamních a informačních zařízení.

3.3 OBECNÁ REGULACE UMOŽŇUJÍCÍ ZOHLEDNĚNÍ MÍSTNÍCH PODMÍNEK

Jedním z klíčových problémů při stanovení požadavků na výstavbu v obecném právním předpisu je skutečnost, že zavádí jednotné požadavky pro řešení situací, které budou mít dle místních okolností velmi různou podobu. Tento problém nastává zejména u regulace umístování staveb. Čím podrobnější je předpis, tím vyšší je pravděpodobnost, že se vyskytnou situace, pro něž nebude užítí regulativu vhodné, případně i zcela kontraproduktivní. Obecné požadavky je tudíž třeba nastavovat

se nejvyšší mírou obezřetnosti a vždy je třeba hledat cesty, jak v územním rozhodování umožnit zohlednění místních podmínek.

Předpis umožňuje územně plánovací dokumentaci přizpůsobit regulaci ve vybraných případech místním podmínkám. Tento model užívá např. u požadavků spojených s výškovou regulací či požadavků na stání vozidel, u nichž lze důvodně předpokládat, že územní nebo regulační plán regulaci nastaví s ohledem na místní podmínky přesněji a vhodněji. Možnost odlišné úpravy v územně plánovací dokumentaci se objevuje také u záležitostí menšího měřítka, například u odstupů staveb, vztahu umístování staveb a stavební čáry či u pravidel umístování staveb pro reklamu a reklamních a informačních zařízení. Úpravu těchto požadavků, bude-li v územně plánovací dokumentaci řešena, lze předvídat spíše u nižší vrstvy územního plánu, popřípadě u plánu regulačního.

V souladu s uvedenou zásadou předpis pracuje s institutem tzv. společně řešeného celku. Dotýká se situací, kdy stavebník, resp. projektant řeší ve všech souvislostech větší území, ve kterém může vztahy mezi stavbami plně koordinovat. Pro společně řešené celky jsou některé vybrané požadavky, např. hospodaření se srážkovými vodami, odkládání odpadu nebo odstupy budov, nastaveny odlišně právě proto, že je možné je koordinovat v širších souvislostech. Princip společně řešeného celku tak v těchto případech z kvalitní koordinaci zejména při výstavbě větších souborů rodinných domů (nebo jiných obytných typologií svázaných s vlastním pozemkem), kde se v rámci jednoho projektu koordinuje forma výstavby na více stavebních pozemcích.

3.4 ADEKVÁTNÍ PROVÁZANOST S ÚZEMNĚ PLÁNOVACÍ DOKUMENTACÍ

Předpis si klade za cíl vytvořit a ucelený systém spolu s územně plánovací dokumentací v hlavním městě Praze. Proto byla příprava předpisu koordinována s přípravou nového Územního plánu hl. m. Prahy (dále také „Metropolitní plán“) na základě jeho schváleného zadání. Nařízení zavádí pojmový aparát pro využití v územně plánovací dokumentaci tak, aby předpis i plán hovořily jednotným jazykem. U vybraných ustanovení předpis přímo předpokládá vymezení jednotlivých regulativů v územně plánovací dokumentaci.

Ke sjednocení způsobu posuzování souladu navrhovaných staveb s jejich okolím zavádí předpis jednotnou terminologii a jednotící postup, který stanoví, jaké vlastnosti se mají sledovat a jakým způsobem. V pražských stavebních předpisech jsou definovány tři základní atributy: uliční čára, stavební čára a regulovaná výška budovy. Tyto tři atributy

určují základní parametry pro posouzení stavby a pro ověření vzájemných vztahů mezi budovami, které nejsou pouhými solitéry, ale vždy jsou součástí města. Do doby, než budou definovány přímo v územních a regulačních plánech, mají stavební úřady jistou oporu v územně analytických podkladech, které se připravovaly koordinovaně s návrhem nařízení a synergicky se všemi dalšími dokumenty Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy. Pro posouzení výškových hladin se například uplatní kompletní 3D model Prahy s vyznačením výšek říms jednotlivých budov vůči terénu. Dále se uplatní data z terénních průzkumů o počtu podlaží budov, o průběhu uličních čar a další užitečná konkrétní znalost míst. Do doby vzniku podrobnější dokumentace tak bude rozhodnutí o kontextuálnosti stavby stejně jako dříve na stavebním úřadu, nicméně bude mít ke svému odůvodnění více relevantních a podstatných podkladů o stavu v území.

Předpokladem je, že zavedením doposud chybějícího jednotného slovníku a urbanistických parametrů se bude město lépe vyvíjet jako jeden organismus, nikoli jako náhodný shluk budov.

3.5 HOSPODÁRNÉ VYUŽÍVÁNÍ ÚZEMÍ SE ZACHOVÁNÍM KVALITY PROSTŘEDÍ

Vize kompaktního města krátkých vzdáleností s nízkými nároky na dopravu a technickou infrastrukturu je obecně uznávaným přístupem k plánování měst ve vyspělých zemích již od osmdesátých let minulého století. Pro její uplatnění je třeba přehodnotit přístup k využívání území tak, aby se předcházelo jeho plýtvání spojenému se záborem volné krajiny a poškozováním ekosystémů. Hlavním nástrojem k tvorbě města je územní plánování, stavební předpis však musí svým zněním tomuto principu napomáhat. Nutností je vytvoření předpokladů k úspornému využívání území, s nímž je spojena podpora výstavby v existujících prolukách (na tzv. brownfieldech), podpora dostavování existujících staveb a podpora kombinování funkcí jak u ploch, tak u staveb.

Nařízení zároveň optimalizuje prostorové parametry zástavby tak, aby plnila roli ochrany stávajících budov a pozemků před nepřiměřeným omezením novostavbami a přitom nebránila zástavbě tam, kde je žádoucí. Například vzájemné odstupy staveb jsou ponechány jako dříve „v poměru 1 : 1“, ale aplikují se pouze tam, kde mají smysl, tj. na okna obytných místností stávajících budov jako ochrana volného pohledu na oblohu.

Předpis se programově odklání od systematiky soupisů požadavků ve formátu „stavby pro“ a ponechává ji pouze pro specifické případy. Popisem „stavby pro“ se v kombinaci s nevhodnými definicemi implicitně

předpokládá, že stavba bude mít pouze jedno dané využití. Monofunkční stavby jsou jistě možné, ale pro město jsou naopak žádoucí ty budovy, ve kterých jsou různé druhy užívání smíšené (polyfunkční), a proto je popis požadavků přednostně směřován podle druhů užívání. Předpis zároveň usnadňuje vznik polyfunkčních staveb řadou dílčích pravidel, například zavedením možnosti vzájemné zastupitelnosti parkovacích stání.

K vytvoření rozmanitého prostředí s promícháním funkcí směřuje také práce s pojmem charakter prostředí. Charakter je v souladu se stavebním zákonem určujícím aspektem pro rozhodování v území. V předpisu se podrobněji popisuje prostřednictvím výškových hladin a stavebních čar, jejichž kombinacemi vznikají různé druhy charakterů zástavby. Na různé charaktery jsou pak navázány další specifikace požadavků, např. u odstupů nebo typu oplocení.

[OBR. 1] Rezervy v městské struktuře
V prostoru kolem nádraží Praha-Holešovice se nachází stanice metra, husté tramvajové a autobusové spojení. Přitom je celá oblast stavebně velmi zanedbaná a nabízí velké množství nevyužitých míst. Principem zahušťování města se rozumí právě dostavba těchto volných míst, kde je stávající infrastruktura a napojení na MHD. Zahušťování města se nesmí dotýkat parků, ale právě těchto volných proluk. Zacelení těchto jizev pozvedne kvalitu veřejných prostranství, protože i okolní domy mají na charakter veřejných prostranství důležitý vliv.

3.6 STANOVENÍ ZÁKONNÝCH POŽADAVKŮ V MÍŘE ODPOVÍDAJÍCÍ VEŘEJNÉMU ZÁJMU

Dalším určujícím principem nařízení je důsledné hledání veřejného zájmu při stanovení jednotlivých požadavků. Zejména v oblasti dílčích technických požadavků stanovuje předpis pouze nepodkročené minimální hodnoty a ponechává tak prostor pro technické inovace a širokou škálu architektonických řešení. Nařízení tak obsahuje pouze ty požadavky, které věcně nejsou standardem, nýbrž minimem nutným k zajištění základních požadavků spojených především s ochranou zdraví či s bezpečností při užívání staveb.

Jednotlivé požadavky jsou zároveň stanoveny s ohledem na aktuální vývoj stavebních typů a technických řešení.

3.7 PŘEDPIS JAKO PODKLAD PRO KVALITNÍ ROZHODOVÁNÍ

Důležitým aspektem je také uchopitelnost předpisu pro jeho uživatele, tedy pro stavební úřady, projektanty a stavebníky. Důraz je kladen na logické členění nařízení v ucelených tematických blocích, odpovídající měřítkové řadě od celku města po technický detail. Ve snaze vytvořit podmínky pro správnou aplikaci předpis obsahuje rozsáhlý pojmový aparát s definicemi některých obecných pojmů z oblasti územního plánování a výstavby.

Předpis usiluje o větší jasnost omezením duplicity ve vztahu k dalším právním předpisům s obdobným předmětem úpravy. Z tohoto důvodu tak část čtvrtá neduplikuje požadavky, které jsou předmětem úpravy zvláštních právních předpisů. Ke snazšímu užívání předpisu směřuje také skutečnost, že předpis výrazně omezuje metodu odkazování na normy, namísto toho uvádí konkrétní požadované hodnoty přímo v PŘÍLOZE. Odkazy se využívají pouze v případech, ve kterých lze předpokládat dynamický vývoj techniky, nebo tam, kde je objem dat, na která se odkazuje, příliš obsáhlý a vyžaduje vysokou odbornou znalost, jako je tomu v případě statiky staveb a odkazů na tzv. Eurokódy.

Pro větší přehlednost a názorné vysvětlení jednotlivých ustanovení bylo spolu s předpisem připraveno rozsáhlé odůvodnění podrobně komentující jednotlivá ustanovení včetně grafických vyobrazení.

4 / VZTAH K ŘÍZENÍM DLE STAVEBNÍHO ZÁKONA

Podle § 169 odst. 1 stavebního zákona jsou všechny fyzické a právnické osoby a příslušné orgány veřejné správy povinny při územně plánovací a projektové činnosti, při povolování, provádění, užívání a odstraňování staveb mimo jiné respektovat obecné požadavky na výstavbu stanovené prováděcími právními předpisy.

Obecnými požadavky na výstavbu se rozumí podle § 2 odst. 2 písm. e) stavebního zákona obecné požadavky na využívání území, technické požadavky na stavby a obecné technické požadavky zabezpečující bezbariérové užívání staveb stanovené prováděcími právními předpisy.

Prováděcími právními předpisy, které stanoví obecné požadavky na výstavbu, jsou na celostátní úrovni zejména vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj:

- č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území;
- č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby;
- č. 398/2009 Sb., obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb.

Stavební zákon obsahuje dále v § 194 písm. e) zmocnění, podle něž může hlavní město Praha stanovit nařízením vydaným v přenesené působnosti obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hl. m. Praze, čímž pro území hl. m. Prahy může nahradit shora uvedenou celostátní právní úpravu. Právě o toto zákonné zmocnění se opírají pražské stavební předpisy.

Pražské stavební předpisy vydané jsou tedy speciálním prováděcím právním předpisem ke stavebnímu zákonu, který zvláště pro území hlavního města Prahy upravuje otázky územního plánování a výstavby, jež jsou pro zbytek území České republiky upraveny vyhláškami Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Právní úprava v tomto nařízení je nejen speciální vůči obecné celostátní úpravě, ale je také komplexní v tom smyslu, že celostátní úpravu nahrazuje v plném rozsahu, takže při účinnosti PSP se vyhlášky č. 501/2006 Sb. a 268/2009 Sb. na území hl. m. Prahy nepoužijí. Vyhlášku č. 398/2009 Sb., obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, PSP nenahrazují a tato se využije i pro území hlavního města Prahy.

Struktura nařízení odpovídá struktuře stavebního zákona. Nejprve jsou uvedeny obecné požadavky na uspořádání území, následují požadavky na vymezení a standard veřejných prostranství, parcelaci a umístování staveb. Dále jsou uvedeny požadavky pro povolování a užívání staveb a na závěr jsou

obsaženy požadavky specifických typů staveb, které nelze zobecnit a zařadit do jiných částí předpisu. Požadavky pro umístování a povolování staveb se vzhledem k věcným souvislostem částečně prolínají.

Nově zaváděné požadavky posuzované v rámci územního rozhodování či povolování staveb, ačkoli vznikaly v koordinaci s přípravou zadání Územního plánu hl. m. Prahy, nejsou na jeho pořízení závislé a mohou být aplikovány také v době účinnosti stávajícího Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy. Do té doby je však nutno klást zvýšený důraz na zdůvodnění navrhovaných záměrů stavebníkem, k němuž může být ve vybraných případech užitá územní studie, jejíž zpracování umožní zobrazit širší vztahy v území, především návaznost na stávající či připravovanou zástavbu. Sledované jevy musí být současně vždy zobrazeny v dokumentaci záměru, a to v situačním výkresu (↗ část C dle přílohy č. 1 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb) a pohledech či charakteristických řezech (↗ část D přílohy č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb).

Nařízení užívá v odůvodněných případech ustanovení dispozitivní povahy v podobě požadavků uvedených pojmem „zpravidla“. Cílem je popis a stanovení správné praxe, která by měla být dodržena vždy, pokud to objektivní podmínky nevylučují. Samozřejmostí je povinnost stavebníka poskytnout odpovídající odůvodnění, odchyluje-li se takto od předepsaných povinností.

4.1 ÚZEMNÍ PLÁNOVÁNÍ

V souladu se zmocněním v ustanovení ↗ § 194 písm. e) stavebního zákona uvádí nařízení v rámci stanovení obecných požadavků na využívání území obecné zásady uspořádání území. Jde o požadavky uvedené v části druhé, hlavě první a druhé a dále v ustanoveních ↗ § 21 a ↗ § 25 nařízení. Nařízení předvidá členění území hlavního města podle zastavěnosti a zastavitelnosti, podle předpokládané míry změn (stability), podle charakteru (na lokality), podle převažujícího způsobu využití (na plochy s rozdílným způsobem využití) a podle míry využití území k zastavění. Přiměřeně ke své podrobnosti územně plánovací dokumentace vymezí uliční prostranství, stavební čáry a stanoví výškovou regulaci.

4.2 ÚZEMNÍ ROZHODOVÁNÍ

V souladu se zmocněním v § 194 písm. e) stavebního zákona uvádí nařízení v rámci stanovení obecných požadavků na využívání území požadavky na vymezování pozemků a veřejných prostranství a umístování staveb, upravené

v části druhé. Při umístování specifických staveb je třeba splnit také požadavky uvedené v části čtvrté. Požadavky jsou vázání projektanti při navrhování staveb (resp. stavebníci při podávání žádosti) a stavební úřady při rozhodování.

Lze zdůraznit sedm základních požadavků, jejichž splnění bude ověřováno při rozhodování v území:

Umístování staveb v souladu s uliční a stavební čarou

(↗ § 12, § 21 – § 24)

Při umístování staveb je nutné respektovat vedení uliční a stavební čáry. Navržený předpis vychází z předpokladu, že poloha čar bude v území stanovena územně plánovací dokumentací. V území, kde tomu tak nebude (resp. na celém území hlavního města do okamžiku vydání příslušné územně plánovací dokumentace), se poloha uliční čáry odvodí z existujících veřejných prostranství s přihlédnutím k vyznačení uličních prostranství v územně analytických podkladech (tam, kde je síť uličních prostranství založena), resp. se odvodí z územní studie (tam, kde síť uličních prostranství založena není). Poloha stavební čáry se odvodí z převažujícího charakteru zástavby a jejího vztahu k veřejným prostranstvím (ve stabilizovaném území), resp. obdobně se odvodí z územní studie nebo se vymezí v rámci dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, a to v rámci situačního výkresu uvedeného v ↗ části C přílohy 1 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, a v rámci charakteristických řezů a pohledů uvedených v ↗ části D přílohy 1 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (v transformačním a rozvojovém území).

Rozdělení území hlavního města na stabilizované, rozvojové a transformační je vymezeno v účinném Územním plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy (↗ oddíl 6 odst. 1: „Území hlavního města Prahy je územním plánem děleno na zastavitelná a nezastavitelná území. Zastavitelná území jsou rozvojová, stabilizovaná, transformační a nerozvojová. Zvláštní ujednání týkající se jednotlivých druhů zastavitelných území jsou definována v oddílu 7.“).

Umístování staveb s ohledem na výškovou regulaci

(↗ § 25 – § 27)

Při umístování staveb je nutné respektovat výškovou regulaci v území stanovenou zpravidla výškovými hladinami nebo podlažnostmi. Také tento regulativ bude vymezen územně plánovací dokumentací. V území, kde tomu tak nebude (resp. na celém území hlavního města do okamžiku vydání příslušné územně plánovací dokumentace), bude třeba odvodit výškové hladiny z charakteru zástavby s přihlédnutím k výškám popsaným v územně analytických podkladech (ve stabilizovaném území), resp. odvodit z územní studie nebo vymezit v rámci dokumentace pro vydání územního rozhodnutí,

↗ Část C dle přílohy č. 1 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění vyhlášky č. 62/2013 Sb.

↗ Část D přílohy č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění vyhlášky č. 62/2013 Sb.

↗ § 194 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

↗ § 21
↗ § 25

↗ § 12
↗ § 21 – § 24

↗ Část C přílohy 1 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění vyhlášky č. 62/2013 Sb.

↗ Části D přílohy 1 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění vyhlášky č. 62/2013 Sb.

↗ Oddíl 6 odst. 1, opatření obecné povahy č. 6/2009

↗ § 25 – § 27

→ Část C přílohy 1
k vyhlášce č. 499/2006 Sb.,
o dokumentaci staveb, ve znění
vyhlášky č. 62/2013 Sb.

→ Části D přílohy 1
k vyhlášce č. 499/2006 Sb.,
o dokumentaci staveb, ve znění
vyhlášky č. 62/2013 Sb.

→ § 27

→ § 28
→ § 29

→ § 28
→ § 29

→ § 31
→ § 35 – § 38

→ § 48
→ § 49
→ § 63

a to v rámci situačního výkresu v → části C přílohy 1 k vyhlášce č. 499/2006 Sb.,
o dokumentaci staveb, a v rámci charakteristických řezů a pohledů uvedených
v → části D přílohy 1 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (v transformačním
a rozvojovém území).

Tento postup, obdobně jako u stavební a uliční čáry, zaručuje
použitelnost regulativu také z účinnosti stávající územně plánovací
dokumentace. Předpis zároveň přesně popisuje postup určení výšky (→ § 27)
zavedením pojmu „regulovaná výška budovy“ tak, aby bylo její stanovení
jednoznačné a jednotné.

Odstupy staveb a pravidla pro výstavbu na hranici pozemku

(→ § 28, → § 29)

Při umísťování staveb je třeba respektovat pravidla pro odstupy od
stávajících budov a pravidla pro umísťování staveb na hranici pozemku.
Základní požadavek na odstupy budov je stanoven tzv. odstupovým úhlem
(→ § 28), který chrání stávající zástavbu před nepřiměřeným zastíněním
navrhovanými budovami. Současně je v → § 29 uveden požadavek na odstup
stavby od hranice pozemku s podrobnými podmínkami pro možnost
jeho přestoupení.

Požadavky na odstupy mezi stavbami řeší také vyhláška č. 501/2006 Sb.
v ustanovení § 25 ovšem v podobě, která v pražském prostředí působí věcně
i výkladově obtížně.

Připojení staveb na technickou a dopravní infrastrukturu

(→ § 31, → § 35 – § 38)

Obdobně jako vyhláška č. 501/2006 Sb. a vyhláška č. 268/2009 Sb.
stanovuje nové nařízení také požadavky na dopravní a technickou
infrastrukturu včetně požadavků na připojení. Požadavky uvedené v části
druhé jsou doplněny některými požadavky na připojení staveb na technickou
infrastrukturu v části třetí (→ § 48, → § 49 a → § 63). Stanoví se požadavky na
zásobování vodou, likvidaci odpadních vod (vč. žump a čistíren odpadních
vod), hospodaření se srážkovými vodami, napojení na komunikaci a kapacity
a formu parkování. Větší důraz je kladen na omezení negativních projevů
vedení infrastruktury veřejným prostranstvím.

Ve vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy byly požadavky uvedeny
v ustanoveních čl. 4 odst. 2, čl. 4 odst. 9, čl. 4 odst. 11, čl. 4 odst. 15, čl. 5,
čl. 6, čl. 9 a čl. 11. Ve vyhlášce č. 501/2006 Sb. jsou požadavky uvedeny
v ustanoveních § 20, § 23, § 24, § 24a, § 24b a ve vyhlášce č. 268/2009 Sb. je
tato problematika řešena v ustanoveních § 4, § 5, § 6, § 32, § 33, § 34 a § 35.

Parkování, odkládání jízdních kol

(→ § 32 – § 34)

→ § 32 – § 34

Nařízení upravuje systém výpočtu kapacit parkování. Přepočet funguje
na principu stanovení procenta ze základního počtu stání pro jednotlivé zóny
v území dle mapového podkladu v PŘÍLOZE předpisu. Rozlišují se přitom stání
vázaná (pro stálé uživatele budov) a stání návštěvnická. Výsledný počet stání
je z obou stran omezen (minimem i maximem) a stanoví se zvlášť pro bydlení
a ostatní účely užívání budov. Vedle kapacit jsou stanoveny i požadavky
na formu a charakter (způsob umístění) parkovacích stání.

Požadavky na parkování řešila také vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy,
a to v ustanoveních čl. 10 a čl. 50 odst. 5. Ve vyhlášce č. 501/2006 Sb. jsou
požadavky na parkování řešeny v ustanovení § 20 a dále jsou upraveny
i v ustanovení § 5 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

Osvětlení

(→ § 45)

→ § 45

Nařízení stanoví požadavky denního osvětlení pro obytné místnosti
a jednotky dlouhodobého ubytování ve stavbách navrhovaných a ve stavbách
ovlivněných novou stavbou. Přestože jde o požadavek uvedený v části třetí
předpisu, projevuje se již ve fázi umístění budovy.

Osvětlení je řešeno jak ve zrušené vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy
(čl. 23, čl. 24), tak ve vyhlášce č. 268/2009 Sb. (§ 11, § 12 a § 13) a požadavky
jsou stanoveny odkazem na určené normy.

Veřejná prostranství

(→ § 11 – § 14, → § 16 – § 19)

→ § 11 – § 14
→ § 16 – § 19

Stanovení podrobných požadavků na veřejná prostranství patří mezi
základní prvky nařízení. Předpis zavádí urbanistické typy ulic (→ § 13)
a na ně vázané regulativy směřující ke zkvalitňování veřejných prostranství.
Nově je zaveden pojem „uliční prostranství“ (→ § 2, → § 12) jako část veřejného
prostranství. Další požadavky jsou uvedeny také v souvislosti s umísťováním
staveb a uspořádáním a prováděním dopravní a technické infrastruktury
(→ § 17, → § 18, → § 19).

→ § 17
→ § 18
→ § 19

Vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy řešila požadavky veřejných
prostranství pouze omezeně v několika ustanoveních (čl. 4 odst. 3,
čl. 4 odst. 14, čl. 4 odst. 18, čl. 4 odst. 19). Obdobně vyhláška č. 501/2006 Sb.
řeší požadavky na veřejná prostranství v omezenějším rozsahu, zejména
v ustanovení § 22.

4.3 POVOLOVÁNÍ STAVEB

V souladu se zmocněním § 194 písm. e) stavebního zákona uvádí nařízení v rámci stanovení technických požadavků na stavby požadavky, jejichž splnění je předmětem posouzení při povolování staveb. Konkrétně jde o šest základních požadavků na stavby stanovených nařízením EU č. 305/2011 (CPR), a to požadavek na mechanickou odolnost a stabilitu (→ § 40, → § 41), požadavek na požární bezpečnost (→ § 42), hygienu, ochranu zdraví a životního prostředí (→ § 43 – § 51), požadavek na ochranu proti hluku (→ § 52), bezpečnost a přístupnost při užívání (→ § 53 – § 65) a požadavek na úsporu energie a tepelnou ochranu (→ § 66). Sedmý z požadavků (udržitelné využívání přírodních zdrojů) není v nařízení proveden, jelikož konkrétní obsah tohoto požadavku není dosud na evropské úrovni znám. Povolování staveb se týká část třetí nařízení, která je rozdělena na sedm hlav, přičemž první hlava upravuje obecné požadavky a následujících šest hlav upravuje šest základních požadavků na stavby. Došlo k vyčlenění požadavků, které jsou upraveny v jiných právních předpisech, aby nedocházelo k nežádoucí duplicitě. Předpis nadále neupravuje požadavky na požární bezpečnost, neboť ty jsou předmětem [vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění vyhlášky č. 268/2011 Sb.](#), na niž nařízení odkazuje.

Stanovení požadavků v třetí části předpisu vychází z předpokladu, že stavební předpisy v hlavním městě Praze (na rozdíl od předpisů územních) by neměly vykazovat výraznou odlišnost ve srovnání s předpisy na ostatním území ČR. Z toho důvodu nařízení vychází ze znění [vyhlášky č. 268/2009 Sb.](#), které bylo podrobena analýze s cílem ověřit, která ustanovení jsou vzhledem k existenci zvláštních předpisů duplicitní.

Změny oproti vyhlášce č. 268/2009 Sb. se týkají především těchto témat:

Omezení odkazů na normové hodnoty

Jednou z hlavních změn nařízení oproti vyhlášce č. 268/2009 Sb. je omezení obecného odkazování na „normové hodnoty“. Nařízení nově stanovuje ve své PŘÍLOZE vybrané konkrétní požadavky (požadavky na větrání, schodiště a zábradlí) a zároveň zavádí odkazy na vybrané normy způsobem indikativního odkazování formulovaným tak, aby bylo jasné, které vybrané technické požadavky norem mají být splněny.

Ve společných, přechodných a závěrečných ustanoveních bylo doplněno ustanovení → § 84 v tomto znění:

„Vybrané požadavky uvedené v § 19 odst. 1, § 40 odst. 1, § 41 odst. 1, § 45 odst. 2, 3, 4 a 8, § 46 odst. 1 a 3, § 47 odst. 6, § 52 odst. 3, § 59 odst. 1 a 2, § 66 odst. 4 a § 74 odst. 4 se považují za splněné, postupuje-li se ve shodě s určenou normou nebo její částí oznámenou ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, která obsahuje podrobnější technické požadavky.

Podrobnější technické požadavky jsou obsaženy v normách týkajících se

- a) prostorového uspořádání sítí technického vybavení (minimální vodorovné vzdálenosti při souběhu sítí, minimální svislé vzdálenosti při křížení sítí a minimální krytí sítí),
- b) mechanické odolnosti a stability (navrhování konstrukcí, zatížení konstrukcí),
- c) zakládání staveb (navrhování konstrukcí, zatížení konstrukcí),
- d) denního osvětlení (úroveň denního osvětlení, činitel denní osvětlenosti roviny zasklení okna),
- e) umělého osvětlení,
- f) plynutěsnosti volně stojících komínů,
- g) kročejové a vzduchové neprůzvučnosti stěn, příček a stropů,
- h) protiskluznosti podlah,
- i) protiskluznosti schodišť, podest a ramp,
- j) tepelné ochrany budov,
- k) skladování tuhých průmyslových hnojiv,
- l) dobíjecích stanic a čerpacích stanic pohonných hmot;

tyto požadavky mohou být splněny i jiným technickým řešením, pokud se prokáže, že navržené řešení garantuje nejméně základní požadavky na stavby uvedené v § 39. Nebude-li v příslušném řízení prokázáno něco jiného, má se za to, že základní požadavky na stavby uvedené v § 39 jsou splněné v případě výrobků vyrobených a/nebo uvedených na trh v některém členském státě Evropské unie nebo v Turecku, nebo které mají původ v některém ze států Evropského sdružení volného obchodu, které jsou současně smluvní stranou Evropského hospodářského prostoru, pokud tyto výrobky odpovídají technickým předpisům, normám a pravidlům správné praxe závazným pro výrobu anebo uvedení na trh, popřípadě pro používání tohoto výrobku v některém z těchto států.“

Konkrétní požadavky v ustanoveních → § 19, → § 40, → § 41, → § 45, → § 47, → § 52, → § 59, → § 66 a → § 74, jsou na ustanovení § 84 přímo navázány. Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví zároveň ve svém Věstníku vydá informaci, jaké části norem jsou nařízením ze závazněny. Tímto způsobem je dosažena identifikace konkrétních normových požadavků. V PŘÍLOZE č. 1 jsou stanoveny hodnoty z vybraných norem, u nichž se v rámci rozsáhlé odborné debaty dosáhlo konsenzu a které pro navrhování staveb představují primární obecná pravidla s obvykle dlouhodobou platností.

Odstranění duplicity s jinými právními předpisy

Cílem nařízení bylo vyhnout se uvádění požadavků, jež jsou obsaženy v jiných právních předpisech, a zamezit tak zdvojování požadavků uvedených v nařízení.

→ § 40
→ § 41
→ § 42
→ § 43 – § 51
→ § 52
→ § 53 – § 65
→ § 66

→ Vyhláška č. 23/2008 Sb.,
o technických podmínkách požární
ochrany staveb, ve znění vyhlášky
č. 268/2011 Sb.

→ Vyhláška č. 268/2009 Sb.,
o technických požadavcích
na stavby, ve znění vyhlášky
č. 20/2012 Sb.

→ § 19
→ § 40
→ § 41
→ § 45
→ § 47
→ § 52
→ § 59
→ § 66
→ § 74

→ § 84

Z toho důvodu jsou některá ustanovení oproti vyhlášce č. 268/2009 Sb. upravena vzhledem k existenci jiného právního předpisu, který pro stanovenou oblast předepisuje konkrétní požadavky (ať už odlišně nebo obdobně).

4.4 UŽÍVÁNÍ STAVEB

Nařízení, stejně jako vyhláška č. 501/2006 Sb. a vyhláška č. 268/2009 Sb., stanoví také základní požadavky týkající se bezpečného užívání staveb bez ohrožení zdraví osob a zvířat, bez ohrožení stavby vlastní i staveb okolních a bez ohrožení životního prostředí.

4.5 ZVLÁŠTNÍ POŽADAVKY NA VYBRANÉ DRUHY STAVEB

V souladu se zmocněním v § 194 písm. e) stavebního zákona uvádí nařízení v rámci stanovení obecných požadavků na využívání území a technických požadavků na stavby požadavky týkající se některých specifických staveb.

Uvedené požadavky zahrnují požadavky na umístování, požadavky na povolování a také některé požadavky na užívání těchto staveb. Jde o školské stavby (→ § 67) a zdravotnické stavby (→ § 68), u kterých nařízení odkazuje na jiné právní předpisy, které příslušné požadavky stanovují, dále jde o stavby pro rodinnou rekreaci a zahrádkářské osady (→ § 69) a stavby pro zemědělství (→ § 70 – § 76). Do zvláštních požadavků na vybrané druhy staveb se řadí také požadavky na stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení (→ § 77 – § 82).

Součástí nařízení nejsou požadavky na další typy staveb, neboť ty jsou řešeny jinými právními předpisy, případně jsou v nařízení zapracovány obecně. Pro úplnost zde uvádíme jednotlivá ustanovení vyhlášky č. 268/2009 Sb. včetně informace, zda požadavky jsou, či nejsou do nařízení zapracovány:

Stavby se shromažďovacím prostorem

- § 41 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavek na bezpečnost vyplývá z obecných požadavků stanovených v ustanovení § 43 nařízení.
- § 41 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Zřízení oddělovacích prvků a zábran souvisí s bezpečností při užívání staveb, jež je řešena v ustanovení § 43 nařízení.
- § 41 odst. 3 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavky na bezbariérový přístup jsou stanoveny ve vyhlášce č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb.

- § 41 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavky na únikové cesty jsou řešeny vyhláškou č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb.
- § 41 odst. 5 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavky na sanitární zařízení jsou stanoveny v § 50 tohoto nařízení.
- § 41 odst. 6 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavky na řešení šikmých ramp jsou podrobně stanoveny ve vyhlášce č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb.
- § 41 odst. 7 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Odkládání oděvů není obecným technickým požadavkem na výstavbu.

Stavby pro obchod

- § 42 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavky na únikové cesty jsou řešeny vyhláškou č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb. Požadavek na průchozí šířku komunikací ve stavbách pro obchod není „obecným“ technickým požadavkem, neboť je závislý na druhu stavby pro obchod.
- § 42 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Oddělení vstupů pro provoz a pro příchod zákazníků je pouze možným standardem, který mohou stavby pro obchod poskytovat. Nejde o obecný technický požadavek.
- § 42 odst. 3 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Napojení parkoviště na komunikaci je řešeno v rámci návržení připojení a v rámci rozhodnutí o připojení.
- § 42 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavky na sanitární zařízení jsou stanoveny v § 50 nařízení.

Ubytovací zařízení

- § 43 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Členění hotelů do tříd nelze považovat za obecný technický požadavek.
- § 43 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Plynulý příjem hostů je služba, kterou může ubytovací zařízení poskytovat, avšak není minimálním požadavkem ubytovacích zařízení, tedy ani obecným požadavkem na výstavbu.
- § 43 odst. 3 a 5 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Šířka chodeb a další rozměry vyplývají z požadavků stanovených ve vyhlášce č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb.
- § 43 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Minimální světlé výšky obytných a pobytových místností jsou stanoveny v § 44 nařízení.

- § 44 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Plochy pokojů souvisejí s členěním ubytovacích zařízení do tříd, proto nejsou minimální plochy pokojů stanoveny. Pro pobytové místnosti jsou však stanoveny požadavky na zajištění dostatečného větrání v § 46 nařízení, z nichž vyplývají minimální plochy místností.
- § 44 odst. 2, 3, 5 a 6 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavky na sanitární zařízení jsou stanoveny v § 50 nařízení.
- § 44 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Minimální požadavek na zřízení výtahů vychází z vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, a souvisí s druhem služeb, jež bude ubytovací zařízení poskytovat.
- § 45 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavky na větrání a vzduchotechniku jsou řešeny v ustanovení § 46 nařízení.
- § 45 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavek na povinné připojení na veřejnou telefonní síť není v době bezdrátového přenosu dat veřejným zájmem. Není důvod zvyhodňovat provozovatele veřejné telefonní sítě oproti provozovatelům mobilních telefonních sítí. Požadavky na evakuaci a únikové cesty jsou stanoveny vyhláškou č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb.
- § 45 odst. 5 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Hygienické limity jsou stanoveny vyhláškou č. 6/2003 Sb., kterou se stanoví hygienické limity chemických, fyzikálních a biologických ukazatelů pro vnitřní prostředí pobytových místností některých staveb.

Stavby pro výrobu a skladování

- § 46 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavek na označení schodišťových stupňů je stanoven v části 5.10 přílohy k nařízení vlády č. 101/2005 Sb., o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí (dále „nařízení vlády č. 101/2005 Sb.“).
- § 46 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavek na čistitelné povrchy je stanoven v části 4.1 přílohy k nařízení vlády č. 101/2005 Sb.
- § 46 odst. 3 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavek na pracoviště bez denního osvětlení je stanoven v ustanovení § 45 nařízení vlády č. 361/2007 Sb., kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví při práci.

- § 46 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavky na hygienická zařízení jsou stanoveny v ustanovení § 54 odst. 6 nařízení vlády č. 361/2007 Sb., kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví při práci.

Garáže

- § 47 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavky na minimální rozměry garážových stání a parametry pro zajištění jsou zapracovány v § 57 nařízení.
- § 47 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavky na hygienická zařízení jsou stanoveny v ustanovení § 54 odst. 6 nařízení vlády č. 361/2007 Sb., kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví při práci.
- § 47 odst. 3 a 5 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavky na větrání jsou stanoveny v § 46 nařízení.
- § 47 odst. 6 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavky týkající se vnitřní kanalizace vyplývají z právních předpisů týkajících se znečištění vod a ochrany přírody a krajiny.
- § 47 odst. 7 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Bezpečnost plynovodních zařízení je řešena v ustanovení § 62 nařízení.
- § 47 odst. 8 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavek zachování vzdálenosti výjezdu z garáže od vozovky je problematikou, jež je v kompetenci silničního správního úřadu, který posoudí bezpečnost napojení pozemku či stavby na stávající komunikační síť.

Čerpací stanice pohonných hmot, servisy a opravy motorových vozidel

- § 48 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
Požadavky na likvidaci odpadních vod musí být řešeny tak, aby bylo dosaženo ochrany vod před ropnými látkami podle vodního zákona. Zákon č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pohonných hmotách“), zároveň zcela zezávazňuje normu ČSN 73 6060 – Čerpací stanice pohonných hmot, a to v ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o pohonných hmotách, které se týká staveb čerpacích stanic. Na technická řešení čerpacích stanic pohonných hmot se vztahuje nařízení vlády č. 361/2007 Sb., kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví při práci, které řeší např. větrání, osvětlení, sanitární zařízení, plochy a objemy pracovišť apod.

ČÁST PRVNÍ	ÚVODNÍ USTANOVENÍ	§ 1–2
ČÁST DRUHÁ	ÚZEMNÍ POŽADAVKY	§ 3–38
Hlava I	<i>Obecné zásady uspořádání území v územně plánovací dokumentaci</i>	§ 3–10
Hlava II	<i>Vymezování veřejných prostranství, dělení a scelování pozemků</i>	§ 11–15
Hlava III	<i>Standard veřejných prostranství, zásady uspořádání dopravní a technické infrastruktury</i>	§ 16–19
Hlava IV	<i>Umístování staveb</i>	§ 20–30
Hlava V	<i>Připojení staveb na dopravní a technickou infrastrukturu</i>	§ 31–38
ČÁST TŘETÍ	STAVEBNÍ POŽADAVKY	§ 39–66
Hlava I	<i>Základní zásady a požadavky</i>	§ 39
Hlava II	<i>Mechanická odolnost a stabilita</i>	§ 40–41
Hlava III	<i>Požární bezpečnost</i>	§ 42
Hlava IV	<i>Hygiena, ochrana zdraví a životního prostředí</i>	§ 43–51
Hlava V	<i>Ochrana proti hluku a vibracím</i>	§ 52
Hlava VI	<i>Bezpečnost a přístupnost při užívání</i>	§ 53–65
Hlava VII	<i>Úspora energie a tepelná ochrana</i>	§ 66
ČÁST ČTVRTÁ	ZVLÁŠTNÍ POŽADAVKY NA VYBRANÉ DRUHY STAVEB	§ 67–82
ČÁST PÁTÁ	SPOLEČNÁ, PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ	§ 83–87

STRUKTURA
PRAŽSKÝCH
STAVEBNÍCH
PŘEDPISŮ

NAŘÍZENÍ Č. 10/2016 SB.
HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY,
ve znění nařízení
č. 14/2018 Sb. HMP
—— pražské
stavební předpisy
—— s aktualizovaným
odůvodněním

NAŘÍZENÍ Č. 10/2016 Sb. HL. M. PRAHY,
kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území
a technické požadavky stavby v hlavním městě Praze
(pražské stavební předpisy) ve znění nařízení č. 14/2018 Sb. HMP

Rada hlavního města Prahy se usnesla dne 27. 5. 2016
vydat podle § 44 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb.,
o hlavním městě Praze, ve znění zákona č. 320/2002 Sb.,
a § 194 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb.,
o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon),
ve znění pozdějších změn a doplňků, toto nařízení.

Rada hlavního města Prahy se usnesla dne 23. 10. 2018
vydat podle § 44 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb.,
o hlavním městě Praze, ve znění zákona č. 320/2002 Sb.,
a § 194 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb.,
o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon),
ve znění pozdějších změn a doplňků, nařízení č. 14/2018 Sb. HMP,
kterým se novelizuje nařízení č. 10/2016 Sb. HMP (PSP).

Rada hlavního města Prahy se usnesla dne 23. 5. 2022
vydat podle § 44 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb.,
o hlavním městě Praze, ve znění zákona č. 320/2002 Sb.,
a § 194 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb.,
o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon),
ve znění pozdějších změn a doplňků, nařízení č. 8/2022 Sb. HMP, kterým se novelizuje
nařízení č. 10/2016 Sb. HMP (PSP).

Rada hlavního města Prahy se usnesla dne 1. 8. 2022
vydat podle § 44 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb.,
o hlavním městě Praze, ve znění zákona č. 320/2002 Sb.,
a § 194 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb.,
o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon),
ve znění pozdějších změn a doplňků, nařízení č. 15/2022 Sb. HMP, kterým se novelizuje
nařízení č. 10/2016 Sb. HMP (PSP).

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87

ČÁST PRVNÍ ÚVODNÍ USTANOVENÍ

§ 1 Předmět úpravy

- (1) Toto nařízení stanoví obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze, a to:
 - a) obecné územní a územně technické požadavky na využívání a uspořádání území včetně požadavků na umístování staveb, zařízení a činností (dále jen „územní požadavky“);
 - b) technické požadavky na stavby a zařízení a na jejich provádění (dále jen „stavební požadavky“).
- (2) Ustanovení tohoto nařízení se použijí při zpracování územně plánovací dokumentace a územně plánovacích podkladů v hlavním městě Praze, zejména při vymezení ploch a stanovení podmínek jejich využití a uspořádání.
- (3) Ustanovení tohoto nařízení se použijí při vymezení pozemků a při navrhování a umístování staveb a zařízení na nich, při změnách využití území, při dělení nebo scelování pozemků. Ustanovení tohoto nařízení se použijí též u změn staveb nebo zařízení, dočasných staveb zařízení stavenišť, u změny vlivu užívání stavby nebo zařízení na území, u vymezení pozemků veřejných prostranství a u zastavěných stavebních pozemků se stavbami, které jsou kulturními památkami nebo jsou v památkových rezervacích nebo památkových zónách¹, pokud to závažně územně technické nebo stavebně technické důvody nevylučují.
- (4) Ustanovení tohoto nařízení se použijí při navrhování, povolování, ohlašování, provádění, užívání či odstraňování staveb nebo zařízení; požadavky zvláštních právních předpisů² tím nejsou dotčeny. Ustanovení tohoto nařízení se použijí též u změn staveb nebo zařízení, u údržovacích prací, u změn v užívání staveb nebo zařízení, u dočasných staveb zařízení stavenišť a u staveb, které jsou kulturními památkami nebo jsou v památkových rezervacích nebo památkových zónách¹, pokud to závažně územně technické nebo stavebně technické důvody nevylučují.
- (5) Toto nařízení bylo oznámeno v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblastech technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti a s § 7 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Předmět úpravy vychází ze zákonného zmocnění ve [stavebním zákoně](#), v ustanovení § 194 písm. e), které uvádí, že „hlavní město Praha stanoví nařízením vydaným v přenesené působnosti obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze“.

Předmět úpravy kopíruje systematiku celého nařízení, které se rozděluje na územní požadavky a stavební požadavky.

Územní požadavky obsahují obecné územní a územně technické požadavky na využívání a uspořádání území včetně požadavků na umístování staveb, zařízení a činností. Tato část

upravuje zejména obecné zásady uspořádání území, které tvoří základní rámec pro zpracování územně plánovací dokumentace, dále požadavky na vymezení pozemků a umístování staveb a uplatní se zejména při zpracování a pořizování územně plánovací dokumentace a územně plánovacích podkladů a při územním rozhodování. Část územních požadavků odpovídá rozsahu úpravy vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Stavební požadavky obsahují technické požadavky na stavby a zařízení a jejich provádění a užívání. Požadavky se uplatní zejména ve věcech povolování staveb a jejich změn, terénních úprav a zařízení, užívání a odstraňování staveb. Část stavebních požadavků odpovídá rozsahu úpravy vyhlášky č. 268/2009 Sb.

Ustanovení v principu přebírá v odstavci 3 úpravu vyhlášky č. 501/2006 Sb. Uvádí, že jeho ustanovení se použijí také u změn staveb nebo zařízení, dočasných staveb zařízení stavenišť, u změny vlivu užívání stavby nebo zařízení na území, u vymezení pozemků veřejných prostranství a u zastavěných stavebních pozemků se stavbami, které jsou kulturními památkami nebo jsou v památkových rezervacích a zónách, pokud to závažně územně technické nebo stavebně technické důvody nevylučují. Vyhodnocení, zda jsou dány takové závažné důvody, bude předmětem správního uvážení stavebního úřadu. Stejně tak platí vyluka z aplikace ustanovení stavebních požadavků u změn staveb nebo zařízení, u údržovacích prací, u změn v užívání staveb nebo zařízení, u dočasných staveb zařízení stavenišť a u staveb, které jsou kulturními památkami nebo jsou v památkových rezervacích a zónách, pokud to vylučují závažně územně technické nebo stavebně technické důvody. Obdobným způsobem je požadavek upraven ve vyhlášce č. 268/2009 Sb.

Pojmy

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- a) **areálem** část území nečleněná veřejnými prostranstvími, jednoúčelově využívaná se zvláštním režimem;
- b) **blokem** ucelená část území, tvořená souborem pozemků, jedním pozemkem nebo jeho částí, zpravidla ohraničená uličním prostranstvím a vymezená uliční čarou;
- c) **budovou** nadzemní stavba včetně její podzemní části, prostorově soustředěná a navenek převážně uzavřená obvodovými stěnami a střešní konstrukcí;
- d) **bytem** soubor místností, popřípadě jedna obytná místnost, který svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen;
- e) **hladinou záplavy** hladina nejvyšší zaznamenané přirozené povodně nebo hladina, pro kterou bylo záplavové území stanoveno, je-li takto stanovená hladina vyšší; úroveň hladiny záplavy je proměnná po délce toku;
- f) **hranicí** zobrazená, stanovená, popřípadě odvozená čára (např. mezi zastavitelným a nezastavitelným územím, uličním prostranstvím a blokem nebo mezi zastavitelnou a nezastavitelnou částí bloku);
- g) **hrubou podlažní plochou** součet ploch vymezených vnějším obrysem konstrukcí jednotlivých podlaží budovy kromě otevřených a částečně otevřených částí (balkony, lodžie, průchody, střešní terasy apod.); v podlažích se šikmými stěnami či šikmým stropem se započítává vnější obrys konstrukcí v úrovni 1,2 m nad úrovní podlahy;

§ 2

¹ Zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů.

² Například vyhláška č. 410/2005 Sb., o hygienických požadavcích na prostory a provoz zařízení a provozoven pro výchovu a vzdělávání dětí a mladistvých, ve znění vyhlášky č. 343/2009 Sb., vyhláška č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, nařízení vlády č. 66/1971 Sb., o památkové rezervaci v hlavním městě Praze.

³ Zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů.

- h) charakterem území soubor podstatných přírodně krajinných, sociálně ekonomických, historických a kulturně civilizačních, zvláště urbanistických, architektonických a estetických prvků či vlastností specifických pro konkrétní území (především poloha v území, intenzita, struktura a typ zastavění, vymezení a uspořádání veřejných prostranství, infrastruktura, způsob využití území a míra jeho změn), včetně jejich vzájemných vztahů a vazeb;
- i) chráněnou částí záplavového území část záplavového území³ po realizaci ucelené části trvalých či mobilních protipovodňových opatření proti povodňovým průtokům ve vodním toku včetně realizace opatření proti zaplavení odpadními a srážkovými vodami; za chráněnou část záplavového území se považuje pouze území chráněné proti zaplavení do výšky hladiny záplavy podle § 2 písmene e);
- j) kolektorem podzemní průchozí, popřípadě průlezná stavba, ve které se sdružují sítě technické infrastruktury;
- k) lokalitou plocha nebo soubor ploch, popřípadě část plochy, vymezená na základě převažujícího charakteru;
- l) měřítkem staveb nebo ploch určení jejich proměnných velikostních hodnot, zejména délky, šířky, výšky a plošné výměry a jejich vzájemný poměr;
- m) místností prostorově uzavřená část stavby vymezená podlahou, stropem nebo konstrukcí střechy a pevnými stěnami, přičemž:
1. obytnou místností se rozumí místnost bytu splňující podmínky stanovené tímto nařízením, která je určena k trvalému bydlení, má plochu alespoň 8 m², má zajištěno přímé denní osvětlení, přímé větrání a vytápění s možností regulace teploty; kuchyň se za obytnou místnost považuje, pokud má plochu alespoň 12 m²;
 2. pobytovou místností se rozumí místnost splňující podmínky stanovené tímto nařízením, která svou polohou, velikostí a stavebním uspořádáním splňuje požadavky na to, aby se v ní zdržovaly osoby (zejména kanceláře, ordinace, výukové prostory, pokoje ve zdravotnických zařízeních);
- n) nadzemní částí stavby část stavby nad úrovní přilehlého upraveného terénu;
- o) podkrovím prostor převážně vymezený konstrukcí šikmé střechy; v podkroví se mohou nacházet podkrovní podlaží;
- p) podlažím přístupná část budovy vymezená dvěma nad sebou následujícími vrchními líci nosné konstrukce stropu nebo vrchním lícem hrubé podlahy na terénu nebo konstrukcí střechy; za jedno podlaží se považují i ty části budovy, které mají rozdílné úrovně podlah až do výšky poloviny tohoto podlaží; přičemž:
1. podzemním podlažím se rozumí podlaží, které má úroveň převažující části podlahy níže než 0,8 m pod nejvyšším bodem přilehlého upraveného terénu v pásmu širokém 3,0 m po obvodu stavby;
 2. nadzemním podlažím se rozumí každé podlaží kromě podlaží podzemních, a to včetně podlaží ustupujícího a podkrovního;
 3. ustupujícím podlažím se rozumí podlaží nad posledním plnohodnotným podlažím nebo jiným ustupujícím podlažím, jehož obvodové stěny ustupují alespoň od jedné hrany převažující roviny vnější obvodové stěny budovy;
 4. podkrovním podlažím se rozumí podlaží nad posledním plnohodnotným podlažím, popřípadě nad ustupujícím nebo jiným podkrovním podlažím, převážně vymezené konstrukcí šikmé střechy, v němž maximálně polovina délky obvodových stěn přesahuje výšku 1,6 m od úrovně podlahy;

³ § 66 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů.

- q) podzemní částí stavby část stavby pod úrovní přilehlého upraveného terénu;
- r) prolukou chybějící část zastavby, a to:
1. blok nebo část bloku dosud nezastavěný v území jinak převážně zastavěném, určený k zastavění, nebo
 2. nezastavěná nebo částečně zastavěná část pozemku nebo souboru pozemků včetně nároží ve stávající zastavbě, určená k zastavění, vymezená stavebními čarami a hranicemi sousedních pozemků zastavěných nebo k zastavění určených;
- s) společně řešeným celkem soubor společně koncipovaných a vzájemně prostorově souvisejících staveb a prostranství včetně související infrastruktury, umístovaný jediným územním rozhodnutím nebo regulačním plánem, který je nahrazuje;
- t) stáním plocha sloužící k parkování nebo odstavení osobního vozidla, přičemž:
1. vázaným stáním se rozumí stání sloužící k parkování nebo odstavení osobních vozidel vyhrazené pro jednotlivý účel užívání ve stavbě nebo v souboru staveb, zpravidla určené pro zaměstnance nebo pro rezidenty;
 2. návštěvníkům stáním se rozumí stání sloužící k parkování osobních vozidel návštěvníků všech účelů užívání ve stavbě nebo souboru staveb;
- u) stavbou individuálního bydlení:
1. rodinný dům, ve kterém více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé rodinné bydlení a je k tomuto účelu určena; rodinný dům může mít nejvýše tři samostatné byty, nejvýše dvě nadzemní a jedno podzemní podlaží a podkroví;
 2. další stavby pro bydlení, ve kterých více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé rodinné bydlení a jsou k tomuto účelu určeny, a které mají nejvýše tři samostatné byty a nejvýše pět podlaží, z nichž nejvýše čtyři jsou nadzemní;
- v) stavbou pro rodinnou rekreaci stavba, která svými objemovými parametry, vzhledem a stavebním uspořádáním odpovídá požadavkům na rodinnou rekreaci, zejména chata, rekreační chalupa nebo zahrádkářská chata;
- w) stavbou se shromažďovacím prostorem budova s alespoň jedním prostorem určeným pro shromáždění nejméně 200 osob, v němž na jednu osobu připadá půdorysná plocha menší než 4 m²;
- x) stromořadím převážně souvislá liniová výsadba stromů ve vymezeném prostoru, zejména podél ulic a cest;
- y) ubytovací jednotkou místnost nebo soubor místností, splňující svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením požadavky na přechodné ubytování a k tomuto účelu určená, a místnost nebo soubor místností v zařízení sociálních služeb určená k trvalému bydlení, přičemž:
1. jednotkou krátkodobého ubytování se rozumí ubytovací jednotka, splňující požadavky na krátkodobé ubytování a k tomuto účelu určená, například ubytovací jednotka v hotelu nebo penzionu;
 2. jednotkou dlouhodobého ubytování se rozumí ubytovací jednotka, splňující požadavky na dlouhodobé ubytování a k tomuto účelu určená, např. ubytovací jednotka v ubytovně; za jednotku dlouhodobého ubytování se považuje i jednotka v zařízení sociálních služeb určená k trvalému bydlení;

- z) **uličním prostranstvím** část veřejného prostranství tvořená všemi ulicemi, náměstími a těmi cestami a plochami, které vytvářejí základní síť obsluhy a prostupnosti území; uliční prostranství je obvykle vymezeno uliční čarou a může být tvořeno jak zpevněnými, tak nezpevněnými plochami; uliční prostranství a veřejné přístupné části bloků společně tvoří veřejná prostranství⁴.

⁴ § 14b zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů.

V ustanovení § 2 jsou definovány pojmy v nařízení užívané a dále některé pojmy, jejichž užití se předpokládá v územně plánovací dokumentaci. Definice pojmů vycházejí z jejich obvyklého smyslu, ve kterém jsou užívány ve stavební a územně plánovací praxi, a v co největší možné míře navazují na definice užívané na jiných místech právního řádu. Z hlediska principu kontinuity byla při tvorbě předpisu také snaha o zachování definic pojmů, které užívaly dosavadní předpisy – ke změnám došlo pouze v odůvodněných případech. Vybrané definice jsou popsány podrobněji:

HLADINA ZÁPLAVY A CHRÁNĚNÁ ČÁST ZÁPLAVOVÉHO ÚZEMÍ

→ písm. e) a i)

V oblasti ochrany před povodněmi předpis navazuje na vyhlášku č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, přesto došlo zejména vzhledem k systematizaci problematiky k zavedení nových pojmů, které navazují na terminologii ⁷ vodního zákona.

Chráněná část záplavového území reprezentuje část záplavového území, ochráněnou před dopady vlivu povodně (a to trvalými nebo mobilními opatřeními). Použití pojmu tak jednotně definuje případy, kde není vzhledem k realizaci protipovodňových opatření nezbytné vyžadovat přísnější technická opatření, ač jde o záplavové území. Ochrana musí být realizována až do výšky hladiny záplavy.

Hladina záplavy představuje pojem, který nahrazuje dosud v různých variacích používaný pojem „hladina nejvyšší zaznamenané přirozené povodně“ (Q_{max}) a rozšiřuje ho i o hladinu, pro kterou bylo záplavové území stanoveno (Q_{100}). Zejména na menších tocích je totiž tato hladina často vyšší než hladina nejvyšší zaznamenané povodně a předchází regulace zde nenaplňovala svůj účel.

HRUBÁ PODLAŽNÍ PLOCHA

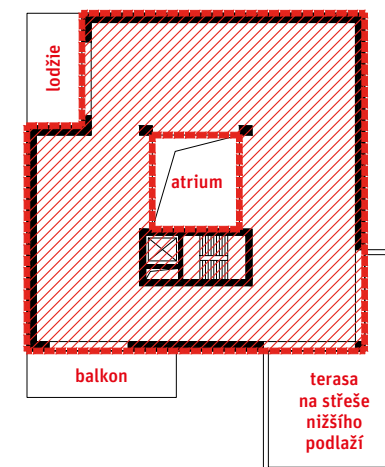
→ písm. g)

Nařízení zavádí definici hrubé podlažní plochy. Jde o základní parametr zástavby, u kterého je vhodné systematizovat způsob výpočtu. Definice vychází z běžného užití pojmu ve stavební praxi.

Hrubá podlažní plocha je dle definice dána součtem ploch vymezených vnějším obrysem všech konstrukcí jednotlivých podlaží budovy, čímž se rozumí veškerá plocha podlaží včetně nosných i nenosných konstrukcí (sloupy, stěny, příčky, obvodový plášť apod.) a prostupů vyplněných instalacemi nebo vertikálními komunikacemi (schodiště, výtahové šachty, instalační jádra). Nezapočítávají se naopak volné prostory v jednotlivých podlažích budov (atria apod.). Definice nad rámec základního vymezení z hrubé podlažní plochy vylučuje otevřené a částečně otevřené části staveb, typicky balkony, lodžie, střešní terasy, patia, průchody apod.

Pro adekvátní započtení ploch podlaží se šikmými stěnami nebo stropem je zavedena pro výpočet úroveň 1,2 m nad úrovní podlahy, která koreluje s nižší mírou využitelnosti půdorysu. I zde se však započítává vnější obrys konstrukcí v této úrovni.

Definice je univerzální pro použití jak v rámci nařízení, tak v územně plánovací dokumentaci a předpokládá eventuelní zúžení dalšími parametry v případě jednotlivých užití (např. územně plánovací dokumentace bude pravděpodobně pro výpočet urbanistických regulativů využívat pouze hrubou podlažní plochu nadzemních podlaží; pro výpočet stání v PŘÍLOZE tohoto předpisu se používá „hrubá podlažní plocha účelu užívání“, která vylučuje HPP některých částí staveb, apod.).

[OBR. 2] Hrubá podlažní plocha

CHARAKTER

→ písm. h)

Charakter je definován jako soubor podstatných skutečností:

- přírodně krajinných (přírodními složkami se rozumí především zemědělská půda (ZPF), lesy a hospodaření s nimi (PUPFL), voda a nakládání s vodami podzemními, povrchovými i srážkovými (klimatické poměry obecně), geologie a hydrogeologie. Krajinnými pak zejména morfologie, topografie a typologie krajiny a její základní komponenty);
- sociálně ekonomických (obecné sociálně ekonomické charakteristiky, struktura vybavenosti, širší hospodářské zázemí a jeho vliv na utváření a využití území);
- kulturně civilizačních (zejména památková péče o historické hodnoty, jakož i podmínky pro současnou výstavbu);
- urbanistických a architektonických (zejména umístění v území, intenzita a kvalita zastavění, typ zastavění a míra stability a podobně); jejich projevů a jejich vzájemných vztahů a vazeb v celkové urbáně a krajinné struktuře, které určují podmínky a požadavky na utváření (uspořádání a využití území).

Základním znakem podstatných skutečností je, že jsou rozpoznatelné a oddělitelné od skutečností jiných, méně podstatných. Charakter území je přesto (logicky) stále větší množina než jednotlivé nástroje, které toto nařízení pro jeho formulaci stanovuje. Při stanovování požadavků na změnu nebo nový charakter podle tohoto nařízení se pak vždy pojmenovávají skutečnosti, podle nichž se tato změna obvykle posuzuje jako například regulovaná výška budovy, uliční síť atd., a to včetně jejich podrobností.

Popis charakteru území se následně promítá do řady ustanovení tohoto nařízení, resp. se promítne do územně plánovací dokumentace – například při stanovení kategorie veřejného prostranství a podmínek jeho uspořádání a využití jakožto základní součástí uspořádání zastavitelného a nezastavitelného území (základu obrazu města a krajiny), pro vymezení uličních čar (resp. čar stavebních) a k určení dalších podmínek a požadavků.

Popis charakteru v širších souvislostech míry využití území k zastavění, veřejné vybavenosti území, prostupnosti územím a s využitím definovaného pojmového aparátu tak představuje celistvý synergický popis všech podstatných složek a vlastností území, průnik dosavadního vývoje u území stabilizovaných a v případě území transformačních a rozvojových pak podrobněji stanovené požadavky budoucího uspořádání a využití. Na základě převažujícího charakteru území se vymezují hranice lokalit.

PODLAŽÍ, USTUPUJÍCÍ PODLAŽÍ A PODKROVNÍ PODLAŽÍ

→ písm. p)

Předpis zavádí definici podlaží. V principu zpřesňuje ve stavební praxi běžně užívanou definici (viz např. ↗ ČSN 73 4301) tak, aby se jednoznačně vztahovala jak na běžné (typické) podlaží, tak na podlaží přízemní a podzemní. Definice je rozšířena o upřesnění pro případ, kdy má budova nejednotné výšky jednotlivých místností nebo částí. V takové situaci se za podlaží považují i části s rozdílnou výškovou úrovní, a to až do rozdílu výšky odpovídající polovině výšky podlaží.

V návaznosti na pojem „podlaží“ předpis dále definuje jednotlivé druhy podlaží dle polohy v rámci budovy. Kromě standardních definic podzemního a nadzemního podlaží jsou zavedeny nové pojmy podkrovní podlaží a ustupující podlaží.

Podkrovní podlaží je definováno jako podlaží vymezené převážně konstrukcí šikmé střechy. Pro jednoznačnost definice a zamezení možnosti zneužívání je specifikován limit maximální výšky obvodových stěn, který stanoví, zda lze ještě podlaží považovat za podkrovní. V budově může být takových podlaží více, odpovídá-li tomu velikost a konstrukce střechy. Pojem doplňuje doposud užívaný pojem „podkrovní“ (podkrovní jako prostory v krovu, ve střešní krajině).

Vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy užívala pouze pojem „podkrovní“, ale neasociovala k němu podlažnost, podkrovní tak mohlo mít libovolné množství úrovní, což bylo v praxi často zneužíváno (s příspěvím definice o „vymezení konstrukcí krovu“, kdy za krov lze považovat v podstatě jakoukoli dřevěnou nosnou konstrukci ve vyšších podlažích). Nová terminologie by měla být v tomto ohledu méně problematická. Navíc je z tohoto pojmu sejmuta role výškové a objemové limitace zástavby díky zavedení nového uceleného systému výškové regulace, který s pojmem pracuje pouze z hlediska kvalitativního (typ řešení), nikoli kvantitativního (limit výšky) viz → § 27.

Komplementárně k pojmu „podkrovní podlaží“ je zaveden pojem „ustupující podlaží“, který popisuje druhé ze základních řešení střešní krajiny. Definice záměrně nezavádí konkrétní hodnotu ustoupení, kterou ponechává na řešení výškové regulace v příslušných ustanoveních, aby bylo možné použít ustoupené podlaží s menší hloubkou ustoupení, pokud se vyskytuje pod regulovanou výškou stavby, a aby pojem mohla dále používat územně plánovací dokumentace s vlastní specifikací míry ustoupení.

PROLUKA

→ písm. r)

Prolukou se rozumí nezastavěný pozemek vymezený uliční (a stavební) čarou a okolními zastavěnými pozemky, je-li určen k zastavění. Jde tedy o situace, kdy jsou doplňovány prázdné pozemky zástavbou stejného charakteru, jaká na ně bezprostředně navazuje. V obdobném významu se prolukou rozumí i větší část území dosud nezastavěná v území jinak převážně zastavěném, konkrétně blok nebo část bloku.

Předpis s pojmem „proluka“ v jednotlivých ustanoveních pracuje relativně zřídka, pojem byl upraven zejména z důvodu sjednocení praxe při vytváření územně plánovacích dokumentací a souladu s dalšími právními předpisy nebo normami, které pojem bez definice užívají. Vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy v definici proluky poměrně nesystémově vybírala pouze dvě situace, a to nezastavěný pozemek v uzavřené stavební čáře a nezastavěný pozemek mezi pozemky rodinných domů, pro tyto případy pak stanovovala odlišná pravidla ve vybraných ustanoveních. Nové nařízení váže tyto situace na nově vytvořený ucelený systém stavebních čar (viz → § 21).

SPOLEČNĚ ŘEŠENÝ CELEK

→ písm. s)

Společně řešený celek popisuje situace, ve kterých stavebník, respektive projektant má pod kontrolou větší území a může vybrané vztahy mezi stavbami plně koordinovat a zároveň nést odpovědnost za svá rozhodnutí do určité míry obdobně jako v rámci jedné stavby. Zjednodušeně lze říci, že v takovém případě je stavebník „sám sobě sousedem“. V takové situaci lze vybraná pravidla v oblasti umísťování staveb a jejich vzájemných vztahů upravit specificky a zároveň umožnit vybrané požadavky řešit na širším území než výlučně na pozemku stavby.

Společně řešený celek je definován jako soubor společně koncipovaných a vzájemně souvisejících staveb umísťovaný jediným územním rozhodnutím, případně regulačním plánem, pokud je nahrazuje. Za součást společně řešeného celku lze považovat i přímo související prostranství a dopravní a technickou infrastrukturu. V definici je tento institut jednoznačně svázán s procesní stránkou územního rozhodování z důvodu omezení případného zneužívání volnějšího výkladu.

Definice popisuje „společně koncipovaný“ soubor staveb, kde je vztah jednotlivých staveb vzájemně koordinován v rámci jednoho projektu nebo regulačního plánu – za společně řešený celek tudíž nelze považovat skupinu nesouvisejících jednotlivých staveb čistě formálně umísťovaných jediným územním rozhodnutím. Definice ale v tomto smyslu neznamená podmínku architektonické jednoty návrhu. Koordinovaná a společně koncipovaná může být i výstavba typologicky a architektonicky velmi různorodého celku (včetně např. různorodé výšky budov).

Konkrétní cíl zavedení tohoto institutu je v návaznosti na jednotlivá ustanovení dvojí:

1. Možnost vyřešit vybrané požadavky v rámci společně řešeného celku (tedy nikoli na všech pozemcích a pro všechny stavby jednotlivě). Jde například o požadavky na hospodaření se srážkovými vodami (→ § 38), na budování zařízení pro odkládání odpadu (→ § 51) nebo na řešení parkování (→ § 33). Například u souboru rodinných domů je tak možné realizovat i společná parkoviště nebo umístit návštěvnická stání do uličního prostranství v rámci společně řešeného celku, přestože jednotlivé rodinné domy mají své pozemky, na kterých by jinak muselo být parkování vyřešeno samostatně. Oproti dosavadnímu stavu nepůjde v tomto případě o významnější změnu, jde spíše o systematizování celé problematiky: v některých případech obdobné pravidlo platilo definované per partes u jednotlivých ustanovení (např. vsakování), soubor staveb mohl být umístěn v rámci jednoho stavebního pozemku. Využití najde tento institut tedy zejména u souborů rodinných domů, kde je každý jednotlivý dům svázán se svým pozemkem.
2. Zjednodušení pro vybrané parametry zástavby v rámci stavebního bloku. Pro vztah mezi stavbami v rámci společně řešeného celku platí ve vybraných ustanoveních odlišná pravidla oproti vztahu k okolním stavbám. Jde především o odstupy od hranice pozemku (→ § 29) a pravidla pro oplocení v rámci stavebního bloku (→ § 30). Toto ustanovení slouží zejména jako ochrana stávajících sousedních staveb před neadekvátním omezením ze strany novostaveb, s obecnou kvalitou zástavby však přímo nesouvisí. Klíčové regulativy ovlivňující charakter zástavby (uliční a stavební čára, výškové hladiny atp.) jsou na principu společně řešeného celku nezávislé. Tento institut tak především zjednoduší výstavbu větších souborů rodinných domů nebo jiných obytných typologií svázaných s vlastním pozemkem, kde se v rámci projektu koordinuje forma výstavby na jednotlivých parcelách.

Stavební řízení lze dále vést pro jednotlivé stavby v rámci společně řešeného celku jednotlivě, neboť prostorové a další parametry zajišťující potřebnou koordinaci výstavby jsou garantovány pravomocným územním rozhodnutím.

STÁNÍ, VÁZANÉ STÁNÍ, NÁVŠTĚVNICKÉ STÁNÍ

→ písm. t)

Návštěvnickým stáním se rozumí stání sloužící k parkování osobních vozidel návštěvníků všech účelů užívání stavby nebo souboru staveb, vázaným stáním pak stání sloužící k parkování nebo odstavení osobních vozidel vyhrazené pro jednotlivý účel užívání stavby nebo v souboru staveb, zpravidla určených pro zaměstnance nebo pro rezidenty. Pojem „vázané stání“ byl zaveden nově jako zrcadlový k stání návštěvnickému, neboť existující pojmy „odstavné/parkovací stání“ nebo „dlouhodobé/krátkodobé stání“ nevystihují podstatu tohoto rozdělení. Vázané stání může být jak odstavné, typicky u rezidenčních využití, tak parkovací, typicky pro zaměstnance dojíždějící do práce vlastním vozem.

STAVBA INDIVIDUÁLNÍHO BYDLENÍ / RODINNÝ DŮM

→ písm. u)

Předpis nově řeší problematiku definování individuálního bydlení. Práce s definicí individuálního bydlení ve vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy podstatně omezovala typologickou škálu

↗ ČSN 73 4301
Obytné budovy

→ § 27

→ § 21

→ § 38

→ § 51

→ § 33

→ § 29

→ § 30

výstavby, a tím byla především pro pražské (městské) prostředí nedostatečná. V zásadě ignorovala možnost výstavby v evropském prostoru naprosto běžných typů městského individuálního bydlení (třípodlažní řadové domy, townhouse apod.) a vedla často k nevhodným formám zástavby.^{o1/} Proto nařízení problematiku upravuje odlišně. S ohledem na legislativní kontext^{o2/} dosavadní definici rodinného domu ponechává, zavádí však pojem „stavba individuálního bydlení“, který škálu možných stavebních typů rozšiřuje. Pojem „rodinný dům“ pak tvoří podмноžinu tohoto širšího pojmu. Ve všech ustanoveních, která mají vazbu na individuální obytné typologie, předpis používá obecnější pojem „stavba individuálního bydlení“.

Stavba individuálního bydlení se vztahuje k účelu trvalého rodinného bydlení, ke kterému musí být určena více než polovina podlahové plochy budovy, a zachovává limit počtu bytů (3 byty). Aby nemohlo dojít k obcházení definice, je limit podlažnosti v obměněné podobě zachován spolu s limitem počtu obytných jednotek. Vzhledem k zavedení podrobné výškové regulace, která brání možným výškovým excesům, nebude mít zavedení pojmu negativní dopad na prostorové parametry domů umísťovaných do stávající zástavby.

Definice zároveň řeší výstavbu individuálního bydlení v komplikované terénní situaci (prudký svah apod.), ve které z důvodu většího počtu podzemních podlaží běžný rodinný dům neodpovídá prostorovému limitu v definici rodinného domu. I proto je v definici použita univerzálnější formulace „nejvýše 5 podlaží, z nichž nejvýše 4 jsou nadzemní“, namísto dříve používaného výčtu maximálního počtu podzemních a nadzemních podlaží.

^{o1/} Stavební typologie se v čase vyvíjejí a spolu s nimi se mění pohled na základní pojmy reprezentující obytné jednotky. Výstavba nových typů na pomezí rodinného a bytového domu, „townhousů“, řadových domů o výšce 3, často i 4 podlaží je obecně silný evropský trend posledních dvou dekád. Jde o typ bydlení, které přináší standardy spojené s individuálním bydlením, ale zároveň umožňuje vznik relativně městského prostředí s dostatečnou koncentrací pro fungování elementárních služeb a veřejné dopravy. Ve většině evropských zemí je takovýto způsob výstavby municipalitami přímo podporován, neboť jde o velmi účinnou alternativu ke stávajícím suburbanizačním trendům. Formulace vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy vznik takového prostředí nejenže nepodněcovala, ale podstatným způsobem omezovala. To s sebou navíc přináší řadu dalších důsledků: Vznikal druh staveb, které jsou používány identicky jako ostatní rodinné domy (provozně nezávislá jednotka, bydlení jedné rodiny atd.), ale vzhledem k nekompatibilitě se stavebními předpisy jsou kolaudovány jako domy bytové, což je z věcného hlediska významu a smyslu definice bytového domu nesmyslné (bytový dům představuje dům o více jednotkách s rovnocenným postavením, společnými komunikačními prostory atd.). Zároveň vzhledem k poptávce po rodinném bydlení s parametry městského bydlení byl vytvářen tlak na maximální využívání předchozí definice v oblasti maximální přípustné výšky – vznikala tak často nevhodná zástavba s předimenzovanou střešní krajinou.

^{o2/} Definice rodinného domu není jen otázkou stavebních předpisů, ale mnohem širšího legislativního kontextu, např. i v daňové oblasti. Na definici ve stavebních předpisech odkazuje např. vyhláška č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, a řada dalších předpisů s pojmem pracuje, ale nedefinuje ho (např. zákon 586/1992 Sb., o daních z příjmu). Některé další předpisy navíc pojem přímo definují – a to identicky jako vyhláška č. 501/2006 Sb. (např. zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty). V novém nařízení tedy nelze nevyhovující definici přímo změnit.

[OBR. 3] Ukázka typů městského individuálního bydlení, které spadají pod pojem „stavba individuálního bydlení“ (vlevo Borneo Eiland, Amsterdam, NL; vpravo Donnybrook Quarter, London, GB)

ULIČNÍ PROSTRANSTVÍ

→ písm. y)

Uliční prostranství je podmnožinou veřejných prostranství a odkazuje na definici uliční čáry. Podrobný popis je v → § 12.

→ § 12

ÚZEMNÍ POŽADAVKY ČÁST DRUHÁ Obecné zásady uspořádání území HLAVA I v územně plánovací dokumentaci

§ 3

Členění území podle zastavění a zastavitelnosti

- (1) V území se podle stávajícího zastavění v návaznosti na § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona vymezuje zastavěné území.
- (2) V území se podle navrhované zastavitelnosti v návaznosti na § 2 odst. 1 písm. j) stavebního zákona vymezuje zastavitelné území.
- (3) Hranice zastavitelného území člení území na zastavitelné a nezastavitelné. Území se dále člení na plochy, přičemž:
 - a) zastavitelné území tvoří plochy zastavitelné v zastavěném území, plochy zastavitelné v dosud nezastavěném území a nestavební plochy,
 - b) nezastavitelné území tvoří plochy nezastavitelné v nezastavěném území, plochy nezastavitelné v zastavěném území a samoty.
- (4) Nestavební plocha je plocha v zastavitelném území, která není určena k umístění zástavby. Nestavební plocha je součástí nestavebního bloku nebo uličního prostranství.
- (5) Nezastavitelná plocha je plocha v nezastavitelném území, která není určena k umístění zástavby. Nezastavitelná plocha je součástí otevřené krajiny. Rozlišuje se:
 - a) nezastavitelná plocha v nezastavěném území, která je určena k zachování otevřené krajiny,
 - b) nezastavitelná plocha v zastavěném území, která je určena k rozvoji otevřené krajiny; zvláštním případem je plocha, která je formálním rozvojem krajiny a odstraňuje nesoulad mezi vymezením zastavěného území postupem předepsaným stavebním zákonem a skutečným stavem.
- (6) Samota je rozsahem málo významná plocha zastavěného území v nezastavitelném území, jejíž součástí je nejméně jeden zastavěný stavební pozemek.

Stavební zákon vymezuje v § 2 odst. 1 písm. d) zastavěné území^{o3/} a v písm. f) nezastavěné území^{o4/}. Způsob vymezení zastavěného území je pak dále podrobněji definován v § 58 stavebního zákona^{o5/}. Rozdělení území na zastavěné a nezastavěné popisuje aktuální stav v území ke konkrétnímu dni, ke kterému se vymezení zastavěného území vztahuje. Vedle popisu stavu území definuje stavební zákon v § 2 odst. 1 písm. j) zastavitelné plochy^{o6/}, které se zakreslují

do územního plánu. Zastavitelné plochy se mohou vyskytnout jak v území zastavěném, tak i v území dosud nezastavěném. Je zřejmé, že zastavěné území se bude každou novou stavbou umístěnou do přilehlých zastavitelných ploch v území dosud nezastavěném měnit v průběhu času. Proto je v předpisu doplněna hranice (čára) zastavitelného území jako přehledný a jednoduše kontrolovatelný nástroj pro vymezení dohody, kam až lze stavět. Vzniká tak jasné členění na území zastavitelné a nezastavitelné, které je vedeno snahou jasněji vymezit hranici zástavby města vůči otevřené krajině. Po období, ve kterém se tato hranice v hlavním městě Praze spíše rozmazávala a její kontura se rozšiřováním zástavby města do otevřené krajiny nebezpečně ztrácela, je vhodné navrátit hranici zastavitelného území její význam. Zastavitelné plochy se vymezují jako plochy rozvoje města.

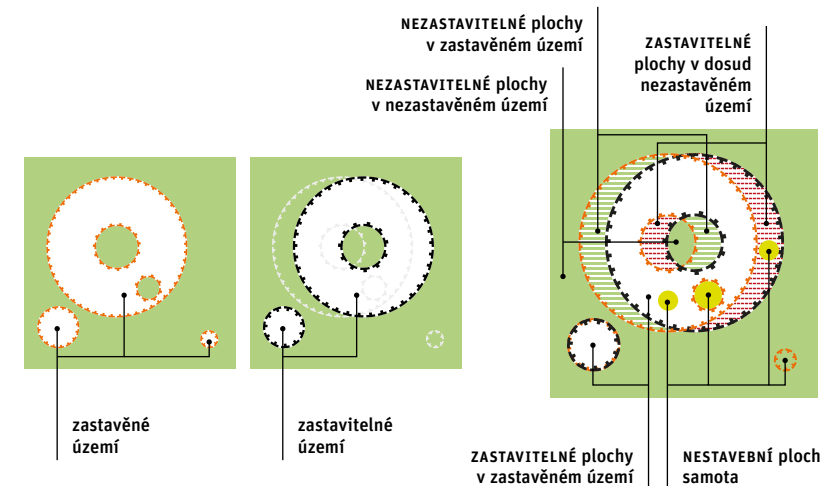
Pro případy, ve kterých je na rozdíl od rozvoje výstavby naopak vhodné místně redukovat rozsah zastavitelného území, umožňuje předpis stanovit nezastavitelné plochy v zastavěném území. Děje se tak formou aktivního určení režimu jako při vymezování zastavitelných ploch. Ve stejném principu jako rozvojové plochy města lze navrhnout nezastavitelné plochy v území zastavěném jako rozvojové plochy krajiny, zejména v místech, kde zástavba již není možná. V případech, kdy jde o korekci vyjádření zastavěnosti podle skutečného stavu území oproti té, která vznikla zákonem předepsaným formálním postupem vymezení a která jde přímo proti smyslu vymezení zastavěného území (konkrétní příklady níže), se jedná o formální rozvoj krajiny.

V komplexních pražských podmínkách, kdy je velikost kraje kombinována s existencí 57 nesouměřitelných městských částí v jediném správním území, neposkytuje hranice zastavěného území pro územně plánovací dokumentaci dostatečný podklad odpovídajícím způsobem zrcadlící skutečné základní členění území. „Zastavěná část obce vymezená k 1. září 1966 a vyznačená v mapách evidence nemovitostí“ není s obnovou katastrálního operátu aktualizována a v nových katastrálních mapách se již neobjevuje. Zůstává tedy nezměněna již po dobu více než 50 let. Hranice vymezující tento tzv. intravilán byla stanovena jednorázově za účelem ochrany zemědělského půdního fondu. Jelikož stanovení této hranice v polovině 60. let minulého století bylo zemědělsky, nikoliv urbanisticky zaměřené, dochází k jevům, kdy se uvnitř intravilánu ocitají velká reálně nezastavěná (a i v té době prakticky nezastavitelná) území, která nebyla pro účely ochrany ZPF důležitá, neboť ZPF se v nich nevyskytoval buď vůbec, nebo téměř vůbec. Proto se při vymezení hranice zastavěného území podle stavebního zákona nachází v Praze uvnitř zastavěného území téměř kompletní Šárecké údolí, Prokopské a Dalejské údolí, Obora Hvězda, les mezi Krčí, Kunraticemi a Chodovem atd. I z těchto věcných důvodů je tímto nařízením rozšířen požadavek na územně plánovací dokumentaci o hranici zastavitelného území, která umožňuje i např. prostřednictvím formálního rozvoje krajiny jednoznačněji a celistvě definovat rozdíl mezi městem (městskou krajinou) a (otevřenou) krajinou tak, jak je vnímána jejími obyvateli, a tak, jak jsou pro ni v územně plánovací dokumentaci návazně stanovovány podmínky využití a prostorového uspořádání.

V zastavěném území se uliční čarou podle § 12 tohoto nařízení vymezují rovněž stavební a nestavební bloky. Je nezbytné odlišovat stavební a nestavební účely dle § 12 ^{o/7}. Rozlišuje se zastavitelnost budovami a zastavitelnost jinými stavbami, jako je například park. Městský park s lavičkami, odpadkovými koši, cestami, alejí a veřejným osvětlením je stavbou, neboť všechny jeho prvky vznikají stavební nebo montážní technologií. Stavbu je třeba umístit a povolit ve správním řízení podle stavebního zákona v souladu s územně plánovací dokumentací. Konkrétní předpoklady a podmínky pro rozlišování stavebních a nestavebních bloků, resp. účelů stanovuje územně plánovací dokumentace v souvislosti s dalšími ustanoveními tohoto nařízení (zejména § 6 pražských stavebních předpisů Členění území na plochy s rozdílným způsobem využití, § 7 pražských stavebních předpisů Míra využití území k zastavění a § 10 pražských stavebních předpisů Podrobnější členění ploch). V nestavebních plochách je přípustné umísťovat jiné stavby, případně dle konkrétní regulace v územně plánovací dokumentaci jednotlivé budovy, vždy však jako součást nestavebního bloku, nikoliv jako součást zástavby. V území se vyskytují svým rozsahem málo významné plochy zastavěného území, které jsou obklopené nezastavitelným územím otevřené krajiny. Předpis tato území označuje za samoty. Samoty se mohou vyskytovat uvnitř okolního nezastavěného území, mohou však být vymezeny též uvnitř území formálního rozvoje krajiny, případně v území na styku nezastavěného území a území formálního rozvoje krajiny.

Samoty jsou součástí nezastavitelného území a možnosti umísťování nových staveb a provádění změn dokončených staveb upravuje územně plánovací dokumentace.

- o/3**
Stavební zákon § 2 odst. 1. V tomto zákoně se rozumí:
d) zastavěným územím území vymezené územním plánem nebo postupem podle tohoto zákona; nemá-li obec takto vymezené zastavěné území, je zastavěným územím zastavěná část obce vymezená k 1. září 1966 a vyznačená v mapách evidence nemovitostí (dále jen „intravilán“)
- o/4**
f) nezastavěným územím pozemky nezahrnuté do zastavěného území nebo do zastavitelné plochy
- o/5**
§ 58 stavebního zákona – Zastavěné území
(1) Na území obce se vymezuje jedno, případně více zastavěných území. Hranici jednoho zastavěného území tvoří čára vedená po hranici parcel, ve výjimečných případech ji tvoří spojnice lomových bodů stávajících hranic nebo bodů na těchto hranicích.
(2) Do zastavěného území se zahrnují pozemky v intravilánu, s výjimkou vinic, chmelnic, pozemků zemědělské půdy určených pro zajišťování speciální zemědělské výroby (zahradnictví) nebo pozemků přiléhajících k hranici intravilánu navrácených do orné půdy nebo do lesních pozemků, a dále pozemky vně intravilánu, a to:
a) zastavěné stavební pozemky,
b) stavební prouky,
c) pozemní komunikace nebo jejich části, ze kterých jsou vjezdy na ostatní pozemky zastavěného území,
d) ostatní veřejná prostranství,
e) další pozemky, které jsou obklopeny ostatními pozemky zastavěného území, s výjimkou pozemků vinic, chmelnic a zahradnictví.
(3) Zastavěné území se vymezuje v územním plánu a aktualizuje se jeho změnou.
- o/6**
Stavební zákon § 2 odst. 1. V tomto zákoně se rozumí:
j) zastavitelnou plochou plocha vymezená k zastavění v územním plánu nebo v zásadách územního rozvoje.
- o/7**
Stavební zákon § 2 odst. 3 a 4:
(3) Stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnicí funkce stavby. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu.
(4) Pokud se v tomto zákoně používá pojmu stavba, rozumí se tím podle okolností i její část nebo změna dokončené stavby.

[OBR. 4]

[OBR. 5]

[OBR. 4] Ilustrace k §3 (1) + (2)

[OBR. 5] Ilustrace k §3 (3)–(6)

§ 4 Členění území podle předpokládané míry změn (stability)

Z hlediska předpokládané míry změn se zastavitelné a nezastavitelné území člení na území, popřípadě plochy:

- stabilizované s plně vyvinutým stávajícím charakterem, kde nejsou navrhovány žádné zásadní změny stávajícího charakteru, významu ani způsobu využití území a území je jen doplňováno;**
- transformační, určené k novému využití znehodnoceného území pro zástavbu nebo pro jiné využití území;**
- rozvojové, v nichž je navrhováno vytvoření zcela nového charakteru území (zastavitelné plochy podle § 2 odst. 1 písm. j) stavebního zákona); ve specifickém případě rozvojových ploch nezastavitelných v zastavěném území může být za rozvoj považováno výhradně zlepšení stavu krajinných, přírodních a rekreačních hodnot.**

Předpis stanoví základní rozlišení území z hlediska předpokládané míry změn. Zastavitelné a nezastavitelné území se člení na území, popřípadě plochy stabilizované, transformační a rozvojové.

Hlavním rozlišovacím znakem je charakter území. V zastavitelném území se zohledňuje jak uspořádání zástavby a využití území, tak i síť ulic a náměstí, resp. uliční prostranství, která jsou ve stabilizovaném území v podstatných rysech již určena. Jsou-li takto určena, pochopitelně to neznamená, že již není třeba je někde doplňovat a upravovat, ale z povahy věci půjde o zásahy spíše menší a neměnicí základní, již založenou a patrnou koncepci sítě ulic a náměstí. V transformačních a rozvojových územích je situace z hlediska uspořádání veřejných prostranství ve většině případů odlišná. Obdobným způsobem se toto pravidlo týká i výškového uspořádání.

Transformační území se vymezují zpravidla v území již zastavěném, ve kterém se plánuje přestavba, souhrnně však jde o pojem širší, transformace je vyjádřením požadavku na zlepšení stavu, který se může objevovat v území zastavitelném i nezastavitelném a stejně tak může být nástroj územního plánování dále podrobněji specifikován, či nikoliv. Nejčastěji půjde o větší nevyužívané areály průmyslové výroby (tzv. brownfields), vyloučena však není ani přesněji stanovená lokální transformace zanedbaných ploch. Rozvojová území zpravidla pokrývají zastavitelné plochy určené územně plánovací dokumentací pro další rozvoj sídla (tzv. greenfields) nebo jde o rozvojové plochy nestavebního charakteru (nezastavitelné plochy). Pojmy stabilita, transformace a rozvoj navazují na jejich tradiční užití v urbanistické teorii i praxi, stejně jako na jejich zavedené užívání v Zásadách územního rozvoje hl. m. Prahy. Členění území podle předpokládané míry změn nevylučuje v územně plánovací dokumentaci možnost navazujícího zpřesnění podmínek stability nebo flexibility území dostupnými nástroji územního plánování v přípustné podrobnosti.

§ 5 Členění území podle charakteru na lokality

Území se může členit podle převažujícího charakteru území na lokality.

Členění území na lokality představuje základní osnovu územně plánovací dokumentace, vyjadřuje základní členění území podle jeho charakteru. Hranice lokalit jsou vedle hranice zastavitelného území nejdůležitější hranicí územně plánovací dokumentace v měřítku správního území hl. m. Prahy.

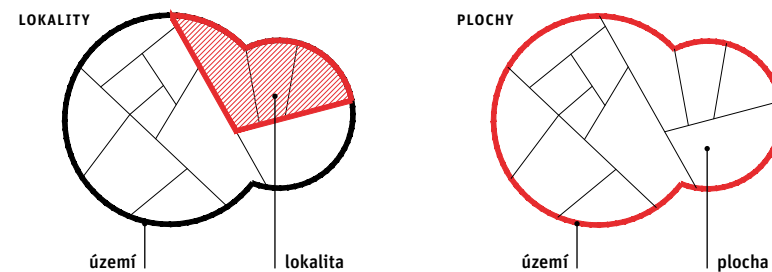
Lokalita je plochou nebo souborem ploch, popřípadě částí plochy. Definice lokality je volena tak, aby komplexně a širěji navázala na pojetí pojmu „plocha“ ve stavebním zákoně, který dosud těsněji inklinuje k překonanému funkčnímu dělení sídel dle Athénské charty^{o/8}.

Lokality představují (stanovením charakteru území) pro svoji komplexnost a současně individualizaci a vzájemnou odlišitelnost určitých typů osídlení (podle struktur a aktivit) základní stavební kámen území a jsou určující pro rozhodování v území ve smyslu § 90 písm. a), b) a c), popřípadě § 111 odst. 1 písm. a) **stavebního zákona**. Určujícím kritériem pro vymezení lokalit (zahrnujících plochu nebo soubor ploch) a specifickými požadavky na uspořádání (pozici, velikost a orientaci) je tudíž stejný nebo obdobný charakter území, tj. jejich existující a navrhované uspořádání a existující a navrhovaný způsob využití (charakterem území se tudíž rozumí komplexní podmínky a požadavky na utváření území). Možnost členit území na lokality, pro něž se stanovují společné podmínky využití a prostorového uspořádání a které mohou být dále podrobněji členěny dalšími podmínkami, odpovídá zavedeným a osvědčeným nástrojům v existujících územně plánovacích dokumentacích nejen v České republice.

Vzhledem k vývoji urbanistické teorie i legislativy a vzhledem k různým úrovním a související podrobnosti územně plánovacích dokumentací je v ustanovení ponechána i možnost toto členění nevyužít.

^{o/8}
Prováděcí předpis k novému stavebnímu zákonu, vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných technických požadavcích na využívání území, v § 4 až § 19 vymezuje celkem 16 funkčních ploch. Na prvním místě je hned § 4 Plochy bydlení, dále zde nalezneme § 5 Plochy rekreace, § 19 Plochy dopravní infrastruktury a v § 11 a 12 Výrobní plochy. Požadavek na funkční zónování města byl definován na kongresu architektů CIAM v roce 1933, jež později vyšel jako tzv. Athénská charta. V bodě 77 se píše: „základními klíči urbanismu jsou čtyři funkce: bydlení, práce, rekreace a doprava“ a následně v bodě 78: „Plány určí strukturu každého ze sektorů, náležejících těmto čtyřem základním funkcím, a jejich polohu v městském celku“ [CIAM 1933]. Vyhláška č. 501/2006 Sb. myšlenkově vychází z problémů města, které definovali architekti v roce 1933, nikoli z problémů 21. století. Tehdy bylo velkým problémem přelidnění center měst, dnes je to přesně naopak. Staré Město pražské mělo v roce 1873 hustotu 1 400 obyvatel/ha [Saglie 1988]. Tento údaj odpovídá zjištění z tzv. Athénské charty, kde se v bodě 9 uvádí: „Historická jádra měst jsou nadměrně přelidněna (na 1 hektar připadá 1 000, dokonce až 1 500 obyvatel)“ [CIAM 1933]. To však již dávno neplatí. Centra jsou dnes vytlidněna a naopak se hledají nástroje, jak byty v centrech měst udržet. V Praze 1 je nyní hustota osídlení pouhých 55 obyvatel/ha. Charta byla vydána francouzsky za války v roce 1942 jako resumé IV. kongresu z roku 1933 po individuální redakci Le Corbusiera. Reprint Athénské charty vyšel znovu ještě v roce 1957, tedy o šestnáct let později, s předmluvou Le Corbusiera a úvodním diskursem Jeana Girardoux [Ulrich 2009].

➤ Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

[OBR. 6] Lokality jsou plochy nebo soubory ploch, popřípadě částí ploch vymezené na základě převažujícího charakteru

§ 6 Členění území na plochy s rozdílným způsobem využití

(1) V zastavitelném území se podle převažujícího způsobu využití vymezují zejména plochy:

- zastavitelné produkční zahrnující převážně plochy pro výrobu a skladování, smíšené výrobní plochy, plochy dopravní a technické infrastruktury a areály pro obchod, služby a pracovní příležitosti,
- zastavitelné obytné zahrnující převážně smíšené plochy bydlení veřejné vybavenosti; jejich součástí mohou být i další stavby a zařízení, které jsou slučitelné s bydlením,
- zastavitelné rekreační zahrnující převážně plochy pro oddech, sport, rekreaci a relaxaci člověka.

(2) V nezastavitelném území se podle převažujícího způsobu využití vymezují zejména plochy:

- nezastavitelné přírodní a nejvyšší mírou blízkosti přírodnímu stavu,
- nezastavitelné rekreační, v nichž harmonické krajinné prostředí společně s rekreační, sportovní či naučné vzdělávací vybaveností poskytují vhodné podmínky pro oddech, sport, rekreaci a relaxaci člověka,
- nezastavitelné produkční, využívané zejména k intenzivní zemědělské činnosti a hospodářskému využití krajiny.

(3) Podrobnou specifikaci ploch s rozdílným způsobem využití stanoví územní plán.

→ 1) + 2)

Způsoby využití vycházející z charakteristických znaků, zejména přípustných činností doprovozázejících stavby a zařízení a jim odpovídajících režimů a měřítek, se v územně plánovací dokumentaci vymezují podle obecných znaků využití území obdobně, jak je uvedeno ve vyhlášce č. 501/2006 Sb. ^{o/9} Převažující využití území se v územním plánu v souladu s ^{o/9} vyhláškou č. 500/2006 Sb. vyjadřuje vymezením ploch s rozdílným způsobem využití. Území je členěno na zastavitelné a nezastavitelné a v každém jsou vymezeny tři úrovně převažujícího využití území. Využití je uspořádáno podle míry a druhu vzájemného možného obtěžování okolí, a tím definuje kvalitu sousedství. V zastavitelném území se vymezují dvě krajní polohy vyjadřující ochranu produkčních území na jedné a rekreačních územím druhé straně, pro jejich specifické role, zatímco jako hlavní kritérium a nejšířší vymezení potřebné pro polyfunkční město dostupných vzdáleností a vysoké kvality života slouží slučitelnost s bydlením pro smíšené území obytné, které bude pravděpodobně zahrnovat většinu zastavitelných ploch města.

Využití nezastavitelného území tvoří škálu směřující od výrazně přírodního stavu, tj. stavu s minimem zásahů člověka přes rekreační využití až po území hospodářsky intenzivně využívané a tomu člověkem přizpůsobované.

Přístup k usměrňování vývoje území a stanovení podmínek regulace není založen na tzv. mono- nebo polyfunkčních a jim určených územích (zónách) ve smyslu Athénské charty, nýbrž na převažujících činnostech (účelech), které jsou pro stanovení charakteru rozhodné. Při popisu přípustného využití území se popisují činnosti obvyklé a přípustné, výjimečně přípustné a nepřípustné, čímž se projeví nejen různorodost, ale také „vrstevnatost“ využívání území. To je typické zejména

pro zastavitelné území městského charakteru umožňující a předvídací soustředění a prolínání různých činností a tomu odpovídajících staveb, zařízení a jiných opatření v jednom místě. Tento přístup rovněž reflektuje posun, který nastal ve stavební legislativě od doby, kdy bylo funkční zónování jediným nástrojem ochrany kvality sousedství. V současné době díky složkovým zákonům na ochranu prostředí a díky nutnosti vyjádření dotčených orgánů státní správy k povolovacím řízením ve stavebnictví je většina zájmů na kvalitě sousedství ochráněna mimo územně plánovací dokumentaci (například požadavky na hladinu hluku apod.) a rovněž ve vyšší podrobnosti, než je pro ni vůbec dosažitelná.

Nařízení současně zdaleka nepředpokládá využití území jako jedinou podmínku územně plánovací dokumentace, klade na ni další související požadavky zejména prostorového charakteru. Proto požaduje členění na plochy s rozdílným způsobem využití pouze v základní škále odrážející narůstající proměnlivost činností obyvatel města v globálně propojeném světě. Toto nařízení naopak v dalších částech klade důraz na prostorové uspořádání, protože využití jednotlivých budov se mění mnohem rychleji a s nižšími společenskými náklady než jejich prostorové uspořádání a kompozice veřejných prostranství.

→ 3)

Obecné vymezení převažujícího využití území je možné v územně plánovací dokumentaci zpřesnit podle konkrétních potřeb území.

^{o/9} § 3 odst. 2 písm. a): „... Plochy se vymezují podle stávajícího nebo požadovaného způsobu využití ...; tyto plochy se vymezují ke stanovení územních podmínek, zejména pro vzájemně se doplňující, podmiňující nebo nekolidující činnosti ...“

§ 7 Míra využití území k zastavění

Míra využití území k zastavění se určuje vždy pro stanovenou část zastavitelného území, a to přiměřeně pro lokalitu, plochu, blok anebo pozemek, a stanovuje se jako nejvýše přípustná, popřípadě jako nejnižší požadovaná.

Z hlediska míry využití je součástí vymezení charakteru v územně plánovací dokumentaci popis rozsahu a intenzity zastavěnosti území. Tato míra zastavěnosti se stanovuje koeficientem v souladu s typem osídlení, jeho strukturou a místem v celkové struktuře hl. m. Prahy, která je charakteristická velmi různorodými segmenty osídlení od mimořádně urbanizovaných částí městského centra až po venkovské typy osídlení při okraji správního území.

Ustanovení dále specifikuje způsob vymezení jednotlivých koeficientů v různých měřítkových úrovních. Základním rysem popisu míry využití území číselným koeficientem je nepřenositelnost hodnoty např. měřítka. Koeficient, který platí pro území, nelze použít na pozemek, protože jde o jiný způsob výpočtu a jinou hodnotu, ač se předmětný pozemek může v tomto území nacházet. Koeficienty pro území a pro pozemky musí být z povahy věci vždy odlišné. Se zvětšováním posuzované části města je nutné zahrnout např. komunikace, parky, železnice či řeky, které se do výpočtu pro jednotlivý pozemek zpravidla nezahrnují. Tím se koeficienty a míra jejich aplikovatelnosti na jednotlivé záměry výrazně liší. Míru využití území k zastavění není povinností stanovit, neboť zejména ve stabilizovaných územích prakticky není bez podrobného zaměření jednotlivých budov a ověření jejich zápisu v katastru možné tak důvodně učinit. Podrobnost koeficientů vyjadřujících v důsledku hrubou podlažní plochu záměru pro správní řízení totiž nekoreluje s limitovanou podrobností územně plánovací dokumentace a územně plánovacích podkladů. Proto se stanovení míry využití území k zastavění předpokládá zejména v transformačních a rozvojových územích. Smyslem ustanovení je vyjádřit, že pokud je však již stanovena, musí být vyjádřena v odpovídajících měřítkových úrovních, tedy pro přesně stanovenou část území – plochu, kterou pak nelze přenášet napříč měřítka.

^{o/9} Vyhláška č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, ve znění vyhlášky č. 458/2012 Sb.

§ 8 Veřejná vybavenost

- (1) Veřejná vybavenost zahrnuje stavby, zařízení a pozemky občanského vybavení podle § 2 odst. 1 písm. k) bodu 3 stavebního zákona a stavby, zařízení a pozemky pro obchody a služby.
- (2) Veřejná vybavenost se v území vymezuje plochami, liniemi nebo body.

➤ Stavební zákon definuje v § 2 odst. 1 písm. k) bodu 3 občanské vybavení, jako stavby, zařízení a pozemky sloužící například pro vzdělávání a výchovu, sociální služby a péči o rodinu, zdravotní služby, kulturu, veřejnou správu, ochranu obyvatelstva. Definice tak zahrnuje především školy, nemocnice, knihovny, divadla, muzea apod., které bývají většinou vlastněny a spravovány obcí nebo státem. Pro účely územního plánování je vhodné doplnit další stavby, zařízení a pozemky pro obchod, služby a pracovní příležitosti, které bývají většinou vlastněny a spravovány soukromou sférou a jejich umístění významně ovlivňuje kvalitu místa. Proto veřejná vybavenost obsahuje jak občanské vybavení (většinou veřejné), tak i další služby a obchody (většinou soukromé), neboť přispívají ke kvalitě života místních obyvatel bez rozdílu provozovatele.

➤ Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

§ 9 Dopravní koridory

Dopravní koridory se v území vymezují v samostatných plochách, například pro železnice a nadřazený komunikační systém.

Ustanovení definuje vymezení samostatných ploch pro nadřazený komunikační systém (dálnice, komunikace označené jako silnice pro motorová vozidla, železnice). Tyto druhy staveb se v území chovají obdobně jako řeky a vyžadují zvláštní oddělený přístup na rozdíl od méně zatížených komunikací nebo komunikací v hojně obydleném území či výrazně specifických urbánních situacích, které je naopak vhodné integrovat do městské zástavby ideálně jako součást veřejných prostranství.

§ 10 Podrobnější členění ploch

- (1) Plochy s rozdílným způsobem využití lze podle charakteru území dále podrobněji členit.
- (2) V nezastavitelném území se s přihlédnutím ke krajinnému charakteru a vegetačnímu krytu vymezují zpravidla plochy lesní, nelesní přírodě blízké plochy, parky v krajině, extenzivně a intenzivně využívané zemědělské plochy.
- (3) V zastavitelném území se s přihlédnutím ke krajinnému charakteru a vegetačnímu krytu vymezují zpravidla parky, parkově upravené části dalších veřejných prostranství nebo parkové areály.
- (4) V závislosti na podrobnosti územně plánovací dokumentace se vymezují zpravidla též plochy s trvalou vodní hladinou, významné linie trvalé vegetace, zejména stromořadí, běhové doprovody vodních toků a vodních ploch, větrolamy. Možné je i vymezení jednotlivých bodů, zejména významných solitérních dřevin či jejich malých skupin a krajinných dominant.

- (5) Zahrádkářské osady se dle plošného rozsahu, statutu, aktuálního stavu a míry zastavění vymezují jako součást nezastavitelného nebo zastavitelného území, a to jako plochy nebo lokality.
- (6) Pro zabezpečení potřeb pěší nebo cyklistické dopravy musí být zajištěna prostupnost územím sítí účelových cest mimo zastavěné území; tyto cesty se pro účely tohoto nařízení považují za významnou součást krajiny ve smyslu jiného právního předpisu⁵.

→ 1)

Plochy s rozdílným způsobem využití lze podle charakteru území dále podrobněji členit za účelem podrobnějšího popisu a vyjádření podmínek pro využití a prostorové uspořádání území. Jde o plochy v zastavitelném i nezastavitelném území, přičemž se předpokládá, že zpracovatel územně plánovací dokumentace na základě své odbornosti a územně analytických podkladů tuto možnost využije pro zpřesnění věcného řešení. Podrobnější členění ploch není vůči základnímu členění ploch s rozdílným způsobem využití v konkurenčním vztahu, nýbrž jej doplňuje a zpřesňuje. Jeho konkrétní povahu stanoví přesně územně plánovací dokumentace podle povahy každého jednoho podrobnějšího členění.

→ 2) – 4)

Plochy pro popis krajiny zpravidla doplňují obecný popis lokalit. Krajina se popisuje odlišným způsobem v nezastavitelných a zastavitelných lokalitách. V nezastavitelných lokalitách je krajina blíže přírodě – jsou zde zastoupeny zejména plochy lesní, přírodní parky, nelesní přírodě blízké plochy a také zemědělské plochy. V zastavitelných lokalitách je krajina ještě výrazněji proměněna člověkem – jsou zde zastoupeny zejména parky, parkově upravené části dalších veřejných prostranství nebo speciální rekreační plochy. V obou případech jde o člověkem upravené prostředí, přesto je účelné tyto plochy pro jejich odlišnost rozdělit podle zastavitelnosti lokalit. Vedle těchto oddělitelných ploch jsou ovšem plochy jako například vodní plochy nebo řeka, které se nutně budou vyskytovat v různých měřítkách i územích různě.

→ 5)

Zahrádkářské osady tvoří specifický fenomén v osídlení města. Podle plošného rozsahu, statutu, aktuálního stavu a míry zastavění jsou vymezovány jako součást nezastavitelného nebo zastavitelného území, a to jako plochy nebo lokality. Tato obojakost odráží skutečný stav zahrádkářských kolonií, které se vyskytují jak zastavěné a tedy odůvodnitelně zastavitelné, tak nezastavěné. Součástí nezastavitelného území budou zpravidla odlehle a obtížněji dostupné kolonie v rámci přírodě blízkého prostředí.

→ 6)

Požadavky na prostupnost jsou v předpisu řešeny v různých souvislostech zejména v zastavitelném území. Pro zdůraznění je prostupnost nezastavitelného území pro pěší a cyklistickou dopravu uvedena ve zvláštním ustanovení. Prostupnost území je ohrožena jeho soudobou fragmentací a brání tak zejména rekreačnímu využití volné krajiny, které je v blízkosti hustě zastavěného území žádoucí. Proto je požadavek prostupnosti ve veřejném zájmu nutné důsledně naplňovat. Pojem „cesta“ je použit v širší obecné rovině (nikoli v užším významu komunikace jako např. v zákoně o pozemních komunikacích). S pojmem „cesta“ pracuje také nový občanský zákoník (např. § 1276).

⁵

➤ § 63 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů.

➤ Zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů

➤ Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

HLAVA II Vymezování veřejných prostranství, dělení a scelování pozemků

§ 11 Obecné zásady vymezování pozemků a veřejných prostranství

- (1) Při vymezování pozemků se dbá na vymezení veřejných prostranství odpovídajících charakteru území, zejména uličních prostranství.
- (2) Pozemky se vymezují tak, aby svými vlastnostmi, zejména velikostí, polohou a uspořádáním, umožňovaly využití pro navrhovaný účel, aby byl chráněn, posilován a respektován charakter území. Pozemky nesmí být děleny tak, aby bylo vyloučeno jejich účelné využití.
- (3) Veřejná prostranství se vymezují tak, aby vytvářela prostorově a vizuálně spojitý systém. Uspořádání veřejných prostranství musí zajistit dostupnost a obsluhu území a jeho prostupnost pro pěší pohyb. Ulice a cesty se přednostně navzájem propojují.
- (4) Podél vodních toků se v zastavitelném území zpravidla zřizují nábřeží, parkově upravené plochy nebo jiná veřejná prostranství. Podél Vltavy a Berounky musí být zajištěn volný průchod pro účely rekreace.

Cílem ustanovení je předepsat základní pravidla pro vymezování veřejných prostranství a pro dělení a scelování pozemků, a to jak při zpracování územních a regulačních plánů, tak v procesu územního rozhodování. Způsob dělení a scelování pozemků zásadním způsobem ovlivňuje fyzickou podobu města v dlouhodobém horizontu. Vymezení ulic a náměstí zpravidla definuje organizaci a charakter města v řádu staletí. Proto je při dělení a scelování pozemků kladen důraz především na vymezování uličních prostranství, na jejich adekvátní dimenze ve vztahu k charakteru konkrétní lokality a propojenost s celkovým systémem uliční sítě.

→ 1)

Při vymezování pozemků stanoví předpis povinnost dbát na vymezení veřejných prostranství, zejména pak uličních prostranství, která rozsahem a umístěním odpovídají charakteru území. Předpis, na rozdíl od celostátní vyhlášky č. 501/2006 Sb. neobsahuje přesně stanovené požadavky na minimální velikost a frekvenci veřejných prostranství. Vychází přitom z předpokladu, že adekvátní vymezení veřejných prostranství musí být součástí územně plánovací dokumentace a není vhodné je definovat paušálně pro celé území města.

→ 2)

Požadavky na vymezování pozemků definují minimální požadavky na jejich využitelnost. Nová úprava navíc předepisuje při vymezování pozemků chránit a posilovat charakter území. Smyslem ustanovení není zafixovat současný stav konkrétního místa, ale zajistit přiměřenou míru urbanistické logiky fyzického uspořádání městské struktury.

→ 3)

Ustanovení nově klade důraz na prostupnost území. Vznik rozsáhlých neprostupných území, či dokonce celých uzavřených lokalit je pro úspěšný vývoj města a jeho fungování velmi zatěžující.

Běžná vzdálenost křižovek ulic bývá 80–150 m, výjimečně 200 až 300 m. ^{o/10} Pokud se tato vzdálenost výrazně zvětšuje, značně se omezuje především možnost pěšího pohybu v území. I proto předpis požaduje primárně prostupnost pro pěší a cyklistickou dopravu. Vybrané úseky neprůjezdné pro automobilovou dopravu jsou naopak často pro zklidnění území žádoucí.

Ustanovení požaduje upřednostnit propojení ulic a cest před vytvářením slepých dopravních napojení. Obsluha stavby či souboru staveb musí být řešena v kontextu celé lokality při zohlednění možné budoucí výstavby. V nově parcelovaných územích by měla vznikat propojená a adekvátně hierarchizovaná síť veřejných prostranství.

→ 4)

Součástí popisu prostupnosti území je požadavek na ponechání volného průchodu pro rekreaci podél vodních toků v zastavitelném území. Vodní toky jako Vltava a Berounka, ale i Rokytkla nebo Botič tvoří klíčový potenciál pro rekreační aktivity uvnitř města. Menší vodní toky pak často vytvářejí optimální pěší propojení uvnitř jednotlivých lokalit. Jestliže se jednotlivé budovy těsně přimykají k vodnímu toku, tak to velmi ztěžuje jeho údržbu a realizaci protipovodňových opatření. Důraz je kladen zejména na Vltavu a Berounku, které jsou zde uvedeny přímým výčtem. ^{o/11} U ostatních vodních toků je požadavek stanoven mírněji, formou zřízení nábřeží, parkově upravených ploch nebo jiných veřejných prostranství s ponecháním posouzení podle konkrétních podmínek na příslušném stavebním úřadě. Charakter prostranství by měl odpovídat velikosti a významu konkrétního vodního toku.

^{o/10}

Předpis však neuvádí konkrétní paušální hodnoty vyjadřující požadavek na prostupnost. Předepsání jednotné hodnoty pro všechny druhy území není vhodné a lze se domnívat, že by v některých případech mělo negativní dopad. Posouzení dostatečné míry prostupnosti tak bude do doby neexistence podrobnější územně plánovací dokumentace úkolem stavebních úřadů.

^{o/11}

Pro tento případ nebylo možné využít vyhlášku č. 178/2012 Sb., kterou se stanoví seznam významných vodních toků a způsob provádění činností souvisejících se správou vodních toků, neboť v této vyhlášce jsou mezi hlavní vodní toky zařazeny i ty, u nichž by byl požadavek příliš přísný (např. části Radotínského potoka).

§ 12 Vymezení uličního prostranství (uliční čára a bloky)

- (1) Uliční čára vymezuje v zastavitelném území hranici uličních prostranství a bloků. Bloky se rozlišují na stavební, jež jsou určeny převážně k zastavění budovami, a nestavební, jež jsou určeny převážně k nestavebním účelům.
- (2) Uliční prostranství se vymezují jako základní síť polohově (osou), nebo plošně (uliční čarou). Při polohovém vymezení lze stanovit šířku uličního profilu. V rozvojových a transformačních územích lze při polohovém vymezení definovat uliční prostranství pouze jako spojnicí dvou míst bez přesného určení trasy. Nad rámec vymezení uličních prostranství lze stanovit doplňkovou prostupnost územím pro pěší a cyklistickou dopravu napříč stavebními bloky.

→ 1)

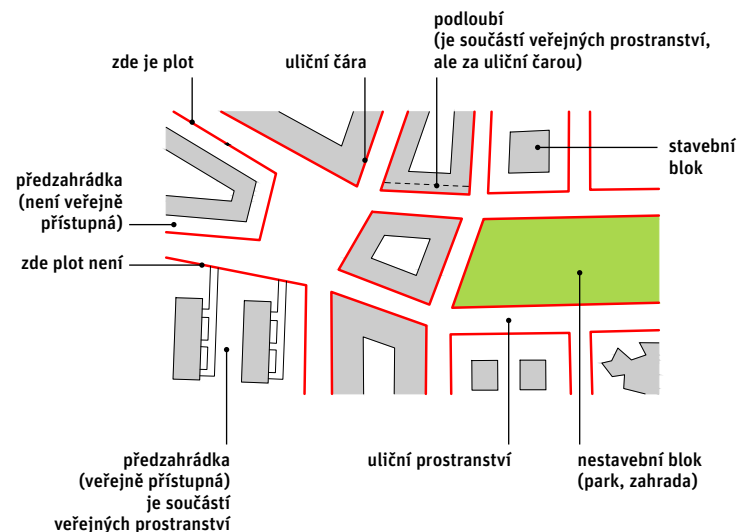
Od počátku 20. století se začal prosazovat koncept solitérních staveb stojících ve volném prostoru. Ulice byla označena za zastaralou a města se začala rozpadat a ztrácet svůj městský charakter. Uliční čára je základní instrument pro plánování a stavbu měst, který se používal po

tisíciletí, a je proto logické se k němu po relativně krátké přestávce v historii plánování měst opět vrátit. V běžných případech vymezuje uliční čáru průčelí domu nebo plot, na které pak obyčejně navazuje chodník. Podle tohoto běžného principu by bylo možné uliční čáru určit jako hranici mezi stavebními pozemky a veřejným prostranstvím. To však není přesné, protože do veřejných prostranství patří všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru, jak stanoví zákon o hlavním městě Praze a shodně zákon o obcích. Jsou to tedy rovněž podloubí, arkády, obyčejně ve starší zástavbě, a nejčastěji soukromé prostory před domy, které od ulice neodděluje žádný plot. Tak je tomu například ve většině případů před domy v modernistické zástavbě. Jde o předzahrádky mnohdy značných rozměrů, které jsou bez oplocení veřejně přístupné, ale nejsou přímou součástí uličních prostranství. Nebývá vhodné v nich vést síť technické infrastruktury, jelikož by došlo k jejich znehodnocení. Proto by uliční čára měla vymezit plochu menší, než je plocha veřejných prostranství. Z toho důvodu předpis pracuje s pojmem „uliční prostranství“, který je podmnožinou veřejných prostranství.^{o/12} Uliční prostranství je základním prvkem tvorby města a základním kamenem urbanistické struktury.

Uliční prostranství jsou vymezena uliční čarou a zahrnují zejména ulice a náměstí. Neobsahují volně přístupné předzahrádky, podloubí a další součásti veřejných prostranství. Primární úlohou uličních prostranství je zajistit přístup ke stavebním pozemkům, resp. základní obsluhu území. Nicméně v městském prostředí nejde pouze o dopravu a uliční prostranství nejsou pouze dopravním koridorem. V ulicích nejde pouze o způsob a čas potřebný k přesunu z bodu A do bodu B, ale také podle významu místa o pobytovou kvalitu, reprezentaci města, společenský význam a prostor pro sociální interakce.

Vymezování uličních prostranství jako podmnožiny veřejných prostranství má dále význam z hlediska umístování dopravní a technické infrastruktury, která by se měla právě sdružovat do těchto prostranství a tím naplňovat význam obsluhy území. Není žádoucí, aby v neurčitých místech, obzvláště mimo zastavěné území, kde dnes uliční čára vymezena není, síť technické infrastruktury procházela místy, kde v budoucnosti může být vysazen park anebo kde mohou stát domy. Dále má pojem význam pro definici požadavků na parkování automobilů, aby bylo možné přesněji vymezit formu a charakter parkování.

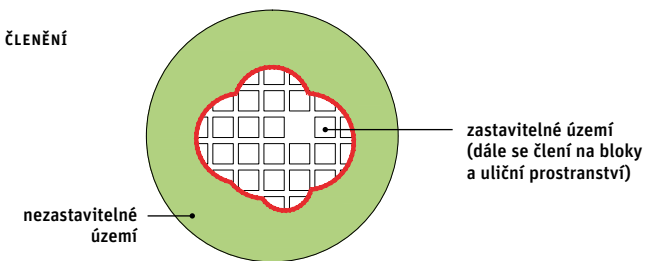
[OBR. 7] Uliční prostranství jsou vymezena uliční čarou a tvořena zejména ulicemi, náměstími a těmi cestami a plochami, které vytvářejí základní síť obsluhy a prostupnosti území

➤ Zákon č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů

➤ Zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů

PROSTOROVÉ ČLENĚNÍ

[OBR. 8] Uliční prostranství se vymezují pouze v zastavitelném území, které z hlediska prostorového uspořádání člení na bloky

Ustanovení dále blíže definuje pojem „blok“. Blok je základní urbanistickou jednotkou a v pojmech je definován jako ucelená část území lokality tvořená souborem pozemků, zpravidla ohraničená uličními prostranstvími a v územně plánovací dokumentaci zpravidla vymezená uliční čarou; zvláštním případem bloku je blok tvořený jedním pozemkem nebo jeho částí. Blokem tedy není pouze uzavřený způsob zástavby, jak se často omezeně tento pojem používá. Například označení vinohradský blok nebo žižkovský blok může v restriktivní podobě znamenat pouze budovy, ale v širším urbanistickém významu tento pojem zahrnuje jednotku vymezenou vůči uličním prostranstvím. Na této urbanistické jednotce nemusí být umístěny pouze budovy v uzavřeném způsobu zástavby s vnitřním dvorem, ale mohou zde stát také samostatně stojící vily nebo jakýkoli jiný způsob zástavby či podle polohy ve městě také park nebo zahrada.

Bloky se rozlišují na stavební, jež jsou určeny převážně k zastavění budovami, a nestavební, jež jsou určeny převážně k nestavebním účelům. Princip urbanistických bloků je dobře patrný na níže uvedených ukázkách Přehledného regulačního a zastavovacího plánu hl. m. Prahy (→ OBR. 11 a 12) a na ukázkách zastavovacího plánu Vídně (→ OBR. 9 a 10). Jelikož se uliční čára bude podle nařízení vymezovat pouze uvnitř zastavitelného území, mělo by zastavitelné území mít jasně určené bloky stavební, které budou určeny převážně pro budovy, a bloky nestavební, které budou převážně určeny pro zahrady a parky. I v parku může stát budova jako např. zahradní restaurace, altán, pavilon, stejně tak i v bloku stavebním se předpokládají zahradní úpravy a jen výjimečně úplné zastavění. Podmínky pro využití jednotlivých bloků stanoví územní nebo regulační plán.

→ 2)

Smyslem ustanovení je definovat způsoby vymezení veřejných prostranství, zejména uličních prostranství v územním nebo regulačním plánu. Uliční prostranství se vymezují plošně (uliční čarou), která v území definuje jeho přesné hranice, nebo polohově (osou) se stanovenými parametry uličního profilu.^{o/13}

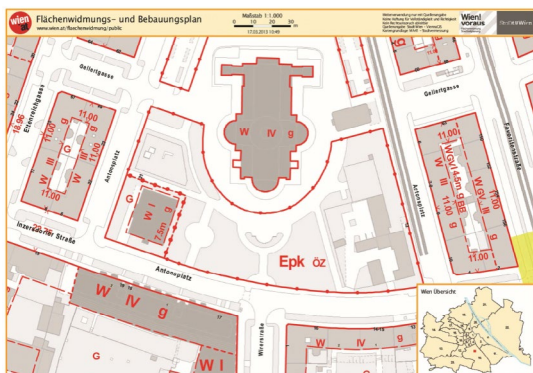
Ve specifických situacích (např. v rozvojovém území s nově vymezovanou uliční sítí) lze vymezit uliční prostranství pouze jako spojnicí stanovených míst bez přesného vedení trasy tak, aby byla umožněna určitá flexibilita při definování konkrétní trasy. Tímto se předpokládá, že se zařadí významné body, které se musí propojit, a tak se garantuje funkční systém uliční sítě v širších návaznostech.

Územně plánovací dokumentace může přiměřeně nad rámec uličních prostranství stanovit doplňkovou prostupnost územím napříč stavebními bloky. Půjde o doplňující průchody a cesty, které mohou přispět k pěší a cyklistické prostupnosti dané lokality. Smyslem je určit vybrané směry prostupnosti, aniž by se musela nezbytně určovat přesná poloha trasy v rámci bloku. Její přesné vymezení bude vyřešeno v architektonickém návrhu bloku, resp. jeho části.

^{o/12} Například v německy mluvících zemích se veřejná prostranství dělí na „öffentliche Verkehrsflächen“ a „privaten Flächen in der öffentlichen Nutzung“, volně přeloženo „veřejně přístupové (dopravní) plochy“ a „soukromé plochy ve veřejném užívání“. Množina veřejných prostranství je tak dělena na dvě zásadní podmnožiny.

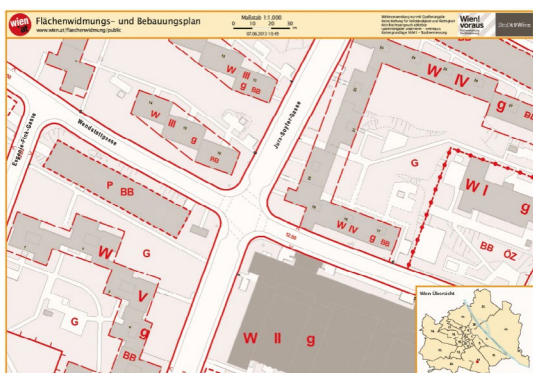
^{o/13} Celostátní vyhláška č. 501/2006 Sb. zařazuje veřejná prostranství do systému ploch s rozdílným způsobem využití. Takové zařazení dostatečně nereflektuje význam uličních prostranství (základní síť veřejných prostranství) v urbání struktuře a potřebu jeho vymezování napříč měřítky.

[OBR. 9] Územní a regulační plán města Vídně, který vymezuje uliční čáry. Za kostelem se nachází vymezený nestavební blok, park s drobnými stavbami. Prostor kolem kostela je zahrnut do uličních prostranství (öffentliche Verkehrsflächen). Zdroj: <http://www.wien.gv.at/flaechenwidmung/public/> (staženo 7. června 2013)

[OBR. 9]

[OBR. 10] Územní a regulační plán města Vídně. Ukázka vymezení uliční čáry v solitérní zástavbě sídlišť z druhé poloviny 20. století. Přestože tato modernistická sídliště nebyla stavěna s ohledem na uliční čáru, je možné a účelné ji následně vymezit. Uliční prostranství mají jiná pravidla pro dopravní a technickou infrastrukturu než ostatní pozemky. Z dokumentace je jasně patrné vymezení na uliční prostranství a urbanistické bloky uliční čarou. Poloha uliční čáry má důležité právní důsledky spojené s umístováním staveb, správou a údržbou prostranství. Zdroj: <http://www.wien.gv.at/flaechenwidmung/public/> (staženo 7. června 2013)

[OBR. 10]

[OBR. 11] Výřez Přehledného regulačního a zastavovacího plánu hl. m. Prahy, který byl zpracován v měřítku 1 : 5 000. Na výřezu jsou již dobře patrné jednotlivé urbanistické bloky. Zdroj: archiv IPR Praha

[OBR. 11]

[OBR. 12] Schematický regulační a zastavovací plán hl. m. Prahy zpracovaný na mapovém pokladu v měřítku 1 : 2 880 již podrobněji řeší šíře ulic a náměstí. Za povšimnutí stojí uvádění rozměrů, např. 40 m ulice U Pankráčské vozovny nebo 16 m ulice Klíkova. Tento způsob vymezování šíře ulic odpovídá navrženému principu vymezení uličních prostranství a urbanistických typů ulic tohoto předpisu. Stejně jako v regulačním plánu, kde nejsou vyznačeny konkrétní komunikace, se i v tomto předpisu počítá pouze s vymezením prostranství, do něhož lze podle aktuálních potřeb vkládat různé druhy komunikací. Zdroj: archiv IPR Praha

[OBR. 12]

§ 13

Urbanistické typy ulic

Z hlediska urbanistického významu pro město se stanovují tyto urbanistické typy ulic:

- městské třídy**, jež jsou druhem veřejného prostranství s nejvyšší mírou důležitosti a významu v systému veřejných prostranství celého města, s vyšší mírou zastoupení obchodních a společenských aktivit, s vyšší intenzitou dopravy a s vyšší vybaveností prostoru; spolu s významnými ulicemi tvoří základní osnovu uliční sítě, základní urbanistickou strukturu města a základní prvek pro orientaci v měřítku celého města;
- významné ulice**, jež jsou druhem veřejného prostranství s vysokou mírou důležitosti a významu v systému veřejných prostranství města se zvláštním významem pro rozsáhlejší části města (městské čtvrti), popřípadě jednotlivé lokality;
- lokální ulice**, jež jsou druhem veřejného prostranství bez zvláštní důležitosti a významu v systému veřejných prostranství města; zpravidla se jedná o ulice, které doplňují systém významných ulic a městských tříd;
- přístupové ulice** s nejnižší mírou významu v systému veřejných prostranství města, určené zejména pro místní obsluhu území.

Předpis stanovuje čtyři základní urbanistické typy ulic v hierarchii od městské třídy po přístupovou ulici. Stanovené členění ulic je následně využito v dalších částech textu, kde jsou k jednotlivým typům ulic vztahována vybraná ustanovení (např. standard veřejných prostranství, stromořadí nebo parter budov). Ke každému typu je zároveň přiřazena minimální šířka uličního prostranství. ^{o/14}

Přiřazení typů k jednotlivým ulicím definuje primárně územně plánovací dokumentace. Dokud nebude zpracována, budou typy ulic pro potřebu jednotlivých územních řízení určeny dle charakteru popsaného v tomto ustanovení (u stávajících ulic podle jejich charakteru a významu v městské struktuře a u nově zakládaných podle jejich předpokládaných parametrů a postavení v rámci navazující uliční sítě).

Jednotlivé typy ulic jsou vymezeny na základě jejich významu v urbanistické struktuře a prostorových parametrů uličního profilu. Navržená systematizace do určité míry koresponduje s dopravním významem komunikací kategorizovaných dle ⁷ zákona o pozemních komunikacích (dopravně významnější komunikace zpravidla odpovídají širším a urbanisticky významnějším uličním prostorům), tato korelace ale neplatí absolutně. Například městská třída může nabývat podoby ulice s vyšší intenzitou dopravy i pěší nákupní ulice, přitom prostorové parametry uličního profilu nemusí být významně odlišné, jak je patrné například na Národní třídě nebo v ulici Na Pořčici. Uliční profil zůstává, zatímco využití komunikace se mění nejen v čase, ale i v délce samotné ulice.

Konkrétní uspořádání dopravního řešení se v čase mění, závisí na vedení tras hromadné dopravy, intenzitách provozu nebo širších dopravních vazbách. Naproti tomu ulice jako celek ve svém urbanistickém významu a prostorovém vymezení reprezentuje nejstálější prvek městské struktury s životností v řádu stovek let. Vymezení uličních prostranství tak determinuje organizaci a charakter prostředí v dlouhodobém horizontu bez ohledu na dílčí změny v uspořádání uličního profilu.

⁷ Zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů

Urbanistické typy ulic jsou vymezeny následovně:

- **Městské třídy** představují druh uličních prostranství s nejvyšší mírou důležitosti a významu v systému veřejných prostranství v měřítku celého města. Běžně jsou charakteristické vyšší mírou zastoupení obchodních a společenských aktivit a vyšší intenzitou dopravy, ať už ve formě pěší a cyklistické, veřejně hromadné nebo individuální automobilové. Typickým příkladem městské třídy je Vinohradská, Jugoslávských partyzánů nebo Evropská.

[OBR. 13] Urbanistický typ ulice: městská třída (např. Vinohradská)

- **Významné ulice** představují druh uličních prostranství s vysokou mírou důležitosti v systému veřejných prostranství významné pro rozsáhlejší části města, tedy městské čtvrti, popřípadě jednotlivé lokality. Typickým příkladem významné ulice je Křížkova, Terronská nebo Na Pískách.

[OBR. 14] Urbanistický typ ulice: významná ulice (např. Křížkova)

- **Lokální ulice** představují nejvíce zastoupené běžné ulice v městské struktuře, často kratší, které doplňují systém urbanisticky důležitějších ulic. Jde např. o běžné ulice ve struktuře s městskou hustotou (Vinohrady, Smíchov, Karlín).

[OBR. 15] Urbanistický typ ulice: lokální ulice (např. Varšavská)

- **Přístupové ulice** představují druh uličních prostranství s nejnižší mírou významu v systému veřejných prostranství města, zpravidla slouží pro obsluhu území uvnitř lokalit a častěji se vyskytují v území s nižší hustotou zástavby. Typicky jde o vedlejší ulice vilových čtvrtí nebo zklidněné rezidenční ulice v městské struktuře.

[OBR. 16] Urbanistický typ ulice: obslužná ulice (např. Jenečská)

o/14

Vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy vymezovala pouze dílčí požadavek na minimální šířku ulic, předepisovala minimální šířku 8 m pro veřejná prostranství mezi pozemky pro rodinné domy. Celostátní vyhláška č. 501/2006 Sb. obdobně stanovuje minimální šířky 8 m pro rodinné domy a 12,5 m pro bytové domy, resp. 6,5 a 10,5 m při jednosměrném provozu. Takové vymezení je z hlediska plánování v Praze nedostatečné, především je ale nevhodné tím, že vztahuje šířku uličních profilů k vybraným typům rezidenční výstavby. Parametry uličních prostranství mají dlouhodobější platnost než konkrétní forma zástavby. Vzhledem k současným typům zástavby je navíc rozlišení v návaznosti na rodinné a bytové domy problematické (v zástavbě rodinných domů lze často dosáhnout vyšší rezidenční hustoty než v zástavbě domů bytových).

Šířky uličních prostranství

§ 14

- (1) Nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, musí být při vymezování nových ulic šířka uličního prostranství u jednotlivých urbanistických typů ulic podle § 13 alespoň:

- 24 m u městských tříd,
- 18 m u významných ulic,
- 12 m u lokálních ulic,
- 8 m u přístupových ulic;

při změnách stávajících ulic se postupuje přiměřeně podmínkám v území.

- (2) Při stanovování šířky uličních prostranství nových ulic podle odstavce 1 se zohledňuje charakter území.

K jednotlivým typům ulic přiřazuje předpis minimální šířky uličních prostranství. Ač jednotlivé typy ulic nesledují pouze dopravní význam, při vymezování minimálních šířek jejich profilů byly podrobně analyzovány možnosti dopravních řešení tak, aby příslušné ulice mohly pojmout adekvátní dopravní uspořádání. Obdobně byly sledovány i další technické aspekty jako např. uspořádání sítě technické infrastruktury nebo prostorové nároky stromořadí. V rámci stanovení typů ulic i jejich minimálních šířek byly systematizovány a analyzovány charakteristické profily existujících pražských ulic.

Územní nebo regulační plán může stanovené minimální šířky v nestandardních situacích stanovit odlišně tak, aby lépe odpovídaly charakteru dané lokality.

Minimální šířky se vztahují pouze k ulicím. Pokud jsou uliční čarou vymezovány prostory, které nemají charakter ulice (např. průchody mezi zástavbou), mohou být vymezeny jako užší. Minimální šířky se nevztahují na vnitřní strukturu stavebních bloků, která může v určitých typech zástavby obsahovat např. pojízdné chodníky nebo příjezdy k jednotlivým budovám.

Minimální šířky se uplatní zejména u nově zakládaných ulic. Při změnách stávajících ulic se postupuje přiměřeně k prostorovým možnostem v existující zástavbě, což znamená, že stavebník, resp. zpracovatel územně plánovací dokumentace se předepsanými rozměry bude řídit a případně odlišné řešení musí řádně zdůvodnit.

§ 15 Pozemky určené k zastavění

- (1) Pozemky určené k zastavění se vymezují tak, aby k nim byl zajištěn přístup z uličního prostranství. Parametry přístupu musí odpovídat způsobu budoucího využití pozemku.
- (2) Dělení a scelování pozemků musí odpovídat vedení uliční čáry.

→ 1)

Předpis specifikuje základní požadavky pro pozemky určené k zastavění. Děje se tak požadavkem přístupnosti pozemku, který je nově vztažen k zaváděnému pojmu „uliční prostranství“ (viz → § 12). Aby byl splněn tento požadavek, nemusí pozemek nezbytně sousedit přímo s uličním prostranstvím, musí z něj ale vždy být k pozemku zajištěn přístup.

→ 2)

Předpis nově vyžaduje při dělení a scelování pozemků respektovat vedení uliční čáry (dochází-li k dělení pozemků, musí být rozděleny podél uliční čáry a zároveň nemohou být přes uliční čáru sceleny). Smyslem ustanovení je zajistit podmínky pro to, aby vlastnická struktura města odpovídala jeho urbanistické struktuře.

HLAVA III Standard veřejných prostranství, zásady uspořádání dopravní a technické infrastruktury

§ 16 Standard veřejných prostranství

- (1) Při navrhování a zřizování veřejných prostranství musí být přihlédnuto k jejich obytné kvalitě, významu místa a potřebám pěšího pohybu.
- (2) V uličních prostranstvích s výjimkou uličních prostranství, na kterých je umožněn smíšený provoz⁶ (obytné zóny nebo pěší zóny⁷), se podél uliční čáry zpravidla zřizuje chodník. Šíře chodníku v uličním profilu musí být zvolena s ohledem na urbanistické typy ulic podle § 13, charakter území a pohyb osob s omezenou schopností pohybu nebo orientace podle právního předpisu upravujícího požadavky zabezpečující bezbariérové užívání staveb⁸.
- (3) Stavby a zařízení ve veřejném prostranství se sdružují a umísťují tak, aby nepřiměřeně neomezovaly pěší pohyb a aby byl zachován průchod o čisté šířce nejméně 1,5 m, nevylučuje-li to prostorové uspořádání uličního profilu. Zejména se sdružují prvky technické a dopravní infrastruktury na stožárech. Při řešení trakčního vedení v ulicích se zástavbou s převažující uzavřenou stavební čarou bude upřednostněno umístění na převěsech před umístováním stožárů do uličního prostoru.
- (4) V uličních prostranstvích se zřizuje veřejné osvětlení.

⁶ § 6 odst. 3 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.
⁷ § 39 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.
⁸ § 4 odst. 1 vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, ve znění pozdějších předpisů.

- (5) Městské třídy a významné ulice podle § 13 se zpravidla vybavují stromořadím. Nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, stanovuje se osová vzdálenost mezi stromy v řadě nejvýše na 25 m. Při výsadbě stromů musí být dodrženy požadavky stanovené v **BODĚ 1 PŘÍLOHY Č. 1** k tomuto nařízení.
- (6) Vedení a parametry dopravní a technické infrastruktury musí být v souladu se standardem veřejných prostranství a podmínkami uspořádání a využití území, jehož jsou součástí.
- (7) Podzemní stavby (tunely, zařízení technické infrastruktury, garáže apod.) musí být v uličních prostranstvích umístěny tak, aby umožňovaly vysazení stromů. Pravidla pro sítě technické infrastruktury stanovuje § 19.

PŘÍLOHA Č. 1 — SPECIFICKÉ HODNOTY

1 / STROMY A INŽENÝRSKÉ SÍTĚ (k ustanovení § 16 odst. 5; § 19 odst. 3 a 5)

Výsadbová plocha

Pro strom musí být zajištěna minimální výsadbová plocha. Výsadbová plocha se musí nacházet mimo zhutnělé vrstvy a neprokořitelné materiály, zpravidla zůstává volná anebo zakrytá mříží. Její minimální šířka je 0,8 m a minimální velikost je 9 m² pro stromy velké (nad 20 m), 4 m² pro stromy střední (10 až 20 m) a 2 m² pro stromy malé (do 10 m).

Plocha pro vsak dešťové vody

Pro strom musí být zajištěna dostatečná plocha pro vsak dešťové vody a provzdušňování. Minimální velikost této plochy je zpravidla pro stromy velké 10 m² a pro stromy střední a malé 6 m². Plocha pro vsak dešťové vody se řeší buď jako otevřená půda, nebo dlažbou v suchém loži se širokou spárou, případně jiným krytem, který propouští vodu a vzduch (např. písek, štěrky). Požadavek je možné alternativně splnit využitím adekvátních technických a vegetačních prvků zajišťujících dostatečné množství vody a provzdušňování.

Kořenový prostor

Kořenový prostor zahrnuje objem půdy, ve kterém může strom kořenit. Kořenový prostor musí zabezpečit mechanickou stabilitu stromu a umožnit prokořenění v dostatečném rozsahu, jeho velikost odpovídá zpravidla 1/10 projekčního objemu koruny.

Minimální vzdálenosti podzemních sítí od paty kmene stromu

Vodovod

- 1,5 m
- 1,0 m při obnově a s použitím technických opatření

Kanalizace

- 3,0 m bez omezení
- 1,5–3,0 m, je-li stoka do hloubky 5 m a s použitím technických opatření
- 1,0 m pro přípojky s použitím technických opatření

Plynovod

- 2,5 m
- 1,5 m s použitím technických opatření

- 1 kV
- 1,0 m
 - 0,5 m s použitím technických opatření
- 22 kV
- 1,5 m
 - 1,0 m s použitím technických opatření
- 110 kV
- 3,0 m
- Teplovod
- 2,5 m
- Veřejné osvětlení (kabely)
- 1,0 m
 - 0,5 m s použitím technických opatření
 - patka stožáru mimo výsadbovou plochu
- Elektronické komunikace
- 1,0 m
 - 0,5 m s použitím technických opatření

- Kolektor
- 3,0 m pro kolektory s nadložím menším než 5 m
 - 1,5 m pro kolektory s nadložím menším než 5 m a s použitím technických opatření

Vzdálenosti se vztahují jak na hlavní trasy, tak na jednotlivé přípojky.

V případech, kdy se sítě ukládají dříve než plánovaný strom, nebo když se vysazuje strom v blízkosti existující sítě, se za technická opatření se považuje

- a) pokládka sítí do chrániček,
- b) uložení protikořenové zábrany v úseku kořenového prostoru a trasy sítě.

V případech, kdy se sítě ukládají v blízkosti stojícího stromu, se za technická opatření se považuje

- a) provlečení v chráničce (podvrtání),
- b) ruční výkop nebo výkop s použitím odsávací techniky; ošetření kořenů, zásyp kořenového prostoru speciálním substrátem pro stromy.

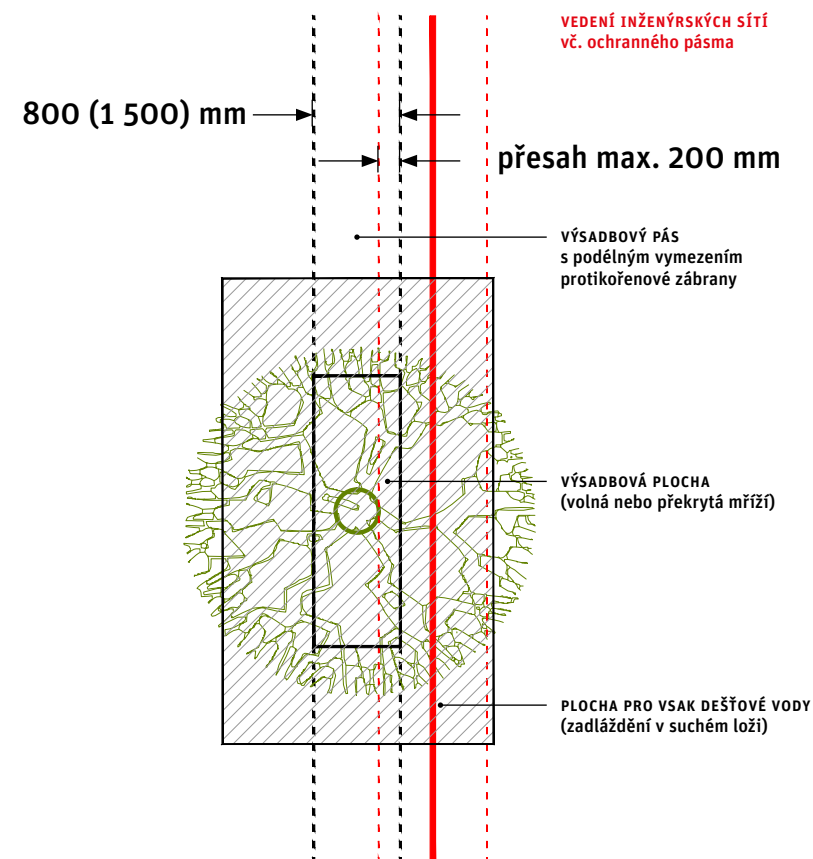
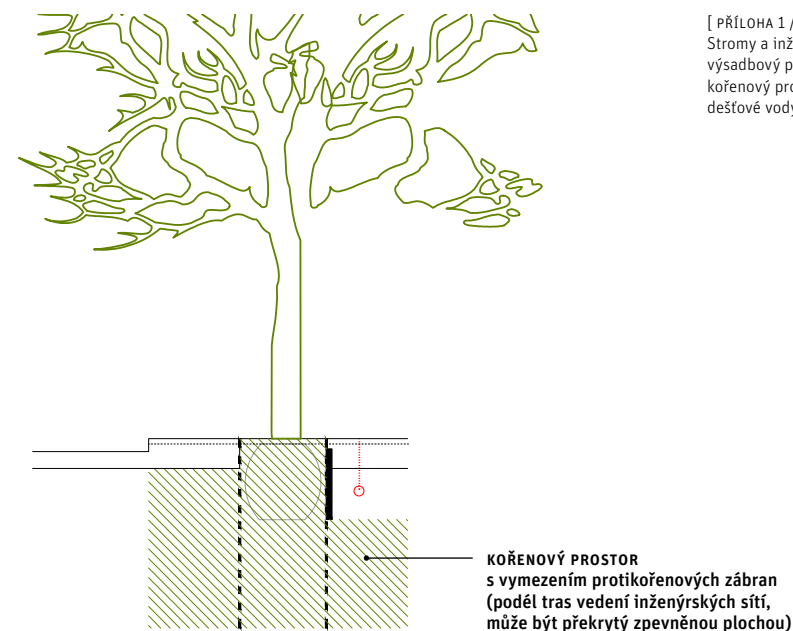
[PŘÍLOHA 1 / OBR. 1] → str. 65

Smyslem ustanovení je definovat základní prostorové a kvalitativní parametry veřejných prostranství v Praze. Veřejná prostranství tvoří základní kostru městské struktury s vysokou reprezentativní hodnotou. Kvalitní a obytná veřejná prostranství s vyváženým vztahem mezi dopravní funkcí a společenským významem jsou jednou ze základních podmínek fungování kompaktního města, atraktivního pro své obyvatele a schopného konkurence v oblasti kvality života v evropském měřítku.

Kvalitní řešení veřejných prostranství má přímý pozitivní ekonomický efekt, neboť podporuje rozvoj dostupných služeb a aktivit v parteru města a tím přispívá k jeho udržitelnosti. I proto nařízení v této části předepisuje více než nepodkročitelná minima a směřuje k definování skutečného standardu veřejných prostranství pro Prahu.

Přestože v této části stanovuje nové znění detailnější požadavky, nemůže vzhledem ke svému obecnému charakteru samo o sobě zaručit kvalitu veřejných prostranství. Kvalita vzniká v každém konkrétním řešení pečlivou organizací parteru, dopravního řešení, krajinných úprav a výběrem

[PŘÍLOHA 1 / OBR. 1]
Stromy a inženýrské sítě:
výsadbový pás, výsadbová plocha,
kořenový prostor a plocha pro vsak
dešťové vody

materiálů. I proto předpis počítá s existencí měkkých regulačních nástrojů, které mohou i díky své omezené závaznosti specifikovat detailnější vodítka pro návrhy veřejných prostranství specifických charakterů. Zde jde především o **Manuál tvorby veřejných prostranství** zpracovaný Kanceláří veřejného prostoru Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy.

→ <http://manual.ippraha.cz>

→ 1)

Ustanovení předepisuje přihlížet při navrhování a zřizování veřejných prostranství k jejich obytné kvalitě, významu místa a potřebám pěšího pohybu. Jde především o adekvátní vyvážení společensko-kulturní funkce (pobytové, reprezentativní, estetické) a užité funkce (dopravní, technické) veřejného prostranství, což je jednou ze základních podmínek fungování veřejného prostoru a vytvoření kvalitního prostředí pro jeho uživatele.

Dále jde o řešení parteru prioritně v lidském měřítku s městským tvaroslovím namísto tvarosloví pouze technicistně dopravního, vyloučení a minimalizaci bariér, řešení odpovídajícího množství ploch pro pobyt a aktivity na veřejných prostranstvích (zastavení, posezení, komunikace apod.) a uspořádání vybavení veřejných prostranství (osvětlení, stromořadí atd.). Charakter veřejného prostranství by měl zároveň odpovídat jeho významu v městské struktuře a charakteru lokality.

→ 2)

Pro uliční prostranství (viz → § 12) je předepsáno zřízení chodníku. Ustanovení se neuplatní v typech uličních profilů, které z podstaty svého uspořádání chodník neobsahují: jde o pěší zóny a dále zóny obytné (také obytné ulice), kde se ve společném prostoru uplatňuje smíšený provoz dopravy a pěšího pohybu. Z hlediska definic předpis odkazuje na příslušné právní předpisy.

Chodník se běžně zřizuje podél uliční čáry, výjimkou jsou specifické typy zástavby jako např. historická vesnická jádra, kde je uspořádání pěších komunikací na návsích tradičně radiální. V nařízení není uveden jednotný minimální rozměr chodníku, jelikož tento nelze předepisovat s obecnou platností pro celé území města. Šířka chodníku musí být adekvátně zvolena podle urbanistického typu ulice a hustoty zástavby. Na městských třídách a významných ulicích se obvykle zřizují chodníky o větší šířce než v přístupových a lokálních ulicích. Obdobně širší chodníky odpovídají hustší zástavbě s větší koncentrací dějů a aktivit. Při zřizování chodníku musí být rovněž respektována **vyhláška č. 398/2009 Sb.**

→ **Vyhláška č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb**

→ 3)

V tomto ustanovení předpis upravuje umístování prvků na veřejném prostranství, zejména na chodnících. Požaduje jejich sdružování tak, aby co nejméně omezovaly pěší pohyb a aby čistý průchod na chodníku nebo jiné komunikaci pro pěší zůstal minimálně 1,5 m, je-li to vzhledem k šířce a uspořádání uličního profilu možné. Jde zejména o stožáry trakčního vedení a další nadzemní objekty infrastruktury, osvětlení a dopravní značky, patří sem však i reklamní zařízení, mobiliář apod.

Zároveň předpis požaduje sdružovat prvky technické a dopravní infrastruktury na stožárech a upřednostnit řešení trakčního vedení tramvajových tratí především před umístováním stožárů do uličního prostoru. Toto v Praze tradiční řešení má výrazný pozitivní dopad na kvalitu uličních profilů, jelikož nebrání pěšímu pohybu na chodnících na městských ulicích.

[OBR. 17] Umístění stožáru veřejného osvětlení v chodníku způsobem, který brání pěšímu pohybu

→ 4)

Ustanovení přejímá tradiční pražský regulativ, požaduje zřízení veřejného osvětlení uličních prostranství. U ostatních typů veřejných prostranství není osvětlení obecně požadováno. Pojem „uliční prostranství“ viz → § 12, → § 2 písm. z).

→ § 12
→ § 2 písm. z)

→ 5) + BOD 1 PŘÍLOHY č. 1

Zvýšená pozornost je věnována vybavování veřejných prostranství stromy a stromořadím. Význam stromů na veřejných prostranstvích není pouze reprezentativní, stromy výrazně přispívají k pobytové kvalitě prostoru, snižují prašnost a zvlhčují vzduch. Navíc hrají zásadní roli při řešení aktuálních otázek udržitelnosti městského prostředí, jako je např. jeho přehřívání (urban heat island effect). ^{o/15}

Požadavek na vysazování stromořadí je stanoven pro městské třídy a významné ulice, tedy prostory stojící nejvýše v hierarchii městských ulic. Vzhledem k charakteru požadavku a vysoké závislosti na konkrétní urbanistické situaci je pravidlo definováno jako „obvyklý standard“ (zpravidla), lze se od něj tedy odchýlit, pokud jeho realizaci prostorové nebo technické podmínky v daném místě neumožňují nebo pokud by takové řešení neodpovídalo charakteru daného prostoru. Stanovený maximální rozestup 25 m je zvolen tak, aby umožnil jistou volnost konkrétnímu řešení (konkrétní vzdálenost stromů by měla být zvolena adekvátně k charakteru konkrétního prostoru), zároveň ale zajistil charakter uličního stromořadí (při větším rozestupu na sebe již stromy nenavazují a netvoří jednotný vegetační prvek).

[OBR. 18] Stromy v uličním profilu (ulice Cukrovarnická, Praha 6)

Kromě základních požadavků na situování stromů jsou v PŘÍLOZE předpisu stanovena detailní pravidla pro jejich výsadbu, a to prostorové i technické parametry plochy pro výsadbu, zachyt dešťové vody, provzdušňování a prokořenění. Jsou definovány konkrétní minimální rozměry s ohledem na typ (velikost) stromů.

Jelikož strom jako takový není předmětem umístění v rámci územního řízení, upravuje předpis v návaznosti na stromy především pravidla pro umístování ostatních staveb ve veřejném prostranství, které výsadbu stromů omezují, a to zejména sítí technické infrastruktury. V → § 19 je specifikován minimální výsadbový pás, který musí sítě ponechat volný pro výsadbu stromořadí (více viz část sítí technické infrastruktury).

→ § 19

Na prostorové vymezení výsadbového pásu navazuje minimální výsadbová plocha, která se musí nacházet mimo zhuťné vrstvy (tedy zpravidla volná nebo zakrytá mříží). Pod výsadbovou plochou vzniká kořenový prostor, který již může přesahovat pod zhuťné vrstvy komunikací, stejně jako minimální plocha vsaku dešťové vody. Plocha vsaku dešťové vody se v případech, kdy je strom v pochozí ploše, řeší buď dlažbou do písku se širšími spárami pro vsak vody, anebo jiným technickým řešením pro závlahu. Ve stísněných podmínkách předpis umožňuje používat i další vegetačně technické prvky, které stromům kompenzují nedostatek přirozeného prostoru.

→ 6)

Ustanovení definuje základní obecné pravidlo pro uspořádání dopravní a technické infrastruktury. Stanovuje, že musí být v souladu s podmínkami uspořádání a využití území a se standardem veřejných prostranství. Smyslem ustanovení je jednoznačně deklarovat vztah infrastruktury k celkovému charakteru veřejných prostranství. Uspořádání a provedení dopravní a technické infrastruktury musí respektovat jak prostorové parametry veřejných prostranství, tak jejich charakter, polohu v rámci městské struktury a standard provedení a adekvátně se těmto požadavkům přizpůsobit. Ač je nezpochybnitelné, že dopravní řešení charakter většiny veřejných prostranství spoluvytváří, nemůže tak činit bez ohledu na ostatní aspekty, které jeho význam a standard definují (pobytová a reprezentativní funkce, vztah k parteru okolních budov, krajinná kompozice atd.).

→ 7)

Pro podzemní stavby je předepsáno takové umístění, které umožňuje výsadbu stromořadí v ulici. Právě podzemní stavby jsou jednou z nejčastějších překážek výsadby stromořadí v uličních profilech a mají tak významný negativní dopad na kvalitu veřejných prostranství. Ustanovení se netýká inženýrských sítí, pro které jsou pravidla ve vztahu k uličním stromořadím detailněji specifikována v → § 19.

o/15

Extrémně vysoké teploty tzv. tepelných ostrovů v sídelních aglomeracích, viz např. <http://www.urbanheatland.info/>

§ 17 Požadavky na dopravní infrastrukturu a dopravní vybavenost

- (1) Povrchové úrovně křížení pěších nebo cyklistických tras s trasami motorových vozidel s výjimkou dálnic a komunikací označených jako silnice pro motorová vozidla bude upřednostněno před podchody a nadchody, anebo tyto budou alespoň povrchovým úrovním křížením doplněny.
- (2) Křížení pěších nebo cyklistických tras vedených mimo vozovku s trasami motorových vozidel u napojení vedlejších pozemních komunikací, zásobovacích pruhů, připojení staveb na pozemní komunikace apod. bude tam, kde to předpokládaná intenzita provozu umožňuje, řešeno přednostně chodníkovými nebo stezkovými přejezdy, respektujícími prostorovou kontinuitu pěších a cyklistických tras.
- (3) Přisvětlení přechodu pro chodce, místa pro přecházení a přejezdu pro cyklisty musí být zřízeno tak, aby bylo umožněno jeho samostatné zapínání nezávisle na síti okolního osvětlení.
- (4) Provoz jízdních kol je přednostně součástí profilu vozovky (hlavního dopravního prostoru), na komunikacích s vyšším dopravním významem a intenzitou provozu může být oddělen.
- (5) Komunikace v oblastech s nízkou intenzitou motorové dopravy a zvýšenými nároky na pobytovou kvalitu veřejných prostranství budou přednostně řešeny jako zóny s omezenou rychlostí se smíšeným provozem motorové a bezmotorové dopravy.
- (6) Umístění svodidel podél komunikací v zastavitelném území je nepřipustné nestanoví-li jiný právní předpis⁹ jinak. U dočasných dopravních opatření se postupuje přiměřeně.
- (7) Umístění protihlukových stěn a valů v zastavitelném území je nepřipustné vyjma stěn a valů podél dálnic, komunikací označených jako silnice pro motorová vozidla, železnic a stávajících tramvajových tratí vedených mimo uliční prostranství.

V rámci tohoto paragrafu jsou specifikovány vybrané požadavky na dopravní řešení tak, aby byla zajištěna odpovídající úroveň obsluhy území a řešení odpovídalo celkovému kvalitativnímu standardu veřejných prostranství. Cílem jednotlivých ustanovení je zejména vyloučit z městského

prostředí vybrané neměstotvorné prvky dopravních řešení a zajistit soulad dopravního řešení s celkovým charakterem ulic a jejich pobytovou kvalitou. Ustanovení doplňuje pravidla stanovená vyhláškou č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, a ze závazněnou normou ČSN 73 6102. Stanovuje především dílčí omezení pro vybraná architektonicko-provozní řešení na určitých typech veřejných prostranství.

Předpis klade důraz především na adekvátní vyvážení vztahu mezi pěší, cyklistickou a automobilovou dopravou a akcentuje roli veřejných prostranství jako dopravního propojení i pobytového prostoru ve vyváženém poměru.

→ 1)

Nové znění předepisuje upřednostnit povrchové křížení pěších nebo cyklistických tras s trasami vozidel před podchody a nadchody. Pokud již je podchod či nadchod zřízen, bude se v co největší možné míře při úpravách a rekonstrukcích uličního prostranství doplňovat úrovním křížením. Ustanovení se neuplatní u dálnic a dálnicím podobným komunikací (silnice I. třídy a místní komunikace I. třídy, které jsou označeny jako silnice pro motorová vozidla), které jsou ze své podstaty odděleny od okolního prostředí, a kde je tedy mimoúrovňové řešení křížení adekvátní.

Mimoúrovňové křížení v ulici je považováno pouze za výjimečné řešení pro specifické situace např. v návaznosti na podzemní vestibuly hromadné dopravy nebo při komplikované terénní konfiguraci. Velmi často totiž degraduje kvalitu veřejných prostranství a především ve formě podchodu vytváří vysoce problematická místa z hlediska bezpečnosti. Segregace pěší a automobilové dopravy je jedním z nepřijemných dědictví 20. století s podstatnými negativními následky pro kvalitu městského prostředí a jeho obyvatelstvá. ^{o/16}

[OBR. 19] Nevhodně řešené mimoúrovňové křížení pěšího pohybu s komunikací. Pro nefunkčnost byl nakonec paralelně zřízen úrovním přechod. Jižní Město, Praha

→ 2)

Ustanovení vyžaduje upřednostnění chodníkových a stezkových přejezdů napojení vedlejších ulic a zásobovacích pruhů tak, aby architektonické řešení signalizovalo, že automobilová doprava kříží dopravu pěší. Cílem ustanovení je zajistit adekvátní hierarchii dopravního řešení zejména v prostoru městských tříd a významných ulic tak, aby u napojení vedlejších ulic, připojení staveb na dopravní infrastrukturu apod. byla respektována trasa pěší a cyklistické dopravy.

[OBR. 20] Příklad chodníkového přejezdu (vlevo) a stezkového přejezdu (vpravo)

→ § 19

→ Vyhláška č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů

→ ČSN 73 6102 Projektování křižovatek na pozemních komunikacích

16
17

17

→ 3)

Ustanovení předepisuje samostatné zapínání přisvětlení přechodu pro chodce, místa pro přecházení nebo přejezdu pro cyklisty. Samostatné zapínání umožňuje lépe reagovat na místní světelné podmínky než celoplošné veřejné osvětlení a nastavení doby svitu vzhledem k místním podmínkám (např. prodloužení svitu do 8.00 hod. u přechodů u škol apod.).

→ 4)

Ustanovení definuje princip vedení cyklistických tras vzhledem k dopravnímu významu komunikace, kdy je obecně preferováno takové architektonicko-provozní řešení, které obsahuje cyklistický provoz jako součást profilu vozovky (samostatný pruh, smíšený provoz atd.). U komunikací s vyšší intenzitou dopravy předpis připouští oddělení cyklistického provozu.

Ustanovení předepisuje pravidla s ohledem na intenzitu cyklistického provozu v Praze. Vedení cyklistického provozu jako součást vozovky představuje bezpečnější řešení, neboť dochází k vzájemnému očnímu kontaktu mezi cyklistou a řidičem. Oddělení obou druhů dopravy může naopak u méně zatížených komunikací způsobit nečekané střety.

→ 5)

Ustanovení požaduje upřednostnit zřizování zón se smíšeným provozem tam, kde tomu odpovídá nízká intenzita motorové dopravy. Cílem ustanovení je upřednostnit pěší pohyb v ulicích všude, kde je to vzhledem k dopravnímu vytížení reálné, a přispět tak ke zvýšení pobytové kvality veřejných prostranství.

→ 6)

Ustanovení omezuje umístování jednoho z neměstských dopravních prvků – svodidel. Svodidla jsou adekvátní součástí dálnic nebo silnic mimo město. V městských ulicích (v zastavitelném území, tedy v zastavěném území a zastavitelných plochách viz → § 3 odst. 3 písm. a)) ovšem působí jako nepřátelský prvek vůči pěší dopravě a jejich měřítko a charakter jsou neslučitelné s kvalitním veřejným prostranstvím.

V situacích, kdy je i v městském prostředí z hlediska bezpečnosti nezbytná instalace záchytných zařízení, lze použít alternativní městotvorné prvky (zidky apod.). I doporučená norma ČSN 73 6110 stanovuje „na komunikacích s dovolenou rychlostí ≤ 60 km/h se svodidla obvykle nenavrhují“ a v jednotlivých ustanoveních pak doporučuje alternativní řešení. Omezení použití svodidel souvisí s principem snižování návrhové rychlosti v městském prostředí a zvyšování kompatibility různých způsobů dopravy ve společném prostoru.

Ustanovení se neuplatní tam, kde z důvodu bezpečnosti umístění svodidel vyžaduje vyhláška č. 104/1997 Sb. (např. u podjezdů). Z ustanovení lze povolit udělení výjimky, a to především pro specifické situace např. v průmyslových oblastech nebo tam, kde se charakter prostředí blíží spíše nezastavěnému území (o výjimkách více v → § 83).

→ 7)

Ustanovení omezuje umístování protihlukových stěn a valů v zastavitelném území, tedy v zastavěném území a zastavitelných plochách viz → § 3 odst. 3 písm. a), a to vyjma umístování podél dálnic, komunikací podobným dálnicím (silnice I. třídy a místní komunikace I. třídy, které jsou označeny jako silnice pro motorová vozidla) a podél železnic, kde vzhledem k celkovému charakteru dopravního koridoru mohou mít své opodstatnění. Protihlukové stěny umístěné podél běžných ulic ve městě vytvářejí z hlediska městského prostředí destruktivní prvek degradující veřejné prostranství. Umístování protihlukových stěn v Praze v běžných městských ulicích je v evropském kontextu naprosto raritní, a přednostně je proto třeba hledat řešení urbanistická. Je vhodné připomenout, že i vyhláška č. 104/1997 Sb. považuje protihlukové stěny za krajní řešení, a to nejen v městském prostředí, ale i v krajině: „Protihlukové stěny podél komunikace musí být budovány tak, aby byly co nejšetrněji začleněny do okolní krajiny, a zřizují se pouze v případech, kde není možné snížit škodlivé účinky dopravního hluku jiným způsobem.“ (§ 22 odst. 2).

Ustanovení se neuplatní u stávajících tramvajových tratí vedených mimo uliční prostranství (viz → § 12), kde hrozí vzhledem k jejich technickým parametrům výrazné omezení výstavby v jejich okolí. U tramvajových tratí vedených samostatně navíc v tomto případě nedochází k významné degradaci veřejných prostranství.

Z ustanovení je možné povolit výjimku, a to především v případě, kdy se trasování komunikací pro tranzitní dopravu v zastavitelném území svým charakterem blíží spíše umístění mimo zastavitelné území (části obchvatů apod.) nebo kde se profil ulice blíží uspořádání dálnic a silnic pro motorová vozidla (o výjimkách více v → § 83).

o/16 Idea segregované pěší a automobilové dopravy se v praxi ukázala jako nefunkční. Lidé při pěším pohybu vyhledávají logicky nejkratší trasy s minimem převýšení a dobrovolně po rampách a nadchodech, nebo dokonce v podchodech nechodí. Většina evropských měst v současnosti taková řešení nejenže nerealizuje, ale dokonce je programově odstraňuje.

→ § 83

[OBR. 21] Protihlukové stěny v prostoru městské ulice, degradující charakter veřejného prostranství (Radlická ulice)

Požadavky na technickou infrastrukturu a technickou vybavenost

§ 18

- (1) Sítě technické infrastruktury se v zastavitelném území umísťují výhradně do uličních prostranství. Do nestavebních bloků je lze umístit jen v odůvodněných případech a pouze pod zpevněnými plochami nebo při jejich okrajích. Ustanovení se neuplatní pro připojení jednotlivých staveb a při umístování nadřazených sítí ve větších hloubkách. V areálech a společně řešených celcích staveb individuálního bydlení lze sítě sloužící výhradně k připojení staveb areálu, respektive společně řešeného celku, umístit i mimo uliční prostranství.
- (2) Rozvodná energetická vedení a vedení elektronických komunikací se v zastavitelném území umísťují pod terénem. U dočasných staveb zařízení staveniště lze v odůvodněných případech umístit tato vedení nad terén jako stavby dočasné.
- (3) Podzemní i nadzemní vedení se soustřeďují ve společných trasách (koridorech, kolektorech). Je-li v území zřízen kolektor, přednostně se dle technických možností umísťují nové a doplňované sítě technické infrastruktury do tohoto kolektoru.
- (4) Zařízení technické infrastruktury se v zastavitelném území umísťují přednostně pod terénem nebo jako součást budov. Mimo zastavitelné území se postupuje přiměřeně.
- (5) V záplavových územích, vyjma jejich chráněných částí, musí být:
 - a) sítě technické infrastruktury vyjma energetických vedení vysokého a velmi vysokého napětí vedeny pod terénem,
 - b) stavby transformačních, spínacích a výměňkových stanic, regulačních stanic plynu, přístupových bodů sítí elektronických komunikací a telefonních ústředěn umístěny tak, aby jejich provozní prostory byly nejméně 1 m nad hladinou záplavy.

→ § 3 odst. 3 písm. a)

→ ČSN 73 6110
Projektování místních komunikací

→ Vyhláška č. 104/1997 Sb.,
kterou se provádí zákon
o pozemních komunikacích,
ve znění pozdějších předpisů

→ § 83

→ § 3 odst. 3 písm. a)

→ Vyhláška č. 104/1997 Sb.,
kterou se provádí zákon
o pozemních komunikacích,
ve znění pozdějších předpisů

→ § 12

Ustanovení § 18 (spolu s § 19) definují ucelený systém pravidel pro umístování a prostorové uspořádání sítí technické infrastruktury.

→ 1)

Ustanovení předepisuje umístování sítí technické infrastruktury, kromě připojení jednotlivých staveb, do uličních prostranství. Podřízení prvků infrastruktury urbanistické struktuře je základní podmínkou srozumitelné a fungující organizace města a jeho úspěšného vývoje. Absence tohoto pravidla dovoluje umístování sítí napříč stavebními bloky, které je sice krátkodobě výhodné, ale z hlediska dlouhodobého a z hlediska budoucích vstupů do území představuje významný problém. Pojem „uliční prostranství“ a „stavební/nestavební bloky“ viz → § 12.

Do nestavebního bloku lze síť umístit v odůvodněných případech, např. pokud je vzhledem k neúměrné velikosti nestavebního bloku nezbytné projít sítí napříč. Jde však o řešení, které se uplatní jen tehdy, je-li jiné řešení nemožné nebo nepřiměřeně komplikované. V případě umístění do nestavebního bloku lze síť technické infrastruktury umístit pouze pod zpevněnými plochami (cestami) nebo v jejich těsné blízkosti tak, aby neomezily výsadbu na nezpevněných plochách v rámci parkové úpravy.

Uvedené ustanovení se neuplatní uvnitř areálů, které (pokud jsou rozsáhlejší) často vykazují obdobnou prostorovou organizaci jako město, ale vzhledem k uzavřenému charakteru nelze vnitřní prostory považovat za uliční prostranství. Ustanovení se dále neuplatní v případě společně řešeného celku staveb individuálního bydlení, kde mohou být ve specifických případech jednotlivé jednotky připojeny ze společného sdíleného prostoru. Ustanovení tak umožňuje např. realizaci souborů rodinných domů ve složitějších urbanistických strukturách (např. uvnitř stavebních bloků), kde je na rozdíl od ostatních rezidenčních typologií nutné přivést vzhledem k individuálnímu připojení běžnou síť na místo připojky. V obou případech lze ale takto umístit výhradně ty síť, které slouží k připojení jednotlivých staveb v rámci areálu nebo společně řešeného celku. Pojem „společně řešený celek“ viz → § 2 písm. s).

U nadřazených sítí umístovaných ve velkých hloubkách (např. kanalizačních stok), které z principu svého umístění nemohou sledovat logiku struktury města a zároveň svým umístěním neznemožňují stavební vstupy do území, se ustanovení neuplatní.

→ 2)

Ustanovení předepisuje umístování energetických vedení a vedení elektronických komunikací v zastavitelném území (tedy v zastavěném území a zastavitelných plochách viz → § 3 odst. 3 písm. a)) pod zem tak, aby nebyla negativně ovlivněna kvalita městského prostředí.

Ustanovení je možné v odůvodněných případech neuplatnit pro stavby zařízení staveniště, kde by realizace podzemních vedení mohla být obtížně proveditelná nebo s ohledem na krátké trvání stavby neadekvátní. Vždy ale musí jít o stavby dočasné.

Z ustanovení je umožněna výjimka zejména pro specifické případy vedení velmi vysokého napětí v okrajových částech města, kde je jeho umístování pod zem v krátkých úsecích z ekonomického i technického hlediska obtížně představitelné (o výjimkách více → § 83).

→ 3)

Nové znění navazuje na úpravu ve vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, zmírňuje ale povinnost umístit všechny nové síť do existujících kolektorů. Takové řešení je nadále třeba upřednostnit, nicméně v technicky komplikovaných situacích (např. v situaci, kdy by vzhledem k husté parcelaci bylo nezbytné provést neadekvátně četné propustky do kolektoru) lze zvolit alternativní řešení.

→ 4)

Z důvodu zamezení degradace městského prostředí (zejména veřejných prostranství) nadzemní objekty technické infrastruktury je předepsáno upřednostnit jejich umístění pod zem nebo jako součást budov. Jde především o výměňkové nebo transformační stanice, regulační stanice plynu apod.

→ 5)

Obdobně jako vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy popisuje ustanovení specifické požadavky na síť a zařízení technické infrastruktury v záplavových územích. Požadavek na umístění 1 metr nad hladinou záplavy byl rozšířen o přístupové body sítí elektronických komunikací. Pojmy „chráněná část záplavového území“ a „hladina záplavy“ viz → § 2 písm. e) a i).

Požadavky na prostorové uspořádání sítí technické infrastruktury

§ 19

- (1) Prostorové uspořádání sítí technické infrastruktury musí splňovat minimální vodorovné vzdálenosti při souběhu, minimální svislé vzdálenosti při křížení a minimální krytí podle normy uvedené v § 84.
- (2) Uspořádání sítí technické infrastruktury v uličním prostranství musí respektovat stávající stromořadí a umožnit jeho obnovu a doplnění. Při stavebních úpravách sítí technické infrastruktury se zachovávají stávající výsadbové prostory pro stromy.
- (3) Při umístování sítí technické infrastruktury včetně přípojek musí být splněny minimální vzdálenosti sítí od paty kmene stromu podle **BODU 1 PŘÍLOHY Č. 1** k tomuto nařízení.
- (4) V nově zakládaných ulicích a při celkových přestavbách stávajících ulic od šířky 12 m se musí vymezit výsadbový pás pro stromořadí v min. šířce 0,8 m; v užších ulicích tam, kde je to v rámci prostorového uspořádání možné. V ulicích od šířky 18 m je minimální šíře výsadbového pásu 1,5 m.
- (5) Do výsadbového pásu se nesmí umístit síť technické infrastruktury vyjma příčných křížení; umístění stožárů a osvětlení je přípustné. Ochranná pásma sítí technické infrastruktury mohou přesáhnout okraj výsadbového pásu. Pokud nebudou použita technická opatření podle **BODU 1 PŘÍLOHY Č. 1** k tomuto nařízení, mohou ochranná pásma přesáhnout okraj výsadbového pásu nejvýše o 0,2 m.
- (6) Při souběhu vedení sítí technické infrastruktury s korytem drobného vodního toku musí být provedena opatření, aby vlivem paralelního vedení s drenážním systémem nedošlo k drénování povrchových vod do obsypů vedení. U nezpevněných a přirozených koryt, kde může dojít ke směrovému posunu koryta vodního toku, musí být vedení uloženo ve stejné výškové kótě jako pode dnem koryta vodního toku do vzdálenosti min. 6 m od břehové čáry.

PŘÍLOHA Č. 1 — SPECIFICKÉ HODNOTY : 1 / STROMY A INŽENÝRSKÉ SÍŤE

→ str. 63

→ 1)

Ustanovení odkazem na normu předepisuje minimální parametry pro prostorové uspořádání sítí (nejmenší dovolené vodorovné vzdálenosti při souběhu podzemních sítí, nejmenší dovolené svislé vzdálenosti při křížení podzemních sítí a nejmenší dovolené krytí podzemních sítí), a to obdobně jako vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. Požadavky jsou obsaženy v tabulkách A.1, A.2 a B.1 české technické normy ↗ ČSN 73 6005 (→ P) – Prostorové uspořádání sítí technického vybavení (více viz → § 84).

→ 2) + 3) + BOD 1 PŘÍLOHY Č. 1

Ustanovení definují pravidla pro vztah sítí ke stávajícím stromořadím, resp. existujícím výsadbovým prostorům. Obojí je třeba při pokládce sítí respektovat. Musí být také umožněno doplnění stromořadí (typicky v případě, pokud v pravidelném rozestupu stromořadí jeden strom chybí).

Při pokládce sítí musí být splněny minimální vzdálenosti sítí od paty kmene stromu stanovené v PŘÍLOZE. Podle typu sítě jsou stanoveny variantní minimální vzdálenosti pro případy s použitím a bez použití technických opatření, která jsou dále specifikována. Pro stávající stromy se použije existující pata kmene stromu, v případě plánovaných stromů se použije předpokládaná velikost stromu.

↗ ČSN 73 6005
Prostorové uspořádání sítí
technického vybavení.
(→ P) PŘEHLED VYBRANÝCH
URČENÝCH NOREM A JEJICH ČÁSTÍ

→ § 84

→ 4) + 5) + BOD 1 PŘÍLOHY č. 1

Zvláštní pozornost byla věnována vztahu sítí technické infrastruktury a uličních stromořadí v nově navrhovaných ulicích a při jejich celkových přestavbách. Absence jasných pravidel doposud často vedla k tomu, že se sítě umísťovaly v rámci veřejných prostranství způsobem, který limituje možnost výsadby stromořadí. Nařízení proto zavádí pro nově zakládané ulice širší než 12 m povinnost ponechat volný prostor pro výsadbu stromořadí, resp. vymezit výsadbový pás. Obdobně se postupuje při celkových přestavbách stávajících ulic, kde dochází k přeložení sítí technické infrastruktury. Výsadbový pás představuje vymezený prostor v délce ulice, ve kterém se nevedou sítě technické infrastruktury kromě příčných křížení. Nejsou-li použita v PŘÍLOZE specifikovaná technická opatření, směřjí ochranná pásma sítí technické infrastruktury přesáhnout okraj výsadbového pásu maximálně o 0,2 m tak, aby byla umožněna výsadba stromu ve středu výsadbového pásu. Výsadbový pás se vymezuje i v případě, že se stromy nevysazují – vynechání volného místa bez sítí tak umožní jejich případné vysazení v budoucnu.

Minimální šířka výsadbového pásu byla definována podle limitního prostoru pro zdárný růst stromu. Proveditelnost řešení prostorového uspořádání sítí spolu s výsadbovým pásem stromořadí v dvanáctimetrovém uličním profilu byla prověřena na konkrétních příkladech, šířka 12 m odpovídá minimální šířce lokální ulice v klasifikaci urbanistických typů dle → § 13. V ulicích užších než 12 m platí povinnost zřídit výsadbový pás pouze tam, kde je to vzhledem k prostorovým a technickým parametrům uličního profilu proveditelné. Minimální šíře výsadbového pásu je stanovena na 0,8 m, pro ulice širší než 18 m na 1,5 m tak, aby zde bylo možné vysadit stromy větších rozměrů.

→ 6)

Ustanovení předepisuje pravidla pro vztah sítí technické infrastruktury a koryt vodotečí tak, aby negativně neovlivňovaly vodní tok a umožnily případný směrový posun u přirozených koryt. Nezpevněná koryta potoků přirozeně meandrují, a proto je rozsah pro sítě volen s přesahem.

HLAVA IV Umístování staveb

§ 20

Obecné požadavky na umístování staveb

- (1) Při umístování staveb musí být přihlédnuto k charakteru území, zejména ke vztahu zástavby k veřejným prostranstvím, půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce.
- (2) Na náměstích a městských třídách se budovy zpravidla umísťují tak, aby část jejich přízemí orientovaná do uličního prostranství na něj přímo výškově navazovala a byla využitelná pro obchod a služby.
- (3) Stavby na hranici veřejných prostranství se přednostně umísťují tak, aby vytvářely přirozené vodící linie pro osoby s omezenou schopností pohybu nebo orientace podle právního předpisu upravujícího požadavky zabezpečující bezbariérové užívání staveb¹⁰.
- (4) Umístování dočasných staveb nesmí vyvolávat kácení stromů ve veřejném prostranství.

¹⁰ Vyhláška č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, ve znění pozdějších předpisů.

(5) Stavby zařízení staveniště, které slouží pro účely provádění staveb nebo udržovacích prací, musí být umísťovány a povolovány pouze jako dočasné.

(6) V záplavových územích, vyjma jejich chráněných částí, musí být stavby umístěny tak, aby nezhoršily průtokové a odtokové poměry. Požadavky jiného právního předpisu¹¹ tím nejsou dotčeny.

Ustanovení specifikuje obecná pravidla pro umístování staveb, a to především s ohledem na charakter prostředí a vztah k veřejným prostranstvím.

→ 1)

Základní pravidlo uvádí, že při umístování staveb musí být přihlédnuto k charakteru území. Klíčový je zejména vztah staveb k veřejným prostranstvím, výškové uspořádání zástavby, půdorysné a hmotové členění. Ustanovení nepředepisuje nové zástavbě kopírovat stávající, ale adekvátně na ni svými parametry reagovat. V odůvodněných případech je tak možné novou zástavbou charakter prostředí upravovat, pokud nová zástavba zvyšuje kvalitu prostředí jako celku.

→ 2)

Předpis nově požaduje umístování budov na náměstích a městských třídách (dle urbanistických typů ulic viz → § 13) takovým způsobem, aby část jejich přízemí přiléhající k veřejnému prostranství z něj byla přímo přístupná a běžně využitelná pro obchod a služby. Ustanovení má za cíl garantovat určitou míru živosti parteru na nejvýznamnějších veřejných prostranstvích města. Především jde o koordinaci výšky přízemí s úrovní ulice a zamezení vzniku slepých fasád orientovaných do veřejných prostranství. Ustanovení nemá absolutní platnost, nepoužije se tam, kde je vzhledem k charakteru zástavby neadekvátní (např. zástavba ustupuje od hrany veřejných prostranství) nebo typologicky nevhodné (u daného typu stavby nelze očekávat komerční parter). Ustanovení přímo nepředepisuje povinnost v parteru zřídit obchod nebo služby (to by nebylo ani z hlediska zákonného zmocnění možné), požaduje ale zvolit takové řešení, které vznik vybavenosti v parteru umožní.

→ 3)

Stavby na hranici veřejných prostranství se dle tohoto ustanovení umísťují v největší možné míře tak, aby vytvářely přirozené vodící linie usnadňující pohyb osobám s omezenou schopností orientace. Principy přirozených vodících linií popisuje bod 1.2.1 přílohy č. 1 k vyhlášce č. 398/2009 Sb. Obecně takový princip posiluje srozumitelnost organizace města a jednoznačnost vymezení veřejných prostranství.

→ 4)

Ustanovení zamezuje možnosti kácet stromy na veřejných prostranstvích, umísťuje-li se stavba jako dočasná. Vzhledem k obecně právní úpravě nově usnadňující kácení stromů na soukromých pozemcích (vyhláška č. 189/2013 Sb., o ochraně dřevin a povolování jejich kácení) byl požadavek oproti dosavadní praxi redukován pouze na veřejná prostranství.

→ 5)

Obdobně jako vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy vyžaduje i nové znění umístování staveb zařízení staveniště pouze jako staveb dočasných.

→ 6)

Základní pravidlo týkající se ochrany před povodněmi cílí zejména k omezení negativního vlivu staveb na povodňové průtoky. Ustanovení specifikuje, že stavby nesmí zhoršit průtokové a odtokové poměry. Oproti vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy je tímto obecným pravidlem nahrazena řada dílčích ustanovení, která se ukázala jako nevyhovující.¹⁷ Pravidla pro umístování staveb

¹¹ Zák. č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů.

→ § 13

¹⁷ Vyhláška č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb

➤ Zákon č. 254/2001 Sb.,
o vodách a o změně některých
zákonů (vodní zákon), ve znění
pozdějších předpisů

→ § 2 písm. e) a i)

v aktivní zóně záplavových území stanovuje ➤ vodní zákon. Pojmy „chráněná část záplavového území“ a „hladina záplavy“ viz → § 2 písm. e) a i).

o/17

Splnění jednotlivých dílčích požadavků (např. ohledně komunikací a jejich výškového uspořádání vůči terénu) často nezaručovalo odpovídající efekt na povodňové průtoky. V novém znění byl dále vypuštěn požadavek na vedení dopravní infrastruktury vyšší kategorie (silnic i železnic) na estakádách, neboť organizace dopravní infrastruktury z hlediska její použitelnosti během povodní je primárně součástí dopravní koncepce města, nikoli obecného předpisu stanovujícího technické požadavky na jednotlivé stavby. Navíc se v řadě situací ve vnitřním městě pravidla ukázala jako problematická a obtížně splnitelná, často zároveň vedla k narušení kvality prostředí jako celku.

§ 21 Stavební čára

- (1) Způsob zástavby stavebních bloků a prostorový vztah zástavby k veřejným prostranstvím se zpravidla vymezuje stavební čarou.
- (2) Stavební čára je hranice vymezující v rámci stavebního bloku nepřekročitelnou hranici trvalého zastavění budovami. Stavební čára dále určuje tyto parametry:
 - a) ustoupení zástavby od hranice zastavění, která může nebo nesmí ustupovat;
 - b) rozsah a míru zastavění hranice zastavitelné části bloku, které musí, nesmí, nebo může být souvislé a úplné.
- (3) Podle těchto parametrů se v území uplatní převážně stavební čára:
 - a) uzavřená, která vymezuje hranici zastavitelné a nezastavitelné části bloku,
 1. jejíž zástavba nesmí nikde ustupovat a
 2. která musí být v celé své délce souvislé a úplně zastavěná;
 - b) otevřená, která vymezuje hranici zastavitelné a nezastavitelné části bloku,
 1. jejíž zástavba nesmí nikde ustupovat a
 2. která nesmí být v celé své délce souvislé a úplně zastavěná, anebo
 - c) volná, která vymezuje hranici zastavitelné a nezastavitelné části bloku,
 1. jejíž zástavba může libovolně ustupovat a
 2. která může být v celé své délce souvislé a úplně zastavěná.

Smyslem zavedení regulativu stavební čáry je definování základních pravidel prostorového uspořádání zástavby a především jejího vztahu k veřejným prostranstvím. Stavební čára je tradičním regulativem jak v českých regulačních plánech, tak v plánech dalších evropských měst.

Předpis jednak standardizuje použití tohoto regulativu v územně plánovacích dokumentacích na území hlavního města Prahy a jednak pracuje se stavební čarou jako se základním nástrojem popisujícím charakter prostředí, který lze odvodit z dosavadní zástavby a ke kterému lze nově umísťované stavby vztahovat.

Vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy s obdobnou regulací nepracovala, nicméně v jediném konkrétním případě vymezení způsobu zástavby používala, když pojmem „souvislá zástavba“ v definici proluky popisovala charakter uzavřené stavební čáry a následně tímto charakterem

limitovala vybraná ustanovení. Nařízení se díky systematizaci stavebních čar ve vybraných případech, kdy je třeba podmínit uplatnění vybraného ustanovení charakterem zástavby, odvolává právě na vymezení stavebních čar (viz další ustanovení).

→ 2)

Stavební čára v rámci stavebních bloků především vymezuje hranici zastavění, rozděluje tedy blok na jeho zastavitelnou a nezastavitelnou část. Vždy je vymezována po jeho obvodu, tzn. směrem k uliční čáře, může ale blok organizovat v celé jeho hloubce, např. rozdělovat na menší zastavitelné části nebo vymezovat vnitrobloky.

Zároveň stavební čára určuje, jakým způsobem zástavba vymezené rozhraní vyplňuje a jakým způsobem se k němu vztahuje. Pro stavební čáru jsou definovány dva parametry:

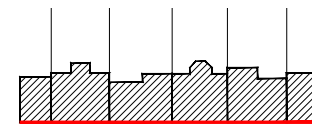
- možnost ustoupení od stavební čáry, tedy kdy zástavba ustoupit může a kdy nesmí,
- míra zastavění na stavební čáře, tedy zda hranice vymezená stavební čarou musí, může, anebo nesmí být souvisle zastavěna.

→ 3)

Kombinací výše uvedených parametrů lze dojít k šesti typům stavebních čar, předpis specifikuje (a pojmenovává) tři základní typy, které popisují tři nejběžnější charaktery zástavby. Nad rámec těchto základních typů je možné na základě parametrů odstavce 2 určit stavební čáry další, bude-li to vzhledem k potřebě definovat specifický charakter zástavby účelné.

Základní typy stavebních čar jsou následující:

- a – stavební čára uzavřená, od níž nesmí zástavba ustupovat a musí být souvislá (jednotlivé domy na sebe navazují štitovou stěnou). Typickým příkladem je zástavba činžovních domů 19. století (Vinohrady, Žižkov) nebo zástavba historického centra (Nové Město);

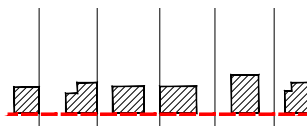
[OBR. 22] Uzavřená stavební čára
Příklady: historické rostlé město
(Staré Město), struktura činžovních
domů 19. století (Dejvice),
zahradní čtvrt (Hanspaulka),
současná zástavba (Karlín)

§ 22

Umístování staveb s ohledem
na uliční a stavební čáru

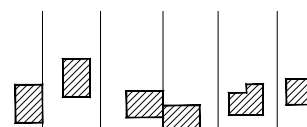
b – *stavební čára otevřená, od níž zástavba nesmí ustupovat a nesmí být souvislá. Typicky tradiční vilové čtvrti (Hanspaulka, Ořechovka), ale i některé typy vesnické nebo tradiční předměstské zástavby (Liboc, Ďáblice);*

[OBR. 23] Otevřená stavební čára
Příklady: vilová zástavba (Ořechovka
a Hanspaulka), současná zástavba
(Ijburg, Amsterdam, NL)

c – *stavební čára volná, od níž zástavba smí libovolně ustupovat a nemusí být souvislá. Typicky příměstské rodinné bydlení (Nová Dubeč) nebo solitérní zástavba (Ďedina, sídliště Zahradní Město).*

[OBR. 24] Volná stavební čára
Příklady: tradiční příměstská zástavba
(Nová Dubeč), městská zástavba
orientovaná od uliční čáry (Břevnov)

(1) Stavby se umísťují v souladu s uliční čarou a typem bloku podle § 12. Nejsou-li tyto vymezeny územním nebo regulačním plánem, platí, že:

- v území, kde jsou založena uliční prostranství, se uliční čára a typ bloku odvozuje z územní studie nebo z existujících veřejných prostranství, s přihlédnutím k vyznačení uličních prostranství v územně analytických podkladech;
- v území, kde nejsou založena uliční prostranství, se uliční čára a typ bloku odvozuje z územní studie, popřípadě se vymezuje v dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí¹².

(2) Budovy, vyjma budov rozměrově přiměřených a přímo souvisejících s charakterem veřejných prostranství (např. veřejné toalety, zařízení pro MHD, stánky apod.), nesmí být umístěny na pozemku, jehož součástí je uliční prostranství.

(3) Stavby se umísťují v souladu se stavební čarou podle § 21. Není-li vymezena územním nebo regulačním plánem, platí, že:

- ve stabilizovaném území se stavební čára odvozuje z územní studie nebo z převažujícího charakteru zástavby a jejího vztahu k veřejným prostranstvím; nelze-li stavební čáru jednoznačně odvodit, považuje se za stavební čáru volnou;
- v transformačním a rozvojovém území se stavební čára odvozuje z územní studie, popřípadě se vymezuje v dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí¹².

(4) U stavební čáry, která vyžaduje souvislé a úplné zastavění hranice zastavitelné části bloku, lze v odůvodněných případech (např. z důvodu zajištění prostupnosti stavebního bloku) přerušit zástavbu mezerou o maximální šířce 4 m, nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak.

Stavby se umísťují v souladu s uliční čarou, typem bloku (stavební/nestavební) a stavební čarou. Tyto regulativy jsou standardně zakresleny v územně plánovací dokumentaci. Vzhledem k tomu, že účinnost podrobnějších územně plánovacích dokumentací na území hlavního města Prahy nastane později než účinnost nového předpisu, upravuje nařízení také řešení pro situaci, kdy příslušná územně plánovací dokumentace zpracována není anebo např. vzhledem k podrobnosti a typu území daný regulativ neuvádí. Ač takový systém nemůže koncepční vymezení v územně plánovací dokumentaci zcela nahradit, měl by zajistit alespoň nutnou míru koordinace zástavby, bez níž by dosažení kvalitního a logicky organizovaného městského prostředí těžko představitelné.

→ 1) + 2) (ULIČNÍ ČÁRA)

Pokud nejsou uliční čára a typ bloku (→ § 12) vymezeny v územně plánovací dokumentaci, je systém práce s tímto regulativem při umísťování staveb rozdělen na dva základní případy:

- V území, kde jsou založena uliční prostranství, postačí uliční čáru a typ bloku ze stávající situace odvodit. Polohu uliční čáry lze odvodit z územní studie nebo z uspořádání

¹² Části C a D přílohy č. 1 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění vyhlášky č. 62/2013 Sb. (situační výkres).

uličních prostranství v území adekvátně ke stávající parcelaci a umístění budov. Odvození není omezeno čistě na případ potvrzení existující hranice v území, uliční čáru je možné odvodit i z navazujících souvislostí. Například tehdy, pokud proti sobě stojí dvě zjevně nedokončené části ulice, lze odvodit uliční čáru propojením nedokončených částí. Předpis zároveň předpokládá existenci vymezení stávajících uličních prostranství v územně analytických podkladech hlavního města Prahy, které lze použít jako podklad pro rozhodování a při odvozování uliční čáry k nim přihlídnout. Existence stávajících uličních prostranství se předpokládá především ve stabilizovaném území, uliční prostranství však může být založeno (resp. být čitelné) i v území transformačním. Proto je rozdělení ponecháno v obecné rovině a nevztahuje se na členění stabilizované, transformační a rozvojové.

- V území, kde nejsou uliční prostranství založena, tedy pokud z existující situace nejsou patrná, se uliční čára navrhuje v územní studii, která prověřuje širší vazby v území a obsahuje vymezení základní uliční sítě (územní studii lze takto použít jako podklad pro územní řízení o umístění připravovaného záměru), případně se navrhne v rámci dokumentace záměru předkládané k žádosti o vydání územního rozhodnutí.

Ustanovení odstavce 2 definuje, že budovy nelze umístit do uličních prostranství. Ustanovení se nevztahuje na drobné stavby, které jsou běžně součástí veřejných prostranství (typicky stánky, veřejné toalety, zařízení na konečných stanicích MHD apod.). Zároveň specifikuje, že budovu nelze umístit ani na pozemku, na kterém je zároveň uliční prostranství. Ustanovení tak předesílá, že budovu lze umístit jen tehdy, je-li pozemek rozdělen podél uliční čáry na pozemek uličního prostranství a stavební pozemek. Smyslem ustanovení je zajistit podmínky pro to, aby vlastnická struktura města odpovídala jeho urbanistické struktuře – parcelace musí odpovídat vymezené struktuře uličních prostranství.

→ 3) + 4) (STAVEBNÍ ČÁRA)

Pokud není stavební čára (viz → § 21) vymezena v územně plánovací dokumentaci, postupuje se následovně:

- Ve stabilizovaném území lze stavební čáru ze stávající situace odvodit. Typicky jde o doplňování jednotlivých staveb v existujících ulicích, kde je charakter prostředí z okolí jasně čitelný. Pro určení polohy se vychází z polohy okolních staveb, zpravidla v celé délce uliční fronty stavebního bloku. Parametry stavební čáry se odvodí z územní studie nebo ze vztahu okolních staveb k uličnímu prostranství (ustoupení od stavební čáry) a k ostatním stavbám (míra kontinuity zastavění na stavební čáře). Přestože lze běžně čáru z okolní zástavby odvodit, existují specifická území s velmi komplikovaným charakterem, který je kombinací různých druhů a principů zástavby v takovém detailu, že typ stavební čáry není možné zcela jednoznačně určit. V takových případech se pro umístění nové stavby považuje stavební čára za čáru volnou, tedy takovou, která umožňuje nejširší škálu způsobů umístění stavby.
- V rozvojovém a transformačním území je třeba polohu a parametry stavební čáry navrhnout v územní studii, která definuje charakter prostředí v širším měřítku. Alternativou je její navržení v rámci dokumentace záměru předkládané k žádosti o vydání územního rozhodnutí.

Pokud není v územně plánovací dokumentaci uvedeno jinak, lze i v uzavřené stavební čáře zástavbu v odůvodněných případech lokálně přerušit, a to mezerou o maximální šířce 4 m. Důvodem zavedení tohoto pravidla je umožnit vytvoření druhotné prostupnosti územím přes stavební bloky, přerušeni by tedy mělo být v rámci uliční fronty výjimečnou záležitostí. Prostorový limit 4 m je zvolen tak, aby přerušeni nenarušilo charakter uzavřené stavební čáry (větší mezery mezi zástavbou již mění charakter uliční fronty).

→ § 21

Prostor mezi uliční a stavební čarou

§ 23

- (1) Prostor mezi uliční a stavební čarou se zpravidla zahradně upravuje nebo využívá pro činnosti související s navazujícím veřejným prostranstvím, a to v souladu s jeho charakterem.
- (2) V prostoru mezi uliční a stavební čarou lze umísťovat pouze stavby, které tvoří součást zahradní úpravy a úpravy parteru, podzemní stavby, stavby připojení na technickou a dopravní infrastrukturu a části staveb podle § 24.

V ustanovení předpis specifikuje požadavky na charakter prostoru mezi uliční a stavební čarou, tedy typicky předzahradky v uličním profilu. Předpis počítá i se situací, kdy je tato část stavebního bloku využita v návaznosti na veřejné prostranství (např. rozšíření plochy chodníku a umístění zahrádky restaurace). V takovém případě ale musí takto upravená část bloku adekvátně navazovat na charakter přilehlého veřejného prostranství.

Nad rámec staveb a částí staveb specifikovaných dále v → § 24 umožňuje předpis v tomto prostoru umísťovat pouze stavby spojené se zahradní úpravou nebo úpravou parteru a dále podzemní stavby a stavby připojení na dopravní a technickou infrastrukturu.

→ § 24

Prvky před stavební čarou

§ 24

- (1) Nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, stavební čáru mohou překročit:
 - a) do vzdálenosti 0,3 m základy, sokly, obklady fasád, stavební prvky, které architektonicky člení průčelí, zařízení a prvky a dodatečné zateplení budovy;
 - b) korunní římsa a střecha do vzdálenosti 1 m;
 - c) stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení podle § 80;
 - d) arkýře a vykonzolované části vyšších podlaží do vzdálenosti 1 m a balkony, pevné markýzy a zastřešení vstupů do vzdálenosti 1,5 m před stavební čáru za předpokladu, že jsou vzdáleny minimálně 2,5 m od sousední stavby; tyto prvky mohou v součtu tvořit nejvýše jednu třetinu plochy fasády přilehlé k příslušné stavební čáře a u ulic užších než 12 m nesmí překročit uliční čáru;
 - e) vstupní části staveb do vzdálenosti 3 m a výšky jednoho podlaží za předpokladu, že zároveň nepřekročí čáru uliční a nepřesáhnou (přesahem) 15 m² zastavěné plochy;
 - f) podzemní části staveb, nepřekročí-li zároveň čáru uliční;
 - g) nadzemní stavby a části staveb do výšky 1,2 m od upraveného terénu, nepřekročí-li zároveň čáru uliční; zábradlí se do výšky nezapočítávají; předepsanou maximální výšku lze lokálně přesáhnout až do výšky 1,8 m, vyplývá-li větší výška z umístění ve svahu.

13
§ 27 vyhlášky č. 104/1997 Sb.,
kteřou se provádí zákon
o pozemních komunikacích,
ve znění pozdějších předpisů.

(2) Prvky před stavební čarou nesmí zasahovat do průjezdního a průchozího prostoru komunikace podle jiného právního předpisu¹³ a nesmí zúžit šířku přilehlého chodníku na méně než 1,5 m.

Pro podrobnější popis umístování staveb podle stavební čáry jsou specifikovány konkrétní části staveb, které mohou stavební čáru ve vybraných situacích přesáhnout, a jejich prostorové limity. Limity stanovené předpisem se neuplatní v těch případech, ve kterých jsou stanoveny územně plánovací dokumentací jinak. Předpis tak dává přednost ve vybraných ustanoveních přesnějšímu lokálnímu vymezení před paušální hodnotou pro celé území města.

→ 1)

Vždy, a to i když stavební čára leží na čáře uliční, mohou stavební čáru o 0,3 m přesáhnout části průčelí stavby, jako jsou obklady, vystupující prvky členící fasádu, technická zařízení a prvky na fasádě a dále podzemní konstrukční prvky (základy). Toto pravidlo je zavedeno pro umožnění práce s detaily průčelí a konstrukčního řešení, tedy aby přesnost vymezení bloku ve vyšším měřítku neadekvátně neomezovala architektonické řešení v detailu. Obdobně je umožněno nakládat s dodatečným zateplením budov. Stavební i uliční čáru může dále do stanovené vzdálenosti přesáhnout střecha a korunní římsa.

Specifická pravidla jsou nad rámec limitu vzdálenosti přesahu stanovena pro vykonzoloované části vyšších podlaží, balkony a zastřešení vstupů. Musí být vzdáleny minimálně 2,5 m od sousední stavby. Aby nebylo možné vykonzolovanými částmi staveb zcela změnit charakter prostoru a do určité míry tak popřít vedení stavební čáry, je zavedeno pravidlo, že tyto části staveb smí v průmětu tvořit pouze 1/3 plochy fasády přilehlé k příslušné stavební čáře. Možnost překročit uliční čáru se odvíjí od šířky uličního prostranství.

V situaci, kdy stavební čára ustupuje od čáry uliční, mohou stavební čáru až k čáře uliční dále přesáhnout:

- libovolné podzemní části staveb (např. garáže, sklepy apod.), přičemž za podzemní části staveb jsou dle definice považovány jen ty části staveb, které jsou zcela pod úroveň upraveného terénu (na rozdíl od podzemních podlaží);
- nadzemní části staveb, a to pouze do výšky 1,2 m nad úroveň terénu na stavební čáře. Většinou jde o části podzemních podlaží vystupující nad terén, např. garáže. Vzhledem k tomu, že typicky se na střeše těchto částí staveb realizuje předzahrádka, nezapočítává se do tohoto limitu zábradlí, které ji ohraničuje. Výšku je možné lokálně (místy) přesáhnout až do 1,8 m, pokud tento přesah plyne z umístění ve svahu (úroveň podlaží není možné měnit plynule vzhledem ke svažující se ulici, je tedy stanoven rozptyl, který umožňuje svah zohlednit);
- vstupní části staveb do vzdálenosti 3 m (s limitem zastavěné plochy a výšky jednoho podlaží tak, aby vždy šlo pouze o prvky doplňující průčelí).

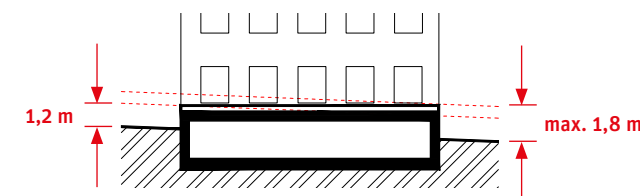
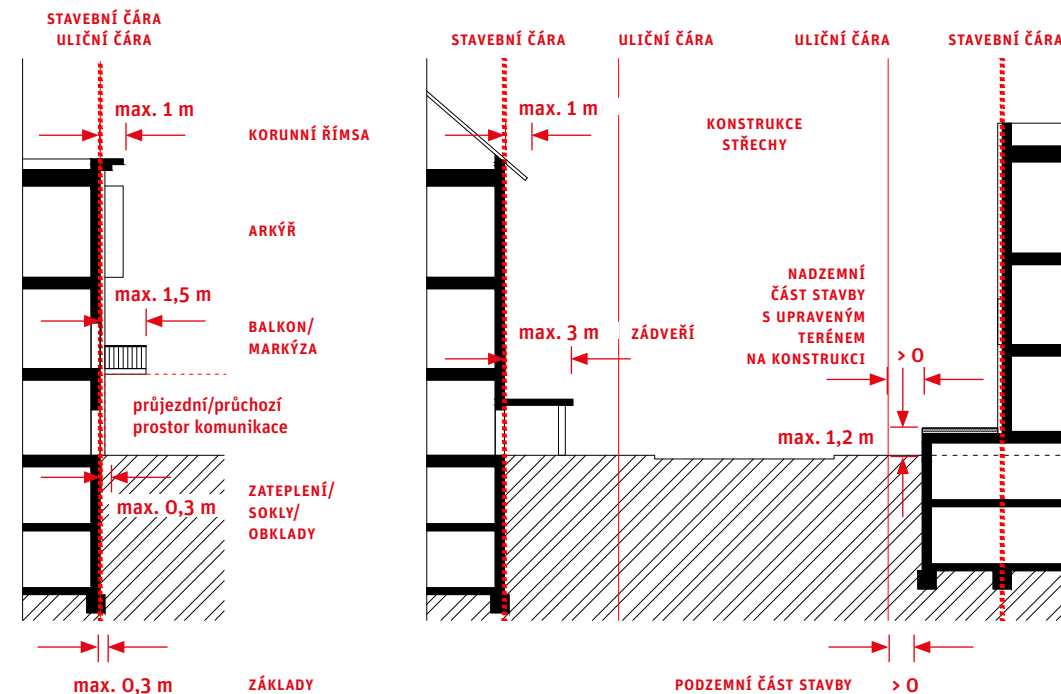
Z ustanovení je možné v odůvodněných případech udělit výjimku (více o výjimkách viz → § 83).

→ 2)

Žádné prvky před stavební čarou zároveň nesmí z důvodu zachování funkčnosti a využitelnosti přilehlých komunikací včetně chodníků zasahovat do průjezdního a průchozího profilu komunikace (výškové omezení, stanovené vyhláškou č. 104/1997 Sb.) a nesmí zúžit šířku přilehlého chodníku na méně než 1,5 m.

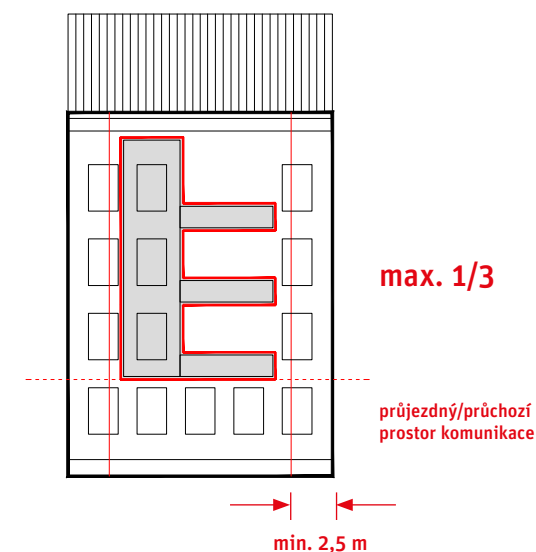
→ § 83

→ Vyhláška č. 104/1997 Sb.,
kteřou se provádí zákon
o pozemních komunikacích,
ve znění pozdějších předpisů

[OBR. 25] Prvky, které mohou překročit stavební čáru. Vlevo: Stavební čára leží na čáře uliční. Vpravo: Stavební čára je od čáry uliční ustoupena.

[OBR. 26] Výšku nadzemní části stavby přesahující stavební čáru lze nad limit 1,2 m přesáhnout až na úroveň 1,8 m, pokud je umístěna ve svahu.

[OBR. 27] Vykonzolované prvky přesahující stavební čáru mohou mít v průmětu plochu odpovídající maximálně 1/3 plochy celé fasády.

§ 25 Výšková regulace

- (1) Výškové uspořádání se definuje stanovením výškových hladin podle odstavce 2, určením závazné maximální a minimální regulované výšky budov nebo stanovením minimálního a maximálního počtu podlaží.
- (2) Výškové hladiny určují minimální a maximální regulovanou výšku budov a stanovují se takto:

a) hladina I	0 m – 6 m,
b) hladina II	0 m – 9 m,
c) hladina III	0 m – 12 m,
d) hladina IV	9 m – 16 m,
e) hladina V	12 m – 21 m,
f) hladina VI	16 m – 26 m,
g) hladina VII	21 m – 40 m,
h) hladina VIII	nad 40 m;

rozsah výšek v území lze stanovit určením jedné nebo více hladin. Maximální regulovaná výška je pro jednotlivé hladiny stanovena v celé vymezené ploše, minimální regulovaná výška pouze podél stavební čáry orientované do uličního prostranství.

- (3) Spolu s určením výškové regulace v územním nebo regulačním plánu lze stanovit podmínky, za jejichž splnění lze stanovenou maximální regulovanou výšku přesáhnout, popřípadě minimální regulovanou výšku podkročit, a to určením konkrétního místa nebo typu stavby anebo obecných pravidel.

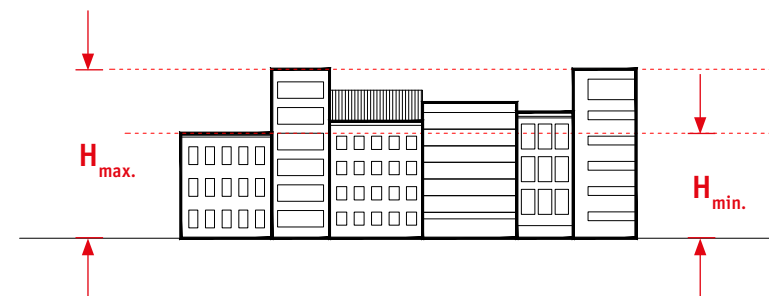
Výška představuje jeden z klíčových parametrů zástavby významně ovlivňující charakter prostředí. Obdobně jako u stavební čáry cílem zavedení pravidel výškové regulace je jednak standardizace použití tohoto regulativu v územně plánovacích dokumentacích na území hl. m. Prahy a jednak jeho uplatnění při popisu charakteru prostředí, který lze odvodit ze stávající zástavby a ke kterému lze nově umísťované stavby vztahovat.

→ 1)

Územně plánovací dokumentace může výškovou regulaci nastavit pomocí výškových hladin, stanovením závazné maximální a minimální výšky nebo určením maximálního a minimálního počtu podlaží zástavby. Územně plánovací dokumentaci je v § 85 odst. 2 umožněno odchýlné řešení, je-li účelné využít jiný způsob určení regulativu výškových limitů.

→ 2)

Jako nejběžnější způsob regulace výšky zavádí předpis výškové hladiny. Princip výškových hladin je založen na stanovení rozmezí, ve kterém se výška stavby pohybuje. Určena je tedy jak maximální výška, kterou zástavba nesmí přesáhnout, tak i minimální, kterou zástavba nesmí podkročit. Stanovení širšího rozptylu namísto jedné hodnoty umožňuje vznik bohatší a typologicky rozmanitější zástavby odpovídající potřebám současného polyfunkčního města.

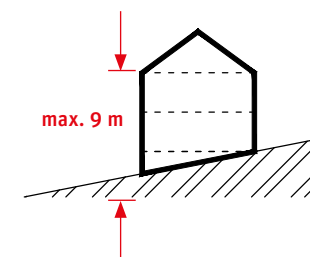
[OBR. 28] Výšková hladina definuje limity maximální a minimální regulované výšky.

Určení minimální regulované výšky je klíčové pro udržení charakteru městského prostředí a pro omezení výstavby typologicky nevhodných staveb v návaznosti na veřejná prostranství.

Adekvátně tomu je nastaveno uplatnění minimální a maximální regulované výšky na vymezené ploše. Zatímco maximální regulovaná výška je stanovena pro celou plochu, minimální regulovaná výška musí být splněna pouze podél stavební čáry orientované k uličnímu prostranství (viz → § 12). Rozsah výšek lze stanovit nejen určením jedné výškové hladiny, ale i více hladin (např. hladina I–III), což umožňuje pokrýt výškově členitější charakter zástavby.

Systém výškových hladin byl odvozen z obdobných systémů regulace v evropských městech a prověřen v pražském prostředí. Jednotlivé hladiny odpovídají charakteru zástavby od nejnižší příměstské (hladina I) až po nejvyšší části městské zástavby (hladina VII). Nad rámeček těchto hladin je definována hladina VIII umožňující výškové stavby.

Výšková hladina určuje regulovanou výšku budovy, tedy výšku po hlavní římsu (více viz → § 27 odst. 1). Jednotlivé hodnoty maximální výšky stanovené v metrech odpovídají běžné podlažnosti v daném charakteru zástavby s rezervou na konstrukci atiky a vyrovnání terénního rozdílu ve svahu. Například maximální výška 9 m v hladině II odpovídá dvojpodlažní zástavbě.

[OBR. 29] Nastavení výškových hladin adekvátně k podlažnosti – příklad hladiny II: výška 9 m odpovídá dvěma standardním podlažím (celkem cca 6 m) s rezervou na vyrovnání rozdílu svahu a eventuálně konstrukci atiky (celkem 9 m).

→ 3)

Spolu s určením plošné výškové regulace může územní nebo regulační plán stanovit podmínky, za nichž lze maximální povolenou výšku překročit. Jde především o určení konkrétních míst (pro umístění lokálních dominant) nebo typů staveb (např. veřejné budovy). Lze definovat i obecná pravidla, například stíhlostní poměr pro části staveb nad vymezenou maximální regulovanou výškou.

Umístování staveb s ohledem na výškovou regulaci

Stavby se umísťují v souladu s výškovou regulací stanovenou podle § 25. **Neení-li výšková regulace stanovena územním nebo regulačním plánem, platí, že:**

- a) ve stabilizovaném území se odvozují výškové hladiny z územní studie nebo v případě hladin I–VII (podle § 25 odst. 2 písm. a) až g)) z charakteru okolní zástavby s přihlédnutím k výškám uvedeným v územně analytických podkladech,

§ 26

- b) v transformačním a rozvojovém území se výškové hladiny odvozují z územní studie, popřípadě v případě hladin I–VII (podle § 25 odst. 2 písm. a) až g)) se stanovují v dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí¹².

12
→ str. 79

Pro umístování staveb s ohledem na výškovou regulaci předpis zavádí obdobný systém jako pro umístování s ohledem na stavební čáru (→ § 22). Není-li výšková regulace stanovena územní plánovací dokumentací, postupuje se následovně:

- Ve stabilizovaném území se výškové hladiny odvodí z územní studie nebo z charakteru okolní zástavby. Rozsah území, ze kterého se výškové hladiny odvozují, musí odpovídat charakteru a velikosti záměru. Pro doplňování jednotlivých staveb do stávající zástavby postačí zpravidla odvodit výšku z délky uliční fronty bloku. Při umístování větších záměrů je nezbytné vztáhnout odvození k území o velikosti více bloků a ve specifických případech stanovit různé hladiny pro různé části záměru adekvátně k charakteru zástavby, na kterou navazuje. Předpis předpokládá pro stabilizovaná území existenci popisu výšek v Územně analytických podkladech hlavního města Prahy. Ty lze použít jako podklad pro rozhodování a při odvozování výškových hladin k nim přihlídnout.
- V rozvojovém a transformačním území je třeba výškové hladiny odvodit z územní studie, která definuje charakter prostředí v širším měřítku. Alternativou je navržení v rámci dokumentace záměru předkládané k žádosti o vydání územního rozhodnutí (např. v části C.1 „Situační výkres širších vztahů“).

Aby nemohlo dojít ke zneužití systému, je možnost odvodit hladinu ze stávající zástavby (ve stabilizovaném území) a navrhnout ji v rámci dokumentace k žádosti o vydání územního rozhodnutí (v transformačním a rozvojovém území) limitována pouze na hladiny I–VII.

§ 27 Určení výšky

- (1) Regulovanou výškou budovy se rozumí vzdálenost měřená svisle od nejnižšího bodu přilehlého terénu po úroveň hlavní římsy. Úroveň hlavní římsy se rozumí průnik vnějšího líce obvodové stěny a horní hrany střešní krytiny nebo horní hrana atiky. V případě zástavby ve svahu lze stanovit výšku nezávisle pro části staveb.
- (2) Nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, je od maximální regulované výšky možné vystavět:
 - a) šikmou střechou s nejvýše dvěma štíty, případně s podkrovními podlažními, v maximálním úhlu 45° a o maximální výšce 7,5 m;
 - b) ustupující podlaží do výšky 3,5 m, ustoupené od vnější obvodové stěny budovy orientované ke stavební čáře a jedné další obvodové stěny alespoň o 2 m;
 - c) jiné prostorové řešení střechy, které nepřesáhne vymezení podle písmen a) nebo b).
- (3) Nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, mohou prostorové vymezení podle odstavce 2 překročit vikýře, které nepřesahují přes vnější líc obvodové stěny budovy, nejsou vyšší než 2,5 m, nezabírají v součtu více než jednu třetinu plochy střechy v kolmém průmětu a jsou umístěny tak, že nad nimi zůstává alespoň jedna třetina výšky střechy v kolmém průmětu bez vystupujících prvků.

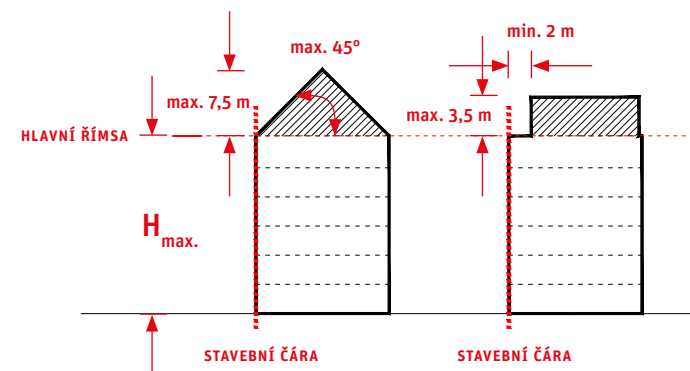
- (4) Nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, mohou maximální výšku v odůvodněných případech přesáhnout:

- a) veřejné budovy (budovy občanského vybavení),
- b) budovy, které v urbanisticky exponované poloze (nároží, osa náměstí apod.) lokálně zvýrazňují urbanistickou strukturu města (lokální dominanty), není-li to v rozporu s charakterem území; regulovanou výšku budovy lze v tomto případě zvýšit maximálně o 2 podlaží a nejvýše nad jednou třetinou plochy posledního plnohodnotného podlaží.

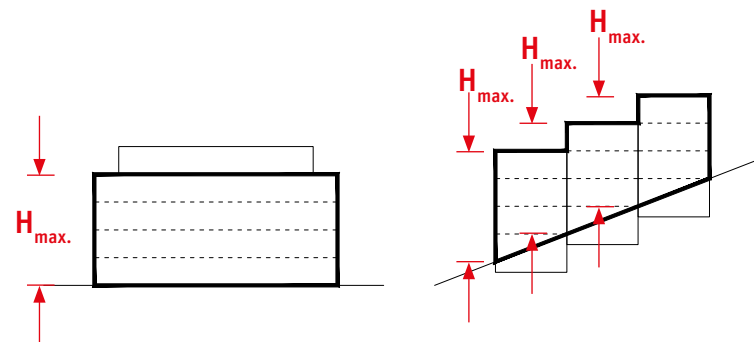
→ 1)

Výška zástavby stanovená výškovou hladinou, tzv. regulovaná výška budovy, je standardně počítána jako „výška po hlavní římsu“, přičemž hlavní římsou se rozumí průnik vnějšího líce obvodové stěny a střechy nebo horní hrana atiky. Zároveň s výškou jsou pak definována pravidla a limity pro stavbu nad touto úrovní (viz odstavce 2 a 3). Systém posuzování výšky je nastaven tímto způsobem proto, aby byla v rámci regulace akcentována výška vnímaná z úrovně parteru. Charakter zástavby totiž určuje zejména neustupující část fasády po hlavní římsu. Pokud by byla stanovena maximální výška absolutně, vznikla by disproporce mezi různými architektonickými řešeními, např. stavba se sedlovou střechou by působila výrazně nižším dojmem než stavba se střechou plochou. Obdobným způsobem s určováním výšky pracují systémy regulace v ostatních evropských zemích (především Rakousko a Německo), zároveň jde i o tradiční způsob regulace výšky v našem prostředí.

Výška se počítá od nejnižšího bodu přilehlého terénu, nastavení výšek s potřebou mírné korekce svahu počítá. Přesto je zejména pro rozsáhlejší a ve strmějších svazích umístované stavby umožněno stanovit výšku nezávisle pro části staveb (pro každou část je stanoven nejnižší bod přilehlého terénu a od něj je určena maximální výška).

[OBR. 30] Výšková regulace určuje primárně maximální výšku po hlavní římsu. Zároveň s výškou jsou definována pravidla pro stavbu nad touto úrovní.

[OBR. 31] Ve svahu lze výšku stanovit samostatně pro jednotlivé části stavby.

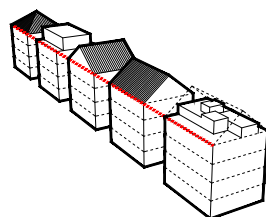
→ 2) + 3)

Předpis definuje pravidla pro stavbu nad úrovní maximální regulované výšky („nad římsou“) pomocí jednoduchých prostorových limitů.

Od maximální povolené výšky je možné vystavět:

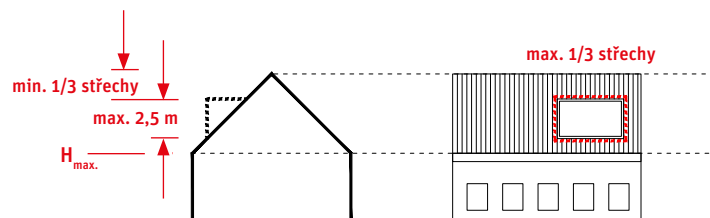
- Šikmou střechu v maximálním úhlu 45° a o maximální výšce 7,5 m. Střecha smí mít nejvýše 2 štíty (ať už orientované kolmo ke stavební čáře nebo podélně) a ve vymezeném prostoru smí být umístěna podkrovní podlaží.
- Ustupující podlaží do výšky 3,5 m, ustoupené od vnější obvodové stěny budovy orientované ke stavební čáře a jedné další obvodové stěny (libovolně zvolené) alespoň o 2 m. U jiných než běžných pravoúhlých půdorysů se postupuje přiměřeně smyslu ustanovení.

Zároveň lze střešní krajinu vyřešit jakýmkoliv jiným způsobem, který nepřesáhne prostorové vymezení dle dvou popsaných možností. Limity jsou nastaveny tak, aby co do realizovatelného objemu nezávážily jeden z vymezených typů architektonických řešení.

[OBR. 32] Výšková regulace umožňuje vznik variabilních stavebních řešení nad rovinou hlavní římsy (regulovaná výška staveb).

Nad rovinou střechy dle předchozího ustanovení mohou být umístěny vikýře, pokud splní předepsaná kritéria (max. výšku, umístění ve spodní části střechy a max. plochu v poměru k průmětu střechy).

[OBR. 33] Rovinu střechy mohou přesáhnout vikýře do výšky 2,5 m a o ploše do 1/3 plochy průmětu střechy. Jejich horní líc může být nejvýše ve 2/3 výšky hřebene.

Územně plánovací dokumentace může pravidla pro stavby nad římsou pro vybraná území stanovit odlišně tak, aby mohla v konkrétní lokalitě pokrýt větší míru detailu v popisu charakteru zástavby.

→ 4)

Pokud není územním nebo regulačním plánem stanoveno jinak, mohou stanovené limity v odůvodněných případech přesáhnout veřejné budovy, které svým významem i charakterem tradičně běžnou zástavbu převyšují (kostel, divadlo, radnice apod.) a dále tzv. lokální dominanty, akcentující významná místa urbanistické struktury. Typicky jde o zdůraznění nároží, vyšší stavbu na významném křižení, zvýšení průčelí v ose náměstí apod. Pravidlo je zavedeno proto, aby v rámci definovaných hladin existovala přiměřená možnost lokálního oživení městské struktury vyšší stavbou, která je pro utváření charakteru prostředí a orientace v něm v řadě případů velmi přínosná a spoluvytváří charakteristický obraz místa a města. Aby nemohlo dojít ke zneužití ustanovení, jsou pro lokální dominanty stanoveny limity výškou a maximální plochou přesahující části ve vztahu k ploše posledního plnohodnotného podlaží. Ve vztahu k výšce jde o navýšení regulované výšky budovy, nad kterou může být dále umístěna šikmá střecha nebo ustupující podlaží v souladu s odstavcem 2.

Odstupy od okolních budov

- (1) Stavba musí být umístěna tak, aby měla dostatečný odstup od oken obytných místností stávajících okolních budov. Splnění požadavku se prokazuje splněním odstupového úhlu podle **BODU 2 PŘÍLOHY Č. 1** k tomuto nařízení pro okna obytných místností stávajících okolních budov.
- (2) Požadavek na odstup se neuplatní, pokud by znemožnil splnění podmínek prostorové regulace stanovené územním nebo regulačním plánem nebo znemožnil ve stabilizovaném území zástavbu v souladu se stavební čarou; v takovém případě lze stavět do hloubky zastavění a výšky odpovídající okolní zástavbě.

PŘÍLOHA Č. 1 — SPECIFICKÉ HODNOTY

2 / Odstupový úhel (k ustanovení § 28 odst. 1)

Odstupový úhel je splněn, pokud žádná překážka nezasahuje do volného prostoru, vymezeného nad vertikálním úhlem 45° a v půdorysné výšce (horizontálním úhlu) alespoň 45°, počítáno od kontrolního bodu v posuzovaném okně. Horizontální úhel se započítává nejméně 25° od fasády a nelze jej sčítat z částí. Za překážku se považuje budova nebo její část, opěrná nebo jiná zeď či okolní terén.

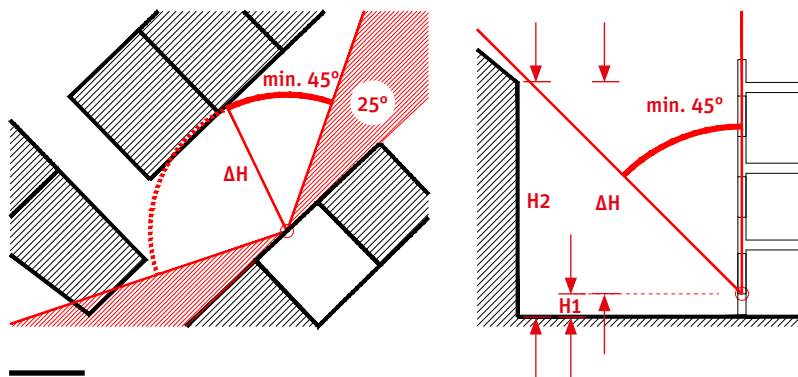
Pro posouzení odstupového úhlu se použije kontrolní bod ve středu okna v úrovni fasády ve výšce parapetu nebo ve výšce 1 m nad úrovní podlahy příslušné místnosti. Je-li v příslušné místnosti více než jedno okno, posuzuje se to, které je dle rozměrů rozhodující pro kontakt s okolím.

Splnění odstupového úhlu lze prokázat za pomoci diagramu odstupového úhlu (→ OBR. 3). Diagram se užívá následujícím způsobem (podle příkladu na → OBR. 2):

- Situace vynesena na průsvitce a v odpovídajícím měřítku se položí na diagram uvedený na obrázku 3 způsobem, při kterém se v posuzované situaci ztotožní kontrolní bod posuzované místnosti s bodem označeným „okno“ a rovina fasády v bezprostřední blízkosti okna se ztotožní s úsečkou označenou „rovina fasády“. Diagram není závislý na orientaci ke světovým stranám.
- Do diagramu se zanesou segmenty kružnice se středem v bodě označeném „okno“ a poloměrem odpovídajícím rozdílu výšky bodu posuzovaného okna a výšky potenciální překážky.
- Odstupový úhel se stanoví mezi počátkem segmentu (tlustá čára vymezující šrafovanou oblast nezapočítatelného úhlu 25° od fasády) a průnikem segmentu s překážkou, případně mezi dvěma průniky. Pokud některá část překážky blíže posuzovanému oknu zasahuje do odstupového úhlu, je tento třeba redukovat o odpovídající úhel (viz ilustrace).
- Odstupový úhel je splněn tehdy, rovná-li se horizontální úhel minimálně 45°. Segmenty nelze sčítat.

[PŘÍLOHA 1 / OBR. 3] → str. 91

[PŘÍLOHA 1 / OBR. 2]
Příklad prokázání
odstupového úhlu
na situaci stavby

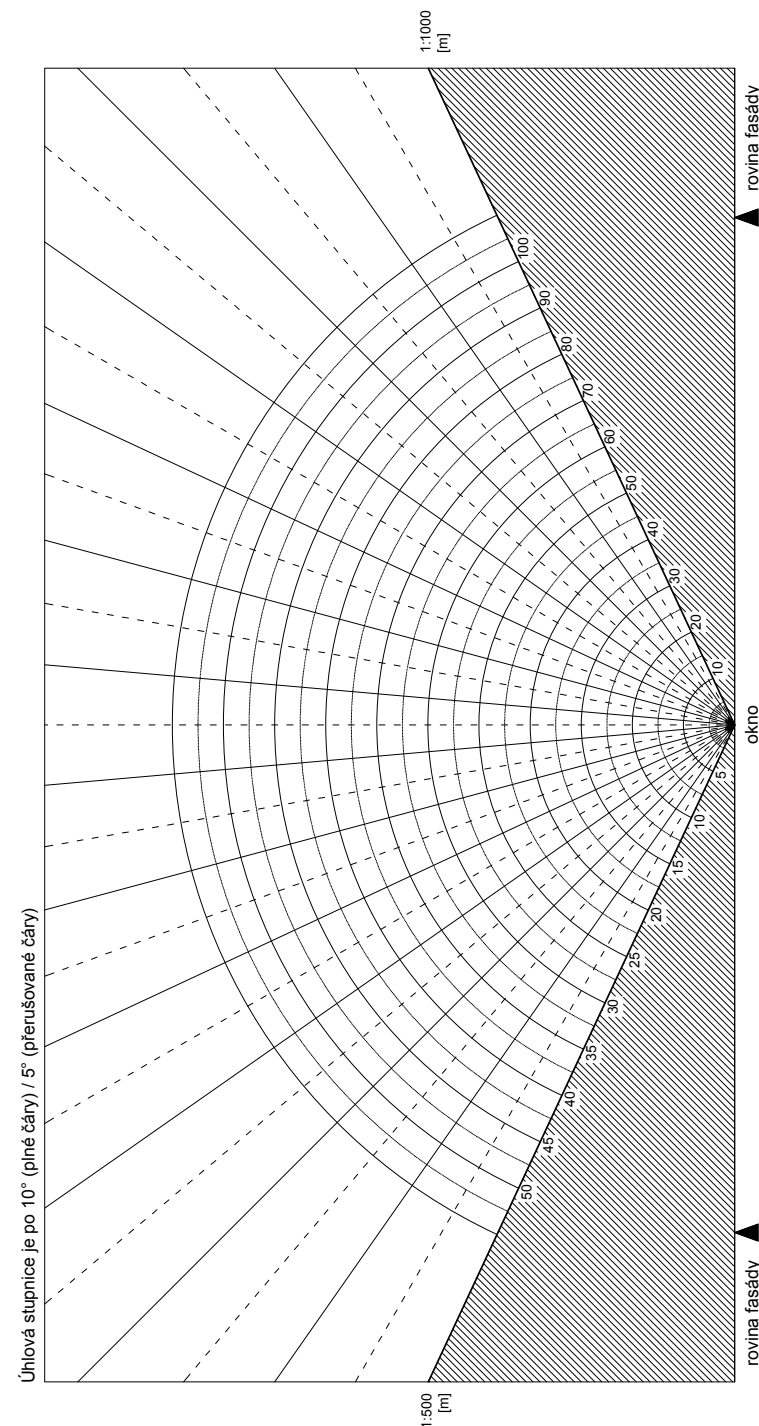
→ 1) + BOD 2 PŘÍLOHY č. 1

Regulace odstupů od okolních budov si klade za cíl garantovat minimální volný prostor před okny obytných místností stávající zástavby. Pravidlo se neuplatňuje na stavby navrhované (jejich okna), ale uplatňuje se pouze na vztah nové zástavby vůči stávající, kde je na místě garantovat minimální standard obecným předpisem a kde by hrozila snaha stavebníka navrhovat nové stavby na úkor stávajících a jejich obyvatel. Regulace se vztahuje pouze na jednotlivá okna obytných místností, nikoli na celou fasádu nebo stavbu. Pravidlo nahrazuje ustanovení o vzájemných odstupech staveb ve vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, které principiálně cílilo stejným směrem (i když do značné míry nekonceptně) – tedy chránit prostorový standard před okny obytných místností.

Princípem regulace je odstupový úhel, který vymezuje minimální volný prostor před oknem, a to kombinací půdorysné výšece 45° a vertikálního limitu v úhlu 45°. Výseč lze orientovat libovolným směrem, nelze ji však přiblížit k fasádě posuzovaného okna na méně než 25° a počítat z částí. Zároveň jsou přesně specifikovány typy překážek, které nesmí omezit volný prostor, aby nemohlo dojít k posuzování nerelevantních překážek, např. stožárů veřejného osvětlení nebo vegetace.

Systém je nastaven tak, aby zohledňoval skutečné prostorové parametry zástavby nezávisle na orientaci fasád a tvarovém řešení staveb. Byl vytvořen na základě obdobných příkladů ze země západní Evropy, především z města Vídně, a jeho fungování bylo podrobně ověřováno na různých systémech zástavby v pražském prostředí.

[OBR. 34] Ukázka použití
odstupového úhlu ve strukturách
hlavního města Prahy
Zleva nahoře: Žižkov, Nové Město;
zleva dole: Nová Libec, Nové Město
(vnitroblok)

[PŘÍLOHA 1 / OBR. 3]
Diagram odstupového úhlu
Obrázek představuje pouze
zmenšenou ilustraci,
diagram v plném měřítku
ve formátu A4 je ke stažení na
www.iprpraha.cz/psp

Pro posouzení se používá kontrolní bod ve středu okna v úrovni fasády, a to ve dvou možnostech definování výšky:

- a – v úrovni parapetu (tak aby nebylo nutné pro posouzení znát přesnou výškovou konfiguraci posuzované budovy) nebo
- b – 1 m nad úrovní podlahy místnosti (aby bylo ve specifických případech možné získat adekvátní výsledek i u atypických okenních otvorů).

Posuzování je omezeno pouze pro jedno okno každé obytné místnosti, které je z hlediska polohy, velikosti, ale i urbanistické situace rozhodující pro kontakt s okolím. Například menší boční okno místnosti jinak orientované směrem do ulice by tak nemělo ovlivnit výstavbu na sousedním pozemku.

Z ustanovení lze povolit výjimku pro specifické urbanistické situace (například v zastavěných vnitroblocích centrální části města), kde je standardní menší volný prostor před okny obytných místností a kde by vyžadování obecného minima znamenalo nutnost změny charakteru zástavby. Jde jednoznačně o výjimečné případy, institutu výjimky by tudíž nemělo být nadužíváno (více o výjimkách viz → § 83).

→ 2)

Povinnost dodržení předepsané regulace není dána v situaci, kdy by splnění požadavku odstupového úhlu bránilo splnění požadavku prostorové regulace v územně plánovací dokumentaci nebo ve stabilizovaných územích vyplývajících ze stavební čáry (viz → § 21, typicky dostavba proluky v uzavřené stavební čáře). V takovém případě lze stavět pouze do hloubky zastavění a výšky odpovídající okolní zástavbě.

§ 29 Odstupy staveb a pravidla pro výstavbu při hranici pozemku

- (1) Odstup od hranice pozemku a pravidla pro umístování staveb při hranici pozemku se uplatní výhradně při umístování staveb při hranici se sousedními zastavěnými pozemky a pozemky určenými k zastavění. Na hranici s veřejným prostranstvím a vodními plochami se tyto neuplatní.
- (2) Nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, musí být odstup stavby od hranice sousedního pozemku minimálně 3 m. Požadavek se neuplatní:
 - a) tam, kde z vedení stavební čáry nebo z územního či regulačního plánu vyplývá povinnost umístit stavbu s nižším odstupem než 3 m nebo na hranici pozemku,
 - b) je-li takový způsob zástavby v místě obvyklý, odpovídá charakteru území nebo vyplývá ze způsobu parcelace,
 - c) mezi pozemky v rámci společně řešeného celku,
 - d) pro stavbu nebo její část, nepřesahuje-li výšku 2,5 m, nebo
 - e) pro stavbu nebo její část, nepřesahuje-li výšku 3,5 m a délku hrany přiléhající k jednomu sousednímu pozemku 9 m a ke všem sousedním pozemkům 15 m; tyto podmínky musí být splněny v součtu pro všechny stavby nově umístované i stávající.

- (3) Minimální odstup od hranice pozemku může překročit střecha maximálně o 0,5 m, dodatečné zateplení budovy maximálně o 0,3 m a podzemní část stavby až k hranici pozemku.
- (4) Je-li stavba umístěna na hranici pozemku, nesmí být ve stěně umístované stavby orientované k sousednímu pozemku žádné stavební otvory a musí být zabráněno stékání vody a pádu sněhu na sousední pozemek.
- (5) Tam, kde mezi sebou stavby tvoří volný prostor, musí být tento přístupný k provedení údržby.
- (6) Odstupy staveb musí dále splňovat požadavky jiných právních předpisů¹⁴.

Smyslem regulace je stanovení jasných podrobných pravidel pro umístování budov na hranici pozemku a v jeho blízkosti tak, aby se zabránilo neadekvátním objemovým řešením, negativně ovlivňujícím sousední pozemky, ale zároveň aby byl umožněn vznik široké škály typů zástavby včetně těch tradičních, které reprezentují srozumitelné strukturování prostředí s přirozeným charakterem soukromých zahrad a dvorů a jsou tak zdrojem inspirace pro nejvalitnější současné realizace.^{o/18}

→ 1) – 3)

Regulace se týká pouze hranic pozemků v rámci stavebního bloku, nikoli vztahu zástavby k veřejným prostranstvím a vodním plochám. Požadované odstupy se vůči veřejným prostranstvím a vodním plochám neuplatňují, protože jde o jiný druh vztahu. Veřejná prostranství mohou v těchto případech být navržena projektem, určená územně plánovací dokumentací nebo může jít o existující, nejsou-li se záměry územně plánovací dokumentace v rozporu.

V odst. 2 je stanoven minimální odstup 3 m od hranice pozemku, zároveň je ale definována řada situací, ve kterých se základní pravidlo neuplatní, a to vzhledem k charakteru zástavby, způsobu výstavby nebo parametrům konkrétní umístované stavby. Jde o následující situace:

- případy, kde by splnění požadavku na odstup zabránilo splnění požadavku vyplývajícím ze stavební čáry (viz → § 21, typicky dostavba proluky v uzavřené stavební čáře) nebo požadavku prostorové regulace v územně plánovací dokumentaci;
- místa, kde je zástavba na hranici pozemku vzhledem k urbanistickému uspořádání obvyklá (tedy nad rámec předchozí situace především zastavěné vnitrobloky v centrech měst, tradiční předměstská a vesnická zástavba apod.) a tam, kde odpovídá typu parcelace;
- v rámci společně řešeného celku – tedy tam, kde je vztah jednotlivých pozemků a domů řešen koncepčně a koordinovaně pro širší území (pojem „společně řešený celek“ viz → § 2 písm. s));
- nepřesahuje-li stavba při hranici pozemku výšku 2,5 m, běžně je tedy umožněno umístovat na hranici pozemku oplocení, drobné zahradní stavby apod.;
- nad rámec předchozích případů při umístování menších staveb nebo částí staveb (např. garáž); ty však musí splnit předepsaný výškový limit (odpovídající výšce jednoho podlaží) a zároveň limit délky podél hranice vůči sousedním pozemkům (zvlášť k jednomu sousednímu pozemku a zvlášť v součtu ke všem sousedním pozemkům).

Nad rámec těchto situací je stanoven výčet prvků a částí staveb, které mohou odstup překročit a za jakých podmínek. Jde o střechu, kde je přesah oproti půdorysnému vymezení stavby logický, podzemní části staveb, které sousední pozemek negativně neovlivňují, a dodatečné zateplení budovy.

Vzhledem k tomu, že obecným pravidlem nejde ani při velmi podrobné systematizaci, která byla použita, postihnout úplně všechny charakteristiky zástavby, je z ustanovení umožněno povolení výjimek (více o výjimkách viz → § 83).

¹⁴ Například zákon č. 224/2015 Sb., o prevenci závažných havárií způsobených vybranými nebezpečnými chemickými látkami nebo chemickými směsmi a o změně zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o prevenci závažných havárií).

→ § 21

→ § 2 písm. s)

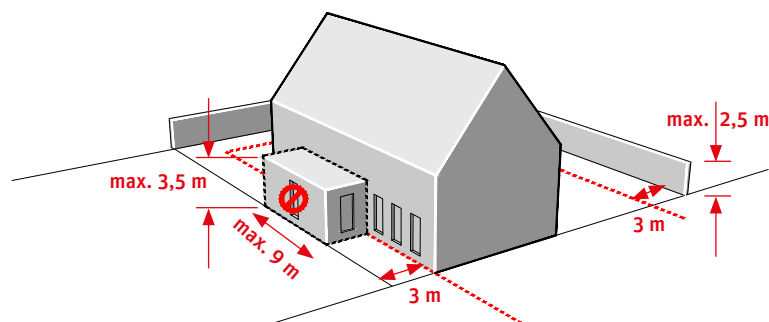
→ § 83

→ 4)

V ustanovení jsou předepsána pravidla, která musí zástavba na hranici pozemku dodržet, a to především omezení negativního dopadu na sousední pozemek (stékání vody či pádu sněhu, vyvedení větracích otvorů apod.) a nepřiměřené vizuální expozice sousedního pozemku (realizace oken a obdobných stavebních otvorů). Z ustanovení lze povolit výjimku, a to především v situacích, kdy okno směrem k sousednímu pozemku např. vzhledem ke specifické prostorové konfiguraci nepředstavuje z pohledu sousedního pozemku problém vizuální expozice nebo omezení (více o výjimkách viz → § 83).

→ § 83

[OBR. 35] Znárodnění limitů
vyplyvajících z požadavků na odstup
stavby od hranice pozemku

→ 5)

Nad rámec odstupů od hranice pozemku je zavedeno pravidlo o minimálním odstupu mezi jednotlivými stavbami tak, aby nevznikaly úzké prostory nepřístupné údržbě.

→ 6)

Obdobně jako vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy nové nařízení odkazuje na jiné právní předpisy, které vzájemné odstupy staveb ovlivňují.

o/18

Vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy obdobně jako celostátní vyhláška č. 501/2006 Sb. definovala pouze odstupy od hranice pozemku pro rodinné domy, a to poměrně nevhodným způsobem, kdy výrazně preferovala solitérní zástavbu domů uprostřed pozemku. Nová úprava je naopak univerzální vzhledem k typu budov a stanovuje jasná pravidla, kdy lze na hranici pozemku stavět.

§ 30 Požadavky na oplocení

- (1) Oplocení pozemků na hranici s veřejným prostranstvím musí svými prostorovými parametry a charakterem vhodně navazovat na oplocení v místě obvyklé.
- (2) V zástavbě, která ustupuje od hranice veřejného prostranství, může být oplocení na hranici s veřejným prostranstvím buď neprůhledné s výškou do 1,2 m, nebo průhledné s výškou do 2 m, případně s neprůhlednou částí s výškou do 1,2 m. Neprůhledné oplocení až do výšky 2 m lze provést, pokud to vyžaduje splnění požadavků stanovených jiným právním předpisem¹⁵.
- (3) V zástavbě, která neustupuje od hranice veřejného prostranství, lze oplocení na hranici s veřejným prostranstvím provést jako neprůhledné s výškou do 3,5 m.
- (4) Oplocení na hranici pozemků uvnitř stavebního bloku nesmí přesáhnout výšku 2 m nad vyšší z obou úrovní přilehlého terénu. Ustanovení se neuplatní na hranici mezi pozemky uvnitř společně řešených celků.

15

Nařízení vlády č. 272/2011 Sb.,
o ochraně zdraví před nepříznivými
účinky hluku a vibrací.

- (5) Výšku oplocení podle odstavce 2 až 4 lze přiměřeně zvýšit, je-li vyšší oplocení v místě obvyklé či vyžaduje-li to jiný právní předpis nebo zvláštní účel oplocované nemovitosti.
- (6) Výšku oplocení podle odstavce 2 a odstavce 4 lze místně zvýšit až do výšky 2,5 m, vyplývá-li větší výška z umístění ve svahu.
- (7) Oplocení v průtočném záplavovém území musí umožnit průchod povodňových průtoků včetně povodní unášených předmětů a plavenin.

Smyslem regulace oplocení je předepsat minimální kvalitativní standard vztahu zástavby vůči veřejným prostranstvím a omezit rozměrové excesy vůči okolním stavebním pozemkům. Nařízení systematizuje regulaci oplocení tak, aby odpovídala různorodým typům zástavby a širší škále specifických situací.^{o/19} Konkrétní regulace jednotlivých parametrů je rozdělena pro oplocení mezi pozemky v rámci stavebního bloku a pro oplocení do veřejných prostranství. Pro oplocení do veřejných prostranství jsou stanoveny podrobné regulativy, neboť oplocení svým provedením významně ovlivňuje charakter veřejného prostranství. Naproti tomu pro oplocení mezi pozemky je stanovena pouze maximální výška.

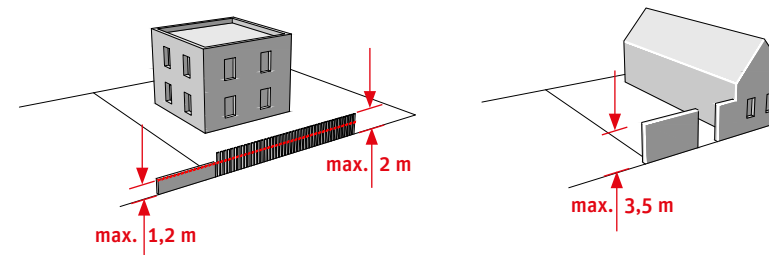
→ 1)

Obecná zásada regulace předepisuje oplocení vhodně navazovat na oplocení v místě obvyklé. Nemusí tedy nutně přesně kopírovat oplocení bezprostředně sousedních pozemků, jsou-li od obvyklého oplocení odlišná, musí ale odpovídat charakteru lokality a navazujících veřejných prostranství.

→ 2) + 3)

Princip regulace oplocení do veřejného prostranství je odvozen od typu uspořádání zástavby a jejího vztahu k veřejným prostranstvím:

- Pro typ zástavby, která ustupuje od hrany veřejných prostranství, tedy kde oplocení ne navazuje přímo na budovy (typicky samostatně stojící domy v zahradách nebo uliční fronta s předzahrádkou), je umožněno realizovat oplocení buď jako zidku do výšky 1,2 metru, které pouze vymezuje prostor (typicky u předzahrádek), nebo do maximální výšky 2 metrů, pokud lze charakter oplocení definovat jako „průhledný“ – tedy takový, který umožňuje určitý kontakt s ohraničeným prostorem a nevytváří „slepou“ stěnu. Za průhledný plot je v tomto případě považován i živý plot tvořený vegetací. Obě řešení lze zároveň kombinovat.
- Pro typ zástavby, která neustupuje od hrany veřejných prostranství, tedy kde oplocení přímo navazuje na budovy umístěné na hraně veřejného prostranství (typicky tradiční venkovská a předměstská zástavba, některé formy atriových domů, uliční fronta bez předzahrádky apod.), je umožněno realizovat oplocení jako „neprůhledné“ (tradičně formou zdi) až do výšky 3,5 metru tak, aby vhodně doplnilo charakter zástavby.

[OBR. 36] Požadavky na oplocení
na veřejném prostranství dle typu
uspořádání zástavby

[OBR. 37] Typy oplocení podle druhu zástavby. V zástavbě, která ustupuje od hrany veřejných prostranství (nahore), lze realizovat neprůhledný plot do výšky 1,2 m nebo průhledný do výšky 2 m. V zástavbě, která neustupuje od hrany veřejných prostranství (dole), lze realizovat neprůhledné oplocení do výšky 3,5 m.

→ 4)

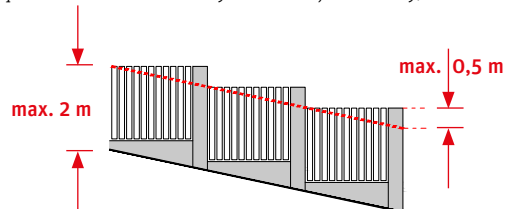
Pro oplocení mezi pozemky je obecně stanovena maximální výška 2 m. S výškou je možné nakládat volně, pokud jde o společně řešený celek, kde je oplocení součástí celkové koncepce řešení. Pojem „společně řešený celek“ viz → § 2 písm. s).

→ § 2 písm. s)

→ 5) + 6)

Relativně přísná regulace je pro specifické případy kompenzována doplňujícími ustanoveními:

- Výšku je možné přiměřeně navýšit z důvodu umístění ve svahu (kde je výška oplocení logicky proměnlivá), pokud je vyšší oplocení v místě obvyklé (a je tudíž logické na něj navázat) a pokud je to z hlediska účelu oplocované nemovitosti nezbytné (např. kvůli zabezpečení dostatečné ochrany zařízení infrastruktury, chovu zvířat apod.);

[OBR. 38] Možnost navýšení plotu, je-li umístěn ve svahu

- „Neprůhledné“ oplocení je možné realizovat i v typu zástavby ustupující od hrany veřejných prostranství za předpokladu, že je takové řešení nezbytné kvůli splnění požadavků → nařízení vlády č. 272/2011 Sb.

→ 7)

Ustanovení předepisuje požadavky na umístování oplocení v průtočných záplavových územích. Umístování staveb v aktivní zóně záplavových území stanovuje → vodní zákon, mimo aktivní zónu a průtočnou část není umístění oplocení regulováno. Ustanovení předepisuje pouze obecný požadavek na snadný průchod povodňových průtoků, neboť vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy předepsaná konkrétní řešení se ukázala často jako kontraproduktivní (např. při bleskových povodních na menších tocích není reálné v potřebném čase upravit sklopitelné oplocení do sklopené polohy).

→ Nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací

→ Zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů

o/19

Vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy definovala maximální výšku a univerzálně vyžadovala „průhlednost“ oplocení, což je tradiční parametr oplocení v pražském prostředí (a nový předpis s ním také dále pracuje), lze ho ale uplatnit jen v některých urbanistických situacích. Paušálním předepsáním takového řešení se naopak kvalita veřejných prostranství často degraduje.

Připojení staveb na dopravní a technickou infrastrukturu

HLAVA V

PŘIPOJENÍ STAVEB NA DOPRAVNÍ INFRASTRUKTURU

Napojení na komunikace

§ 31

- (1) U staveb se podle druhu a potřeby zřizuje kapacitně vyhovující připojení na pozemní komunikaci, která svými parametry tomuto připojení vyhovuje. Připojení na pozemní komunikaci musí být dokončeno nejpozději před oznámením o užívání stavby, popřípadě vydáním kolaudačního souhlasu stavby.
- (2) Tam, kde to předpokládaná intenzita provozu umožňuje, se připojení navrhuje přednostně formou chodníkového nebo stezkového přejezdu, případně jiným způsobem nenarušujícím komfort křížovaného chodníku nebo stezky ve smyslu § 17 odst. 2.
- (3) Rampy vjezdů a výjezdů hromadných garáží se nesmí umísťovat do uličních prostranství. V odůvodněných případech lze do uličních prostranství umístit rampy situované podélně s komunikací mezi vozovkou a chodníkem. Ustanovení se netýká veřejných garáží.

Pravidla pro napojení staveb na komunikace definují povinnost napojení staveb na pozemní komunikaci a nově nad rámec obecného požadavku dále předepisují kvalitativní standard tohoto napojení. Vedle zajištění obsluhy staveb je smyslem těchto ustanovení také chránit veřejná prostranství před jejich zneužíváním pro řešení dopravně-technických aspektů jednotlivých budov.

→ 2)

Ustanovení předepisuje upřednostnit napojení formou chodníkových přejezdů (nebo jiného adekvátního řešení, které svým architektonicko-stavebním provedením signalizuje, že automobilová doprava kříží dopravu pěší). Formulace ponechává možnost toto řešení nepoužít tam, kde je to především z kapacitních důvodů a z důvodu s tím související intenzity dopravy nevhodné.

→ 3)

Zvláštní pozornost je v nařízení věnována rampám vjezdů a výjezdů hromadných garáží, které svou podobou a umístěním výrazně ovlivňují kvalitu městského prostředí, zejména veřejných prostranství. Rampy musí být standardně umístěny v rámci stavebního bloku tak, aby nezasahovaly do uličních prostranství (viz → § 12), neblokovaly jejich průchodnost zejména pro pěší. Vzhledem k požadavku na dlouhodobě udržitelný vývoj města a umožnění jeho průběžné obměny je důležité, aby se stavební prvky, jako jsou právě napojení na komunikace, standardně nacházely spolu s jednotlivými budovami v rámci zastavitelných bloků a neobsazovaly uliční prostranství, která primárně obsahují pouze infrastrukturu veřejnou.

→ § 12

Přesto vzhledem k široké variabilitě urbanistických situací, které mohou ve městě nastat, ustanovení připouští v odůvodněných případech umístit rampu mezi vozovku a chodník za podmínky, že nebude přerušen chodník podél zástavby. Jde například o situace, kde je takové řešení výrazně vhodnější z hlediska velmi složité terénní konfigurace nebo potřeby vysoké kapacity napojení (velké komerční nebo sportovní stavby apod.).

Ustanovení se nevztahuje na specifické případy garáží plnicích rolí veřejné infrastruktury, například je-li součástí celkového řešení náměstí vybudování podzemních garáží a vjezdová rampa je umístěna v rámci tohoto prostoru.

[OBR. 39] Ukázka garážové rampy s chodníkovým přejezdem (vlevo) a rampy umístěné ve veřejném prostoru (vpravo) přerušující kontinuitu prostoru pro pěší

§ 32 Kapacity parkování

(1) Pro stavby, s výjimkou staveb dočasných na dobu nejvýše jednoho roku, je nutno zřídít vázaná a návštěvnická stání v počtu podle tohoto nařízení. Pro stavby je stanoven:

- minimální požadovaný a
- maximální přípustný počet stání.

(2) Minimální požadovaný a maximální přípustný počet stání je stanoven procentem ze základního počtu stání. Nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, užití se procento stanovené na základě centrality území a docházkových vzdáleností stanic veřejné dopravy v PŘÍLOZE Č. 3 k tomuto nařízení, a to zvláště pro:

- vázaná stání pro bydlení a
- vázaná stání pro ostatní účely užívání a návštěvnická stání pro všechny účely užívání;

u staveb zasahujících do více zón se počty stání určí dle zásad pro zónu s nižším procentem pro požadované minimum. Výsledný minimální požadovaný i maximální přípustný počet stání se zaokrouhluje na celá stání tak, že počet stání 0,5 a vyšší se zaokrouhluje na celá stání nahoru a počet stání nižší než 0,5 se zaokrouhluje na celá stání dolů.

(3) Základní počty vázaných a návštěvnických stání pro stavbu nebo soubor staveb jsou dány součtem stání pro jednotlivé účely užívání podle PŘÍLOHY Č. 2 k tomuto nařízení. U staveb nebo souborů staveb s kombinací více účelů užívání lze v odůvodněných případech snížit základní počet návštěvnických stání s ohledem na jejich vzájemnou zastupitelnost.

(4) Stání podle odstavce 1 musí být dokončena nejpozději před oznámením o užívání stavby, popřípadě vydáním kolaudačního souhlasu stavby.

PŘÍLOHA Č. 2 – ZÁKLADNÍ POČTY STÁNÍ

Tabulka stanovuje pro jednotlivé účely užívání základní počet stání včetně podílu vázaných a návštěvnických stání pro výpočet podle § 32.

Pro jednotlivé účely užívání je stanoven ukazatel základního počtu stání, který je definován hrubou podlažní plochou účelu užívání (v m²) na 1 parkovací stání. Procentem je stanoven podíl vázaných a návštěvnických stání.

Pro vybrané účely užívání se specifickými nároky (uvedené v tabulce pod jednotlivými kategoriemi účelů užívání) se vždy použije příslušná hodnota. Pro specifické účely užívání dle bodu 12 se základní počet stání stanoví individuálně podle předpokládaného počtu návštěvníků a pracovních míst.

Hrubou podlažní plochou účelu užívání se rozumí součet hrubých podlažních ploch (§ 2 odst. 2 písm. g)) všech částí budovy nebo souboru budov pro vybraný účel užívání; nezapočítávají se plochy garáží, sklepů, technických a pomocných prostor a objektů technické infrastruktury.

č. ÚČEL UŽÍVÁNÍ	UKAZATEL ZÁKLADNÍHO POČTU STÁNÍ		
	[HPP m ² / 1 stání]	vázané [%]	návštěvnické [%]
1 Bydlení	85*	90	10
2a Obchody jednotlivé v parteru	70	10	90
2b Služby a drobné provozovny (stravování, restaurace, hospody, řemeslné dílny, opravy, showroomy, výdejny e-shopů apod.) – vybrané účely užívání se specifickými nároky: autoservis	40 20	10	90
2c Obchod a služby velkoplošné (supermarkety, obchodní domy, obchodní centra, hypermarkety apod.)	40	10	90
3a Administrativa s malou návštěvností (běžné administrativní provozy, sídla firem, projekční ateliéry apod.)	50	90	10
3b Administrativa s velkou návštěvností (veřejné a další instituce, úřady, banky, pojišťovny, pošty apod., zejména vybavenost s přepážkovým provozem)	45	60	40
4a Ubytování dlouhodobé (ubytovna pro zaměstnance apod.)	120	80	20
4b Ubytování pro studenty (vysokoškolské koleje apod.)	250	90	10
4c Ubytování krátkodobé (hotely, penziony apod.) – vybrané účely užívání se specifickými nároky: motel hostel	100 25 180	90	10

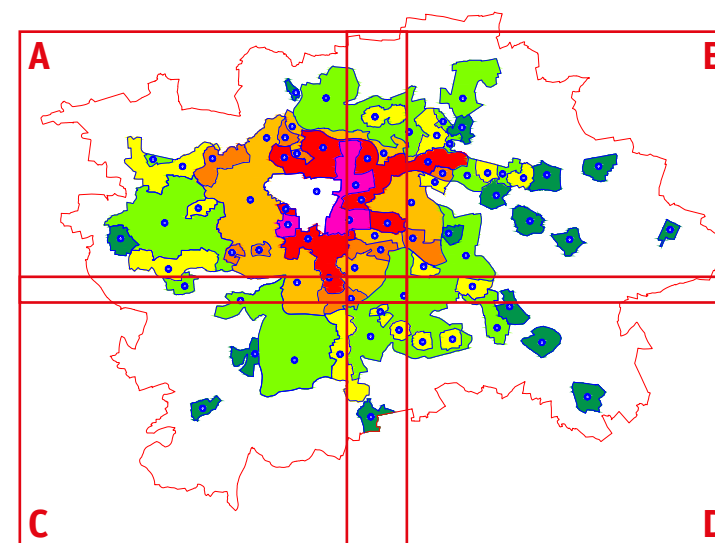
* nejvýše však 2 stání na jednotku

4d	Institucionální a sociální péče (domovy pro seniory, domy s pečovatelskou službou, domovy mládeže, azylové domy apod.)	350	35	65
5a	Školství (základní škola, střední škola, učiliště apod.) – vybrané účely užívání se specifickými nároky: jesle, mateřská škola vysoká škola	250 300 100	30 80 30	70 20 70
5b	Vzdělávání / kongres (školicí zařízení, přednáškové centrum, kongresové centrum apod.)	60	10	90
6	Provozy se shromažďovacími prostory (kino, divadlo, koncertní, společenské a taneční sály apod.) – vybrané účely užívání se specifickými nároky: kostel, modlitebna obřadní síň, krematorium	60 200 120	20 5 10	80 95 90
7	Kulturní instituce (galerie, muzea, knihovny apod.)	120	20	80
8a	Zdravotnická zařízení ambulantní (poliklinika, zdravotní ordinace apod.)	50	30	70
8b	Zdravotnická zařízení lůžková (nemocnice, klinika apod.)	300	50	50
9a	Sportovní centra / bez diváků – provozy s interiérovou hrací plochou (sportovní hala, tělocvična, squash apod.)	100	20	80
9b	Sportovní centra / bez diváků – provozy bez hrací plochy a bazény (wellness, fitness, bowling, plavecký bazén, aquapark apod.)	40	10	90
9c	Venkovní sportoviště / bez diváků** (tenisové kurty, hřiště na volejbal, hřiště na malý fotbal apod.) – vybrané účely užívání se specifickými nároky: fotbalové hřiště	120 400	10 10	90 90
10	Výroba	200–800	10	90
11	Skladování	200	30	70
12	Specifické účely užívání – stadion, sportovní a multifunkční hala, koncertní hala apod. – zoologická zahrada, botanická zahrada – výstaviště, zábavní park, volnočasový areál apod.	x x x	x x x	x x x

** započítává se venkovní plocha s hřišti a sportovišti

PŘÍLOHA Č. 3 – SYSTÉM PŘEPOČTU V ÚZEMÍ

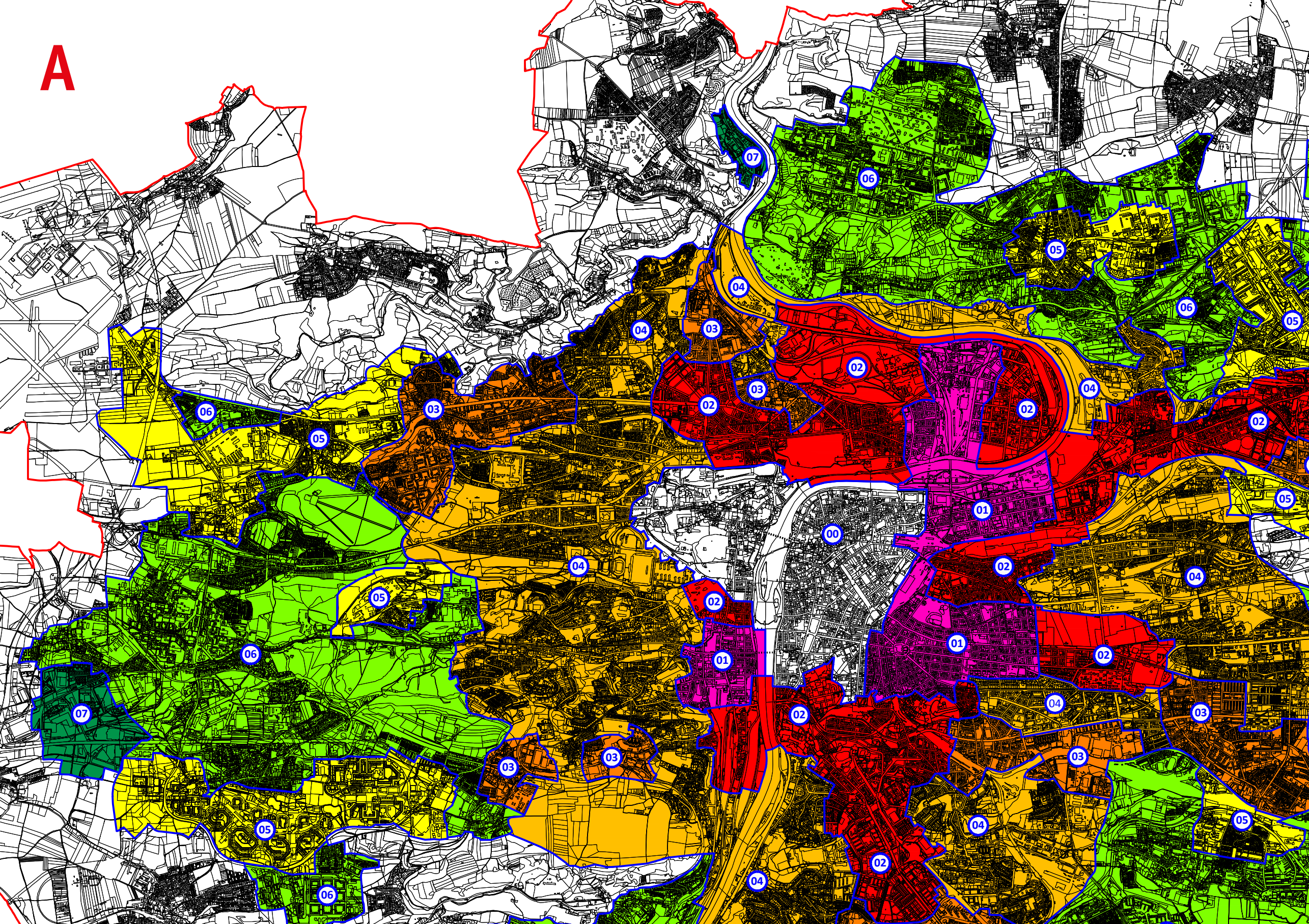
MAPA ZÓN MĚSTA pro účely stanovení počtu parkovacích stání (k ustanovení § 32 odst. 2)

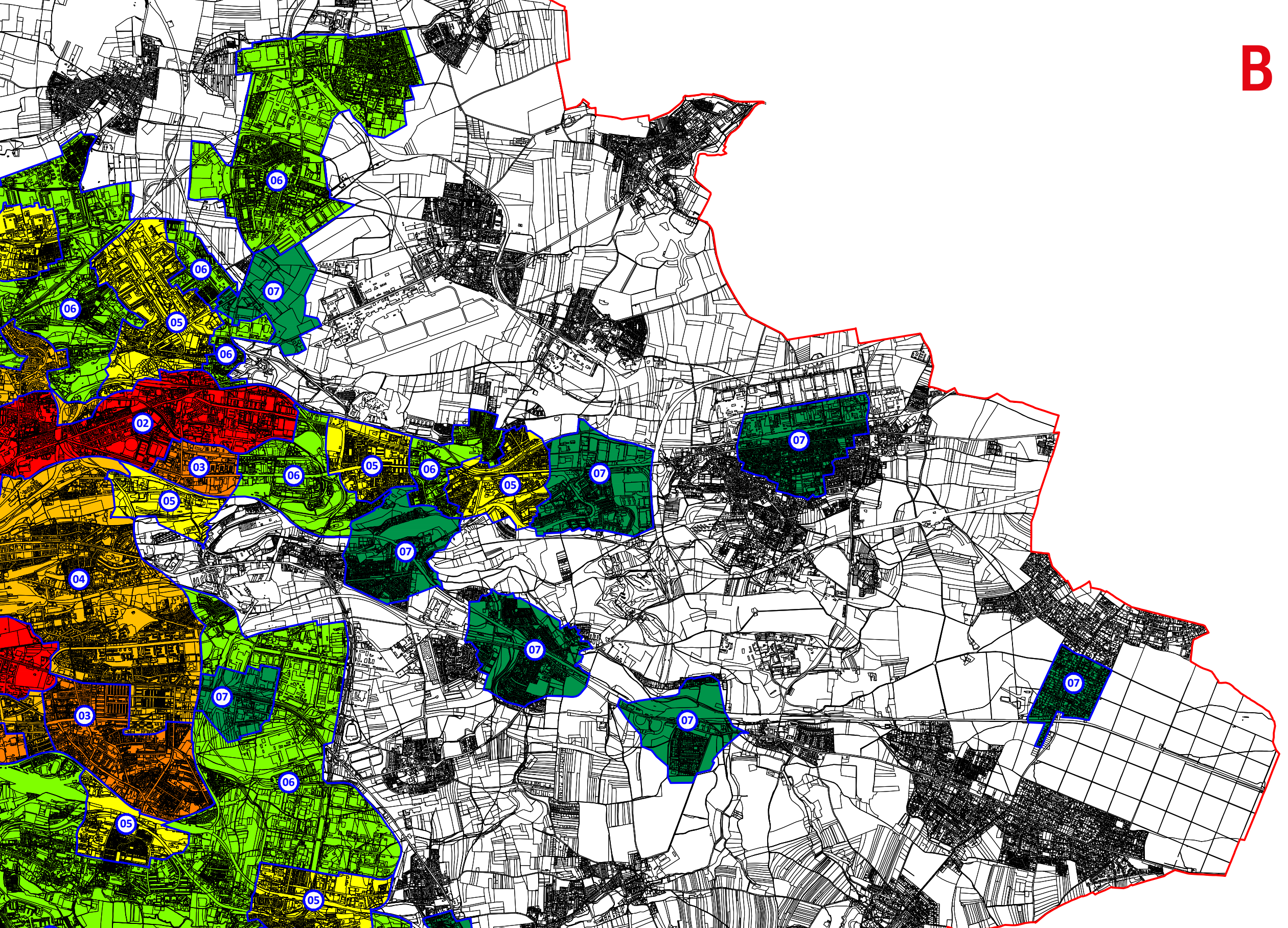
Mapa zón města je v digitální podobě dostupná na Geoportálu Prahy
www.geoportalpraha.cz

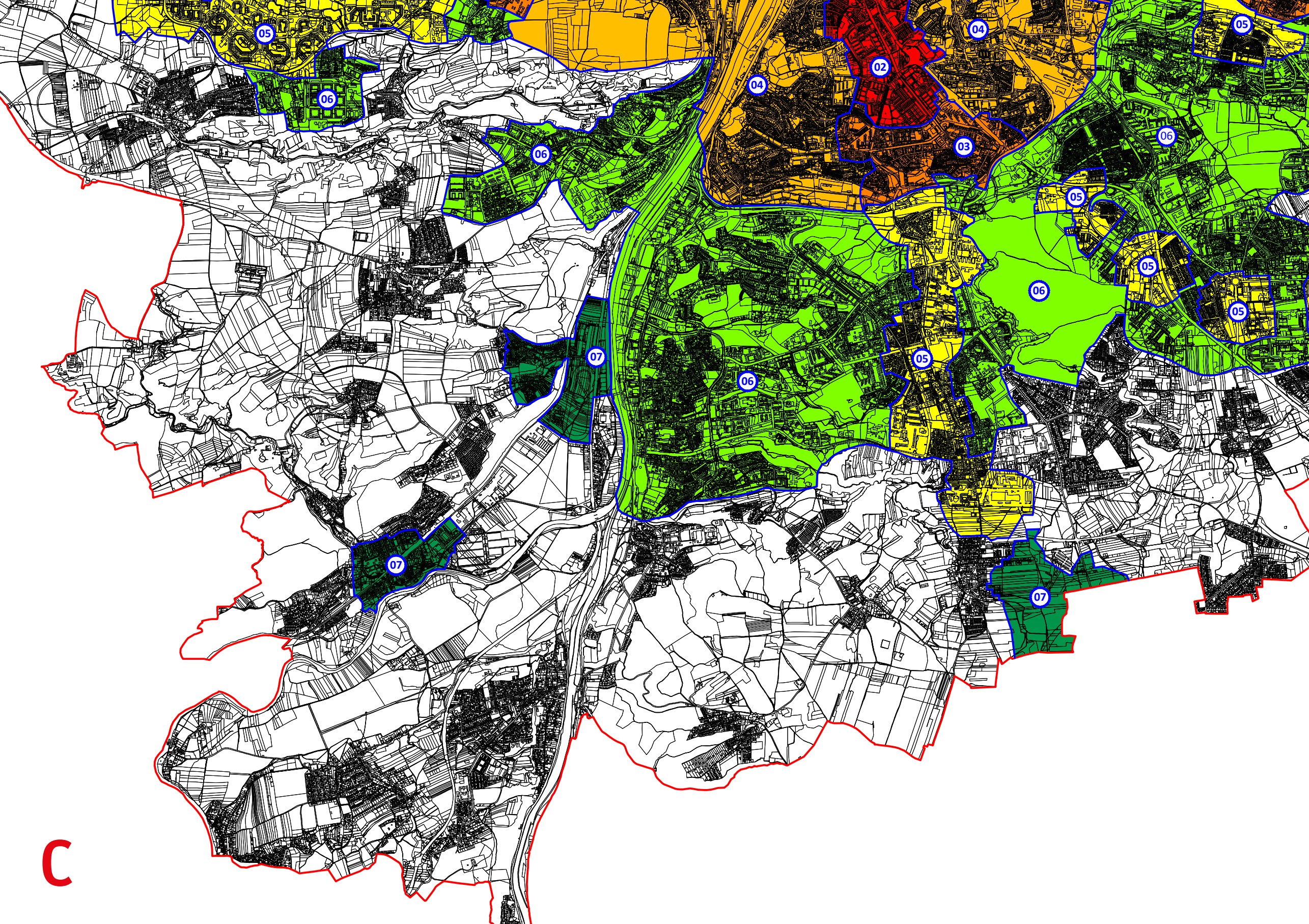
ZÓNA	PŘEPOČET návštěvnická stání bydlení; vázaná a návštěvnická stání ostatních účelů užívání		PŘEPOČET vázaná stání bydlení
	min.	max.	min.
00	0 %	15 %	50 %
01	10 %	35 %	70 %
02	15 %	55 %	80 %
03	30 %	75 %	90 %
04	50 %	90 %	90 %
05	65 %		100 %
06	80 %	110 %	100 %
07	90 %		120 %
08	100 %		140 %

A

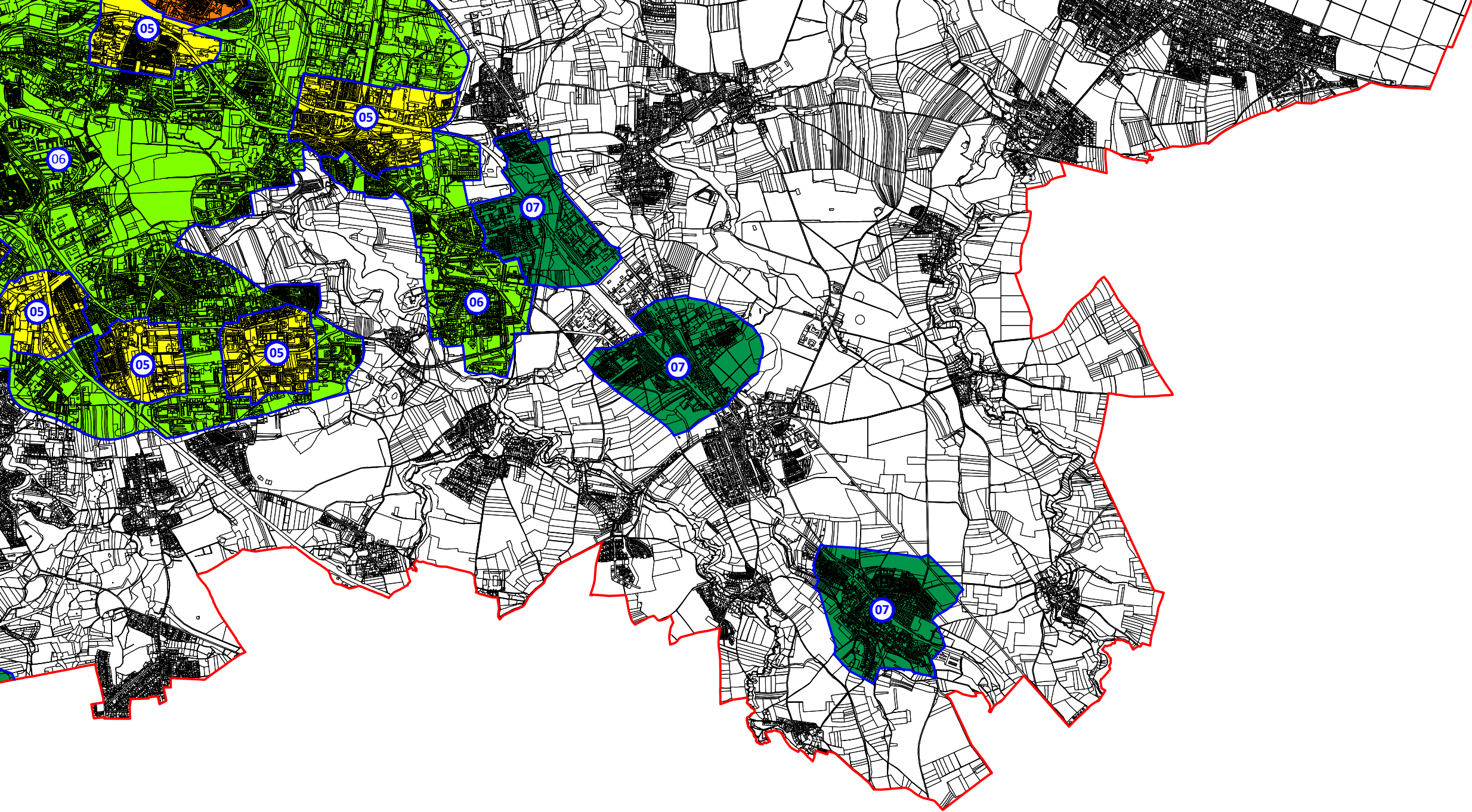

B

C

Smyslem regulace dopravy v klidu je předepsat přiměřenou míru rozsahu zřizování parkovacích stání dle typu lokality, stavebního typu a napojení na MHD, a to jak v minimálních požadovaných, tak v maximálních přípustných hodnotách. Neúměrné nároky na parkovací stání zvyšují dopravní zátěž v území a prodražují jednotlivé stavby (především problém s dostupností bydlení), oproti tomu nedostatečné minimální požadavky mohou vyvolávat řešení vlastního parkování jednotlivými stavebníky na úkor okolí, především veřejného prostranství. ^{o/20}

→ 1) – 3)

Pro vybrané druhy staveb je v PŘÍLOZE č. 2 stanoven základní počet stání způsobem obdobným jako ve vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. Pojem „druh stavby“ byl nahrazen pojmem „účel užívání“, který v sobě zahrnuje jak základní funkci stavby (nebo její části), tak podrobnější typologickou specifikaci a odpovídá deklarované tendenci podporovat polyfunkční stavby oproti stavbám monofunkčním. Počet stání pro celou stavbu nebo soubor staveb je dán součtem stání pro jednotlivé účely užívání (více viz → Základní počty stání – k PŘÍLOZE č. 2).

Změnou oproti dosavadnímu stavu je zavedení rozdělení stání na návštěvnická a vázaná pro všechny účely užívání (více viz definice v → § 2 písm. t). Nově je zároveň zavedena možnost prokázat vzájemnou zastupitelnost návštěvnických stání u polyfunkčních staveb nebo souborů staveb, což by mělo vést k efektivnějšímu využívání parkovacích kapacit a k motivování investorů vytvářet bohatší a typologicky rozmanitější zástavbu. Typicky jde o kombinaci aktivit s převládajícím využitím během dne s aktivitami zpravidla ve večerních hodinách. U vázaných stání zastupitelnost započítat nelze, neboť je obecně nižší a hůře prokazatelná, a navíc vázaná stání nejsou primárně veřejně přístupná, jejich sdílení je tedy komplikované.

Výsledný počet stání pro konkrétní území je stanoven přepočtem pro jednotlivé zóny definované MAPOVOU PŘÍLOHOU. Ve vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy byly pro část území (vnitřní město) pro nebytové účely užívání definovány přesné hodnoty, pro zbytek území byla stanovena pouze minima. Definování přesných hodnot je nevhodné z důvodu, že každý záměr v území je unikátní a je vhodnější ponechat určitý omezený rozptyl pro rozhodnutí investora v každém konkrétním případě, a dále protože konkrétní počet stání často vynucuje stavebně neadekvátní řešení (např. kvůli několika stáním navíc je nezbytné vybudovat ještě jednu úroveň podzemních garáží včetně nákladních ramp). Minima a maxima sledují z hlediska veřejného zájmu různé motivace. Minimum definuje nepodkročitelný počet stání tak, aby byly v jednotlivých stavbách zajištěny dostatečné parkovací kapacity a realizace tak nezatěžovaly své okolí parkujícími vozidly, zatímco maximum definuje limitní počet realizovatelných stání tak, aby jednotlivé stavby negenerovaly nadměrnou dopravní zátěž v území. Nařízení proto definuje pro celé území nezávisle minima a maxima, přičemž ve vybraných zónách na okrajích města limity pro maxima nestanovuje.

Oproti vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy byl zaveden přepočty základních stání i pro bydlení. Rozdíl ve výsledných přepočtech je v širší území města výrazně mírnější oproti ostatním účelům užívání, neboť i vliv území a dostupnost stanic metra se pro bydlení projevuje výrazně mírněji. Přesto je rozdíl v potřebě stání mezi centrem města a předměstím nezanedbatelný, výrazněji se navíc projevuje v území příměstském (menší nezávislejší části města, původní vesnice a suburbánní zástavba). Potřeba rozdělit míru požadavků na parkování v území města i pro bydlení byla jedním z hlavních výstupů provedené analýzy dosavadní situace, kdy požadované kapacity byly ve vnitřním městě spíše naddimenzované, zatímco v okrajových částech města v některých případech nedostačovaly. Adekvátně těmto zjištěním byl nastaven přepočty v novém znění, který se pohybuje (mimo historické centrum) v rozmezí 70–140 % pro minima (více viz → Systém přepočtu v území – k PŘÍLOZE č. 3).

Regulace parkovacích kapacit se neuplatní pro dočasné stavby na dobu nejvýše jednoho roku, aby nebyly regulací nepřiměřeně zatěžovány (jde např. o dočasné instalace ve veřejných prostranstvích).

Podstatným prvkem nového znění je omezení platnosti obecných regulací stanovených obecným předpisem pouze tam, kde územně plánovací dokumentace nestanoví přepočty vlastní. Tak je umožněno, aby územní plán prověřil konkrétní území v mnohem větší podrobnosti a na základě těchto informací stanovil i detailnější přepočty pro parkovací stání.

Z ustanovení odstavce 1 je umožněna výjimka. Ta by se měla uplatňovat především při umísťování jednotlivých staveb do stávající zástavby v situacích, kdy je vzhledem k místním podmínkám zejména v kompaktní městské zástavbě technicky vysoce komplikované a neúměrně náročné

stání realizovat. Výjimka se může dále uplatnit např. u projektů řešících parkování pomocí car-sharingového systému. Více o výjimkách viz → § 83.

→ § 83

ZÁKLADNÍ POČTY STÁNÍ

→ PŘÍLOHA č. 2

Příloha č. 2 určuje základní počty vázaných a návštěvnických stání pro jednotlivé účely užívání. Oproti ne zcela systematickému výčtu druhů staveb ve vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy bylo vytvořeno 21 obecnějších kategorií pokrývajících širší škálu účelů užívání. Ke sloučení položek do společné kategorie došlo pouze tam, kde jednotlivé účely užívání vykazovaly v přiměřené míře obdobné hodnoty a zároveň navzájem odpovídaly poměry vázaných a návštěvnických stání. ^{o/21} Zjednodušený systém na jedné straně pokrývá stejně širokou škálu účelů užívání, díky obecnějším kategoriím je ale výrazně přehlednější a zároveň řeší problém vzniku nových stavebních typů, které bylo v rámci dosavadních položek obtížné zařadit. Zobecněné kategorie tyto typy naopak snadno pojmuje.

Nad rámec základní hodnoty byly z vybraných kategorií vyčleněny vybrané účely užívání se specifickými nároky, tedy ty, kde konkrétní účel užívání spadá pod vybranou kategorii, ale vzhledem ke specifickým nárokům vyžaduje menší, nebo naopak větší počet stání, případně se liší v poměru vázaných a návštěvnických stání. Typickým příkladem je hostel, který oproti běžným ubytovacím zařízením nárokuje výrazně menší počet stání. Hodnota pro vybraný účel užívání se specifickými nároky se použije přednostně před hodnotou příslušné kategorie – musí se pro výpočet pro specifický účel užívání využít vždy, čímž se brání možnému obcházení ustanovení tam, kde by využitím „obecné“ hodnoty došlo k nepřiměřené úlevě v realizaci počtu stání. Mimo jednotlivé kategorie byly vyčleněny méně běžné specifické účely užívání jako např. stadiony, zoologické zahrady nebo výstaviště, pro které nařízení předepisuje individuální stanovení základního počtu stání podle konkrétního záměru.

Významnější změnou vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy je sjednocení jednotky, ze které vychází počet stání. Doposud byly užívány různé jednotky od užitných ploch přes počty zaměstnanců a návštěvníků až po počty místností, respektive velikostní kategorie bytů. Nová úprava převádí všechny kategorie na společnou jednotku, a to na hrubou podlažní plochu definovanou pro tento účel jako hrubá podlažní plocha účelu užívání. Nezapočítávají se tedy např. garáže. ^{o/22}

Spolu s počtem stání je definován i poměr mezi návštěvnickými a vázanými stánými určený procentem. Pro bydlení byla vložena nad rámec základního výpočtu HPP korekce na max. 2 stání na jednotku tak, aby nedocházelo k výrazné disproporcii především u objemnějších rodinných domů.

SYSTÉM PŘEPOČTU V ÚZEMÍ

→ PŘÍLOHA č. 3

Systém přepočtu základních hodnot na výsledné požadavky pro konkrétní místo v území navazuje na princip vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, která pracovala s koeficientem vlivu území a s koeficientem vlivu stanic metra. Nařízení zjednodušuje výsledné zobrazení, člení území do devíti zón s jedinou hodnotou, která v sobě již zahrnuje oba zmíněné vlivy. Vzhledem k zavedení samostatných hodnot pro maxima a minima a pro bydlení byla tato forma zvolena jako uživatelsky přívětivější pro jednotlivé výpočty konkrétních projektů, protože není třeba kombinovat řadu různých koeficientů.

Stanovení vlivu území vychází z vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy a územně analytických podkladů a bylo připraveno v hierarchii: historické centrum, centrální část města, vnitřní město, vnější město a příměstská oblast v rámci administrativních hranic Prahy. Významnější změnou je především doplnění rozhraní mezi vnějším městem a příměstskou oblastí, které tvoří z hlediska dopravní obsluhy a závislosti na automobilové dopravě jiný typ území, především s ohledem na zavedený přepočty pro bydlení.

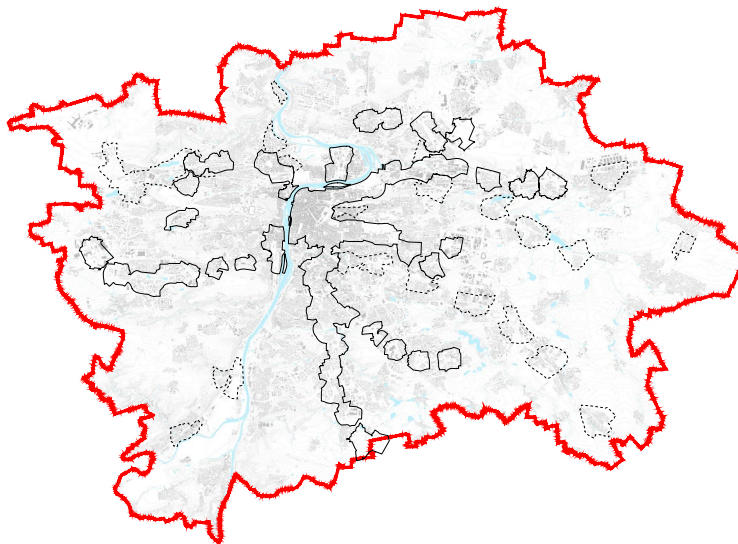
Vliv stanic metra byl pro potřeby předpisu připraven formou skutečných docházkových vzdáleností spočítaných pro jednotlivé stanice a zohledňuje uspořádání území, terénní morfologii apod. Systém byl rozšířen o zastávky těch železničních tratí, které svou kapacitou a úlohou

→ Základní počty stání –
k PŘÍLOZE č. 2 (str. 99)
→ § 2 písm. t)

→ Systém přepočtu v území –
k PŘÍLOZE č. 3 (str. 101)

v systému plní funkci městské železnice. Jsou zohledněny jak stanice existující, tak navrhované v rámci územně plánovací dokumentace. Výsledné zóny reprezentují čisté průnik vlivu území a vlivu stanic hromadné dopravy.

[OBR. 40] Skutečné docházkové vzdálenosti stanic metra a městské železnice

USPOŘÁDÁNÍ ZÓN

Zóna 0 byla vymezena proto, aby stanovila specifická pravidla pro historickou část města. Pro všechny účely užívání kromě bydlení umožňuje nerealizovat stání, stanovuje striktně maxima a zároveň i u bydlení zavádí výrazné redukce tak, aby se realizaci nových stání nejužší centrum města nezatežovalo narůstající dopravou. Zároveň reflektuje situaci, kdy je z technických důvodů realizace stání v tomto území velmi složitá. Zóna zahrnuje historické jádro města, především Malou Stranu, Hradčany, Staré Město a část Nového Města, principiálně odpovídá hranicím Pražské památkové rezervace (kromě hůře dostupné oblasti Vyšehradu a drobných korekcí vzhledem k vedení ostatních hranic jednotlivých zón).

Zóna 1 zahrnuje oblasti v docházkové vzdálenosti stanic metra v centrální části města.

Zóna 2 zahrnuje centrální části města kromě zóny 1 a oblasti v docházkové vzdálenosti vybraných stanic metra ve vnitřním městě.

Zóna 3 zahrnuje oblasti v docházkové vzdálenosti ostatních stanic metra a stanic městské železnice ve vnitřním městě.

Zóna 4 pokrývá oblast vnitřního města nad rámec předchozích zón.

Zóna 5 zahrnuje oblasti v docházkové vzdálenosti stanic metra a stanic městské železnice ve vnějším městě.

Zóna 6 pokrývá oblast vnějšího města nad rámec zóny 5.

Zóna 7 zahrnuje oblasti v docházkové vzdálenosti stanic městské železnice mimo vnější město a dále koncové stanice metra, které obsluhují širší území Středočeského kraje a v jejichž okolí je zvýšený tlak na parkování.

Zóna 8 pokrývá oblast mimo vnější město nad rámec zóny 7.

Minima pro nebytové účely užívání tvoří v rámci jednotlivých zón plynulý přechod, přičemž osmá (nejvyšší) zóna reprezentuje 100 %, tedy základní počet stání. Minima pro bydlení tvoří oproti ostatním účelům užívání menší rozptyl, výraznější redukce (50 %) je nastavena pouze v zóně 0 historického jádra. Základnímu počtu stání (100 %) odpovídají zóny 5 a 6. V zónách 7 a 8 jsou minima nad rámec základního počtu stání navýšena na 120, respektive 140 % tak, aby zohlednila nižší dopravní dostupnost v této oblasti a vysokou závislost na individuální dopravě. Maxima jsou zavedena pouze pro nebytové účely užívání, neboť bydlení vzhledem ke způsobu používání automobilů rezidenty představuje výrazně menší zátěž pro okolí než ostatní účely užívání.

Mapa v PŘÍLOZE nařízení je vydána v měřítku 1 : 50 000, tedy v takové podrobnosti, aby bylo možné v území lokalizovat konkrétní stavební záměry. V digitální podobě s možností podrobnějšího přiblížení je mapa zón dostupná na Geoportálu Prahy.

→ 4)

Dokončení výstavby předepsaného počtu stání je podmínkou pro podání oznámení o užívání stavby či vydání kolaudačního souhlasu.

o/20 Předpis je v tomto ohledu svázán absencí efektivní regulace parkování ve veřejném prostoru. Ve všech analyzovaných evropských městech tvoří zpoplatnění veřejného prostoru pro parkování (na většině území města) základ regulace dopravy v klidu. Stavební předpisy jsou pak pouze doplňujícím nástrojem, předepisujícím standardně pouze maxima přípustných stání (např. Kodaň). Minima v těchto městech není potřeba regulovat, neboť volba mezi realizací stání na vlastním pozemku nebo využitím veřejných prostorů s sebou nese jednostranné ekonomické benefity. Zároveň lze v takovém systému snadno realizovat car-free projekty, jejichž uživatelé automobilů používat nechtějí (nebo využívají např. car-sharingových systémů). Bez zavedení zpoplatnění parkování ve veřejných prostranstvích pro celé město v rámci jednotného koordinovaného systému nelze pražské stavební předpisy posunout výrazně blíže evropskému standardu. Předpis proto pokračuje v regulaci minimálního počtu požadovaných stání, systém ale optimalizuje a kromě rozšíření regulace maximálního přípustného počtu stání zavádí řadu důležitých dílčích kroků jako např. zastupitelnost stání nebo rozšíření přepočtu stání v území i na vnější město a příměstskou oblast a jeho zavedení i pro rezidenční stavby.

o/21 Konkrétní základní počty stání vycházejí z vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, prošly revizí podle normy ČSN 73 6110 a srovnáním s předpisy v okolních zemích (Rakousko, Německo). Hodnoty pro běžné účely užívání (bydlení, administrativa) byly navíc ověřeny studiem konkrétních záměrů v Praze z poslední doby a hodnoty pro specifické účely užívání byly konfrontovány s dlouhodobými daty Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy.

o/22 Hlavním důvodem pro přepočet hodnot na hrubé podlažní plochy je fakt, že výpočet stání přichází na řadu již v raných fázích projektu, kdy je hrubá podlažní plocha adekvátní veličinou v rámci míry znalosti investora i projektanta o výsledném projektu. Počítání s přesnými čistými plochami v době, kdy je nelze ještě s jistotou znát, systém naopak zatěžuje. Relativně nižší přesnost stanovení základního počtu stání vzhledem k finálnímu řešení je zcela adekvátní míře detailu celkového systému výpočtu a nastavením rozptylům. Zároveň je hrubá podlažní plocha veličinou, se kterou běžně pracuje územně plánovací dokumentace, systém výpočtu parkování tak bude těsněji svázán s územně plánovací dokumentací a počty stání se stanou v území předvídatelnějšími. Celkový objem zástavby vyjádřený hrubou podlažní plochou je navíc relativně jednoznačný a obtížněji manipulovatelný.

§ 33

Forma a charakter parkování

- (1) Stání se umísťují na stavebním pozemku, na pozemcích v rámci společně řešeného celku nebo tam, kde určí územní nebo regulační plán.
- (2) Mimo stavební pozemek, popřípadě mimo společně řešený celek lze stání umístit v případě, že se umísťuje jednotlivá stavba do stávající zástavby a vzhledem k místním podmínkám nelze stání zřídit na pozemku stavby; v takovém případě musí být stání umístěna v docházkové vzdálenosti do 300 m.
- (3) Stání vázaná se umísťují mimo uliční prostranství. U společně řešených celků zástavby s převažujícím účelem užívání bydlení do 3 podlaží lze vázaná stání při splnění požadavku odstavců 1 a 2 umístit přiměřeně k charakteru uličního profilu i do uličních prostranství.
- (4) Stání návštěvnická lze při splnění požadavku odstavců 1 a 2 přiměřeně k charakteru uličního profilu umístit do uličních prostranství.
- (5) Vázaná stání pro účel užívání bydlení vyjma nízkopodlažní zástavby do 3 podlaží a stavby individuálního bydlení musí být řešena formou uzavřených či polootevřených garáží nebo parkovacích zakladačů, přičemž uzavřenou garáž se rozumí interiérový prostor uzavřený stavebními konstrukcemi a polootevřenou garáž se rozumí exteriérový prostor převážně uzavřený a vymezený stavebními konstrukcemi; v místě stání vozidel musí být garáž zastřešena.
- (6) Stání musí být jednotlivě přístupná pro příjezd vozidel s výjimkou stání pro stavby individuálního bydlení, jsou-li řešena pro každou stavbu samostatně na jejím pozemku.
- (7) Návštěvnická stání musí být veřejně přístupná, lze však stanovit režim jejich užívání.
- (8) Povrchová parkoviště se doplňují stromy; nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, musí být doplněny v minimálním počtu 1 strom na 8 stání v ploše parkoviště. Nelze-li stromy z technických důvodů vysadit v ploše parkoviště, lze je vysadit jinde na stavebním pozemku nebo v rámci společně řešeného celku.
- (9) Vede-li přes povrchové parkoviště hlavní přístup pro chodce k budovám občanské vybavenosti, musí komunikace pro chodce splňovat požadavky právního předpisu upravujícího požadavky zabezpečující bezbariérové užívání staveb¹⁰.

Ustanovení reguluje základní principy umístění stání v městském prostředí, a to především vztah ke stavebnímu pozemku a veřejnému prostranství a formu garážových stání. Požadavek umístění stání na vlastním stavebním pozemku a povinnost budování garážových stání u vybraných stavebních typů navazuje na dosavadní právní praxi, nově jsou přidána pravidla pro parkování v uličních prostranstvích.

→ 1) + 2)

Ustanovení (obdobně jako vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy) vyžaduje realizaci parkovacích stání na stavebním pozemku, pravidlo je zároveň rozšířeno o možnost realizace stání v rámci společně řešeného celku (viz → § 2 písm. s)). Tato úprava je klíčová zejména pro soubory staveb individuálního bydlení (viz → § 2 písm. u)), kde umožňuje realizaci společného parkování pro více

staveb najednou. Zároveň je umožněno realizovat stání mimo stavební pozemek, pokud tak stanoví územně plánovací dokumentace, tedy např. v situaci, kdy regulační plán v rámci lokality koncepčně řeší otázku parkování např. lokalizací společných garáží. I zde ale zároveň platí, že stání musí být dokončena před užíváním stavby, pro kterou se zřizují (viz → § 32 odstavec 4).

→ § 32 odstavec 4

Umístění mimo pozemek je umožněno také v případě, je-li odůvodněno komplikovanými místními technickými nebo územními podmínkami (např. z důvodu zástavby pozemku, který svou velikostí neumožňuje realizaci stání). Tato možnost je ale omezena pouze na umísťování jednotlivých staveb do stávající zástavby (kde je možnost realizovat stání přímo na pozemku často komplikovaná) a zároveň podmíněna realizací stání ve vzdálenosti do 300 m tak, aby plnila svůj účel ve vztahu k navrhované stavbě.

→ 3) + 4)

V těchto ustanoveních předpisu definuje pravidla pro umísťování vázaných a návštěvnických stání ve vztahu k uličním prostranstvím.

Stání vázaná se vzhledem ke svému charakteru a účelu umísťují mimo uliční prostranství. Výjimku tvoří případ společně řešených celků (viz → § 2 písm. s)) nízkopodlažní zástavby (do 3 podlaží), kde je vzhledem k charakteru prostředí a relativně nízkému počtu stání logické uvažovat o jejich umístění i v uličním prostranství. Vždy ale v souladu s ustanovením odstavce 1 musí jít o nově navrhované ulice realizované spolu se zástavbou.

→ § 2 písm. s)

Stání návštěvnická lze umísťovat do uličních prostranství, ale pouze přiměřeně k jeho charakteru a proporcím. Uliční prostranství by neměla být parkujícími vozidly „přehlcována“ nebo účelově vymezována tak, aby pojala větší množství vozidel. Návštěvnické parkování v ulicích je při dodržení adekvátních počtů zcela v souladu s běžným a logickým způsobem fungování městského prostředí. Opět ale jde o nově založená stání na stavebním pozemku nebo v rámci společně řešeného celku.

Pojem „uliční prostranství“ viz → § 12, pojmy „vázané a návštěvnické stání“ viz → § 2 písm. t).

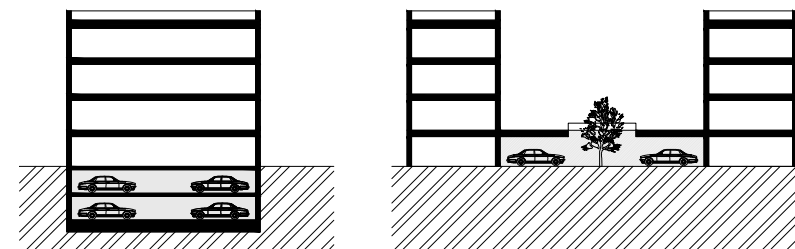
→ § 12

→ § 2 písm. t)

→ 5)

Vzhledem k obecnému stavu stavební kultury a celkovým konsekvencím regulace kapacit parkování byl v předpisu ponechán požadavek na realizaci vázaných stání pro bydlení formou garáže. Ač není takový požadavek v evropském kontextu zcela běžný, v Praze by jeho zrušení mohlo vyvolat velmi negativní dopad na kvalitu zástavby. Bylo by totiž možné předpokládat výstavbu domů obklopených rozsáhlými parkovišti. Protože ale důsledná aplikace tohoto pravidla výrazně omezovala vznik řady kvalitních architektonických řešení, bylo v rámci nové úpravy doplněno několik korekcí. Garáž byla nově pro potřeby tohoto ustanovení popsána tak, aby byla umožněna širší škála řešení, a zároveň byly specifikovány situace, ve kterých se regulace neuplatní.

Garáž může být podle nařízení realizována buď jako uzavřená, čímž se rozumí interiérový prostor uzavřený po celém obvodu stavebními konstrukcemi, nebo jako polootevřená, čímž se rozumí exteriérový prostor převážně (alespoň z jedné poloviny) uzavřený a vymezený po obvodu stavebními konstrukcemi. Zároveň je zavedena podmínka, že v místě stání vozidel musí být garáž zastřešena. Za jasně daných pravidel je tak umožněno nad rámec „klasické garáže“ realizovat i řešení alternativní přinášející do výstavby města jiný druh kvality.

[OBR. 41] Uzavřená a polootevřená garáž – typický řez

[OBR. 42] Polootevřená garáž
(Delft, NL)

Stanovená regulace se neuplatní u nízkopodlažní zástavby do třech podlaží a staveb individuálního bydlení, kde vzhledem k menšímu počtu stání lze realizovat určitý podíl stání v uličním prostoru (viz předchozí bod regulace), na menších parkovištích v rámci zástavby nebo (např. v případě individuálního bydlení) širší škálou řešení podle potřeb jednotlivých stavebníků (parkování na pozemku, pod přístřeškem, pod vykonzolovanou částí stavby atp.). Ve jmenovaných případech nelze vzhledem k charakteru zástavby očekávat negativní vliv na městské prostředí kvůli nerealizování stání formou garáže.

→ 6)

Předpis v tomto ustanovení navazuje na dosavadní praxi a u staveb individuálního bydlení nevyžaduje přístup ke každému stání nezávisle. Vozidla mohou stát „za sebou“. Pojem „stavba individuálního bydlení“ viz → § 2 písm. u).

→ § 2 písm. u)

→ 7)

Pro návštěvnická stání je předepsána jejich veřejná přístupnost tak, aby mohla stání naplňovat svůj účel. Je však možné stanovit režim jejich užívání, tedy např. časové omezení nebo zpoplatnění. Pojem „návštěvnické stání“ viz → § 2 písm. t).

→ § 2 písm. t)

→ 8)

Ustanovení se věnuje doplňování venkovních parkovacích ploch vzrostlými stromy. Obdobně jako v dalších evropských i světových městech nařízení předepisuje minimální počet stromů v poměru k počtu stání. Územní nebo regulační plán může vzhledem k charakteru území v konkrétní lokalitě předepsaný poměr upravit. Stromy se vysazují v ploše parkoviště, nelze-li to v konkrétním případě provést např. z technických důvodů, pak jinde na pozemku.

→ 9)

Ustanovení definuje minimální standard pro situace, kdy se mezi ulicí a budovou občanské vybavenosti nachází parkoviště, přes které vede k této budově hlavní přístup. Předpis požaduje řešení podle → vyhlášky č. 398/2009 Sb.

→ Vyhláška č. 398/2009 Sb.,
o obecných technických
požadavcích zabezpečujících
bezbariérové užívání staveb

§ 33a Stavby s více než 10 stáními

- (1) Nová stavba a změna dokončené stavby, která má více než 10 stání, vyjma stavby pro bydlení, musí být vybavena alespoň jednou dobíjecí stanicí a kabelovody pro pozdější instalaci dobíjecí stanice pro elektrická vozidla pro každé páté parkovací místo, jestliže parkoviště takové stavby
 - a) je umístěno uvnitř budovy a u změny dokončené stavby se tato změna týká také parkoviště nebo elektrických rozvodů budovy, nebo
 - b) s budovou fyzicky sousedí a u změny dokončené stavby se tato změna týká také parkoviště nebo elektrických rozvodů parkoviště.

- (2) Nová stavba pro bydlení a změna dokončené stavby pro bydlení, která má více než 10 stání, musí mít instalaci kabelovodů pro každé parkovací místo pro pozdější instalaci dobíjecí stanice pro elektrická vozidla, jestliže parkoviště takové stavby
 - a) je umístěno uvnitř budovy a u změny dokončené stavby se tato změna týká i parkoviště nebo elektrických rozvodů budovy, nebo
 - b) s budovou fyzicky sousedí a u změny dokončené stavby se tato změna týká i parkoviště nebo elektrických rozvodů parkoviště.
- (3) Požadavky na stavby uvedené v odstavcích 1 a 2 se nevztahují na změnu dokončené stavby v případě, kdy náklady na instalaci dobíjecí stanice a elektrických rozvodů přesahují 7 % celkových nákladů na změnu dokončené stavby.

Ustanovení tohoto paragrafu zajišťují implementaci požadavků obsažených ve směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/844 ze dne 30. května 2018, kterou se mění směrnice 2010/31/EU o energetické náročnosti budov a směrnice 2012/27/EU o energetické účinnosti. Hlavním cílem je podpora rozvoje elektromobility. Jedná se o požadavky na vybavení staveb se stanovenou parkovací plochou dobíjecími stanicemi a kabelovody, přičemž na stavby pro bydlení se v tomto ohledu kladou nižší nároky (není povinnost mít dobíjecí stanice). Ustanovení se vztahuje nejen na nové stavby, ale i na změny dokončených staveb. Těch se však týká korektiv obsažených v odstavci 3, který vyjímá z požadavků uvedených v odstavcích 1 a 2 drobnější změny dokončených staveb.

Ustanovení tohoto paragrafu má přechodné ustanovení uvedené na konci předpisu, za § 87.

Požadavky na odkládání jízdních kol

§ 34

- (1) Stavby se obvykle vybavují plochami k odkládání jízdních kol s kapacitou podle konkrétního záměru a umístění stavby. Zejména se zřizují plochy pro odkládání jízdních kol návštěvníků u staveb občanské vybavenosti.
- (2) Plochy pro odkládání jízdních kol návštěvníků se zřizují jako veřejně přístupné a musí umožnit uzamčení jízdního kola. Místa pro uschování jízdních kol trvalých uživatelů staveb se zpravidla zřizují mimo veřejně přístupný prostor.

V rámci řešení dopravy v klidu byla také věnována pozornost jízdním kolům. Vzhledem k aktuální velikosti podílu cyklistické dopravy v Praze si předpis neklade ambici předepisovat konkrétní parkovací kapacity v rámci komplexní regulace, přesto ale specifikuje pro odkládání jízdních kol základní pravidla.

→ 1)

V ustanovení se stanoví obecné doporučení vybavovat stavby plochami k odkládání jízdních kol. Toto doporučení je zdůrazněno zejména u budov občanské vybavenosti, které jsou nejčastějším cílem cyklistické dopravy. Ustoupení od záměru realizace stání pro jízdní kola musí být náležitě odůvodněno.

→ 2)

Ustanovení popisuje standard ploch pro odkládání jízdnic kol návštěvníků, které musí být veřejně přístupné a musí nabídnout možnost jízdní kolo uzamknout (např. ke stojanům), a místa pro uschování kol trvalých uživatelů stavby, která se zpravidla umísťují mimo veřejně přístupný prostor.

§ 35 PŘIPOJENÍ STAVEB NA TECHNICKOU INFRASTRUKTURU

Obecné požadavky

Každé připojení stavby na vodovod pro veřejnou potřebu a energetická vedení musí být samostatně uzavíratelné. Místa uzávěrů a vnější odběrná místa pro odběr vody musí být přístupná a trvale označená.

Ustanovení navazuje na dosavadní právní praxi a pro přípojky vody a energetických vedení předepisuje povinnost je samostatně uzavírat na veřejně přístupném místě.

Předpis vyžaduje připojení staveb ke zdroji pitné vody a řešení likvidace odpadních a srážkových vod (viz → § 36-38). Oproti vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy byl vypuštěn požadavek na připojení všech staveb na energetická vedení a sítě elektronických komunikací. Především u sítí elektronických komunikací byl tento požadavek obtížně odůvodnitelný, ovšem také u energetických vedení může zbytečně bránit realizaci provozně nezávislých staveb.

§ 36 Zásobování pitnou vodou a studny

- (1) Stavby podle druhu a potřeby musí být napojeny na vodovod pro veřejnou potřebu nebo k individuálnímu zdroji pitné vody.
- (2) Stavby se na vodovod pro veřejnou potřebu napojují zpravidla jednou přípojkou. Napojení stavby většího rozsahu více přípojkami je možné, je-li to z technických a ekonomických důvodů vhodné.
- (3) Studna individuálního zásobování vodou musí být umístěna a provozována tak, aby nebylo podstatně sníženo využitelné množství podzemní vody v okolních existujících jímácích zařízeních. Studny musí být zajištěny proti vniknutí povrchových vod.
- (4) Studna individuálního zásobování pitnou vodou musí být umístěna v prostředí, které není zdrojem možného znečištění ani ohrožení jakosti vody ve studni.
- (5) Nejmenší vzdálenost studny individuálního zásobování pitnou vodou od zdrojů možného znečištění je dána v **BODĚ 3 PŘÍLOHY Č. 1** k tomuto nařízení; menší vzdálenost lze stanovit v závislosti na konkrétních hydrogeologických podmínkách na základě výsledku hydrogeologického průzkumu nebo hydrogeologického posouzení.
- (6) V záplavových územích, vyjma jejich chráněných částí, musí být studny, sloužící jako jediný zdroj zásobování pitnou vodou, zajištěny proti vniknutí vody při povodni až do výšky 0,5 m nad hladinu záplavy.

PŘÍLOHA Č. 1 — SPECIFICKÉ HODNOTY

3 / NEJMENŠÍ VZDÁLENOST STUDNY INDIVIDUÁLNÍHO ZÁSBOVÁNÍ PITNOU VODOU OD ZDROJŮ MOŽNÉHO ZNEČIŠTĚNÍ (k ustanovení § 36 odst. 5)

[TABULKA 1]

Nejmenší vzdálenost studny individuálního zásobování pitnou vodou od zdrojů možného znečištění

ZDROJ MOŽNÉHO ZNEČIŠTĚNÍ	MÁLO PROPUSTNÉ PROSTŘEDÍ	PROPUSTNÉ PROSTŘEDÍ
Žumpy, malé čistírny, kanalizační přípojky	5 m	12 m
Nádrže tekutých paliv pro individuální vytápění umístěné v obytné budově nebo samostatné pomocné budově	7 m	20 m
Chlévy, močůvkové jímky a hnojiště při drobném ustájení jednotlivých kusů hospodářských zvířat	10 m	25 m
Individuální umývací plochy motorových vozidel a od nich vedoucí odtokové potrubí a strouhy	15 m	40 m

→ 1) + 2)

Ustanovení obdobně jako vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy předepisuje připojení staveb buď na vodovod pro veřejnou potřebu, nebo k individuálnímu zdroji pitné vody. Standardní způsob napojení na vodovod pro veřejnou potřebu je jednou přípojkou. Předpis upravuje formulaci o možnosti připojení rozsáhlé stavby více přípojkami obecnější podmínkou technické a ekonomické vhodnosti takového řešení.

→ 3) – 5)

Ustanovení stanoví pravidla pro umístování studní, a to jak vzhledem k okolním existujícím jímácím zařízením pro možné negativní ovlivnění jejich vydatnosti, tak vzhledem k okolnímu prostředí pro možné znečištění vody ve studni. Studny musí být zajištěny proti vniknutí povrchových vod tak, aby nebyly ohroženy vody podzemní.

→ 5) + BOD 3 PŘÍLOHY Č. 1

Ustanovení předepisuje minimální vzdálenosti studny od zdrojů možného znečištění, nové znění z větší části přejímá znění vyhlášky č. 501/2006 Sb. Minimální vzdálenost od žumpy, malé čistírny a kanalizační přípojky byla na základě širšího odborného konsenzu snížena. Zároveň byla adekvátně k znění normy ČSN 75 5115 přidána možnost na základě výsledků hydrogeologického průzkumu předepsané vzdálenosti snížit.

→ 6)

Obdobně jako ve vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy jsou stanoveny požadavky na studny individuálního zásobování vodou v záplavových územích. Pojmy „chráněná část záplavového území“ a „hladina záplavy“ viz → § 2 písm. e) a i).

→ § 2 písm. e) a i)

§ 37 Likvidace odpadních vod, žumpy a malé čistírny

16

➤ Vyhláška č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů.

17

➤ Zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů.
➤ Zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

37

18

➤ § 38 odst. 7 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů.

- (1) Stavby podle druhu a potřeby musí být napojeny na kanalizaci pro veřejnou potřebu nebo čistírnu odpadních vod¹⁶, případně malou čistírnu dle podmínek stanovených v odstavci 3, nebo mohou být vybaveny žumpou podle podmínek v odstavci 4. Ve zvlášť odůvodněných případech, kdy nelze využít uvedené způsoby likvidace odpadních vod (např. u staveb zařízení stavenišť, venkovních sportovních zařízení, rozvodů, regulačních stanic, konečných zastávek městské hromadné dopravy), lze při splnění požadavků jiných právních předpisů¹⁷ řešit likvidaci odpadních vod za použití speciálních technických systémů (chemické, separační apod.).
- (2) Stavby se napojují na kanalizaci pro veřejnou potřebu zpravidla jednou kanalizační přípojkou. Napojení více staveb jednou přípojkou nebo napojení stavby většího rozsahu více přípojkami je možné, je-li to z technických a ekonomických důvodů vhodné.
- (3) Malé čistírny lze zřídit pouze tam, kde je možnost vypouštění vyčištěných odpadních vod samostatným odpadním potrubím do vodního toku, případně vypouštění přes půdní vrstvy do vod podzemních při splnění požadavků jiného právního předpisu¹⁸. Odpadní voda nesmí negativně ovlivnit sousední stavby. Za malou čistírnu je považována čistírna odpadních vod do ekvivalentu 50 obyvatel.
- (4) Žumpy se mohou zřizovat pouze v prolukách u jednotlivě umístěných staveb individuálního bydlení a staveb pro rodinnou rekreaci, případně jako náhrada stávajících žump u těchto staveb, a to pouze v odůvodněných případech tam, kde odpadní vody nelze odvádět do stokové sítě a zároveň nelze z technických důvodů realizovat malou čistírnu, dále u staveb zařízení stavenišť, zahrádkářských osad, venkovních sportovních zařízení, technické infrastruktury a u drobných staveb v parkových plochách.
- (5) Žumpa nebo malá čistírna musí být umístěna a řešena tak, aby bylo umožněno výhledové připojení stavby na kanalizaci, je-li tato v dostupné vzdálenosti zřízena nebo lze-li její realizaci vzhledem k charakteru území předpokládat. Žumpa nebo malá čistírna se umísťují tak, aby bylo umožněno vybírání jejich obsahu.

→ 1)

Ustanovení z větší části přejímá znění vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy a předepisuje připojení staveb na kanalizaci pro veřejnou potřebu (eventuálně přímo na čistírnu odpadních vod), případně na malou čistírnu nebo žumpu za striktně stanovených podmínek. Zároveň umožňuje pro zvlášť odůvodněné případy využít specifických technických systémů, např. chemických nebo separačních. Jde např. o dočasné stavby na krátkou dobu nebo o stavby, které vzhledem ke svému charakteru a způsobu provozování produkují malé množství odpadu, inženýrské stavby apod.

→ 2)

Standardní způsob napojení na kanalizaci pro veřejnou potřebu je napojení jednou kanalizační přípojkou. Ustanovení připouští také možnost připojení rozsáhlé stavby více přípojkami s obecnější podmínkou technické a ekonomické vhodnosti takového řešení.

→ 3)

Malé čistírny lze standardně realizovat tam, kde je možné odvádět srážkové vody do vodního toku. Předpis připouští ve výjimečných případech likvidaci vyčištěných odpadních vod na stavebním

pozemku. Toto řešení je nicméně limitováno jiným právním předpisem, konkrétně ustanovením ➤ § 38 odst. 7 vodního zákona: „Přímé vypouštění odpadních vod do podzemních vod je zakázáno. Vypouštění odpadních vod neobsahujících nebezpečné závadné látky nebo zvlášť nebezpečné závadné látky (§ 39 odst. 3) z jednotlivých staveb pro bydlení, jednotlivých staveb pro rodinnou rekreaci nebo z jednotlivých staveb poskytujících ubytovací služby, vznikajících převážně jako produkt lidského metabolismu a činností v domácnostech, přes půdní vrstvy do vod podzemních lze povolit jen výjimečně na základě vyjádření osoby s odbornou způsobilostí k jejich vlivu na jakost podzemních vod, pokud není technicky nebo s ohledem na zájmy chráněné jinými právními předpisy možné jejich vypouštění do vod povrchových nebo do kanalizace pro veřejnou potřebu.“

→ 4)

Žumpy jsou považovány pouze za výjimečné řešení a kromě specifických případů, např. u zařízení stavenišť nebo zařízení technické infrastruktury, je lze zřídit pouze v odůvodněných případech u jednotlivě umístěných staveb individuálního bydlení a staveb pro rodinnou rekreaci, a to pouze v prolukách a v případě, ve kterém by jiný postup byl technicky neproveditelný. Pojem „stavba individuálního bydlení“ viz ➤ § 2 písm. u).

→ 5)

Žumpa nebo malá čistírna musí být realizována tak, aby stavba mohla být výhledově připojena na kanalizaci tam, kde kanalizace v území je, avšak se k ní např. z kapacitních důvodů nelze momentálně připojit, ale i tam, kde lze vzhledem k charakteru území výstavbu kanalizace předpokládat.

Hospodaření se srážkovými vodami

- (1) Každá stavba a stavební pozemek musí mít vyřešeno hospodaření se srážkovými vodami:
 - a) přednostně jejich vsakováním, pokud to hydrogeologické poměry, velikost pozemku a jeho výhledové využití prokazatelně umožní a pokud nejsou vsakováním ohroženy okolní stavby a pozemky,
 - b) pokud prokazatelně není možné vsakování, tak jejich zadržováním a regulovaným odváděním oddílným systémem k odvádění srážkových vod do vod povrchových, nebo
 - c) pokud prokazatelně není možné vsakování ani odvádění do vod povrchových, tak jejich zadržováním a regulovaným odváděním do jednotné kanalizace.
- (2) Minimální retence (celkový objem retenování, opatření, jako jsou průlehy v zeleni, otevřené příkopy, vegetační střechy, nádrže, retenční potrubí nebo trubní retence aj.) pro regulované odvádění srážkových vod musí být taková, aby nedocházelo k většímu odtoku než 10 l/s z hektaru plochy pozemku při třicetiminutovém dešti desetiletém, nestanoví-li správce toku jinak.
- (3) Vsakování nebo odvádění srážkových vod podle odstavců 1 a 2 musí být řešeno na stavebním pozemku, v rámci společně řešeného celku, případně v rámci širšího území, pro něž je vsakování nebo odvádění srážkových vod řešeno společně územním nebo regulačním plánem. Retenční opatření podle odstavce 2 musí být umístěna nad hladinu záplavy, nejedná-li se o retenční opatření pro stavební pozemky nebo části stavebních pozemků v záplavových územích.

➤ § 38 odst. 7 zákona č. 254/2011 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů

→ § 2 písm. u)

§ 38

37

38

➤ Nařízení vlády č. 401/2015 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitosti povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech

Cílem ustanovení je zajistit dostatečnou retenční kapacitu v území a upřednostnit jiné způsoby likvidace dešťových vod před jejich vypouštěním do kanalizace.

Oproti znění vyhlášky č. 501/2006 Sb. byla vypuštěna část formulace o alternativě jiného využití srážkových vod, neboť akumulace srážkových vod pro jiné využití nemá na retenční kapacitu vliv. Smyslem akumulace je co nejvíce naplnit akumulární kapacitu, smyslem retence je naopak ponechávat volný prostor pro zadržení vody v případě srážek. Vypuštěna byla také část ustanovení o závadných látkách, neboť limity emisí v odpadních vodách jsou stanoveny ➤ nařízením vlády č. 401/2015 Sb.

→ 1)

Ustanovení předepisuje řešit hospodaření se srážkovými vodami přednostně vsakováním, je-li to technicky možné. Není-li technicky možné vsakování, je předepsáno zadržování a regulované odvádění. Regulované odvádění je požadováno přednostně oddílnou kanalizací do vod povrchových, pokud ani to není možné, pak do jednotné kanalizace. Ustanovení předpokládá při dodržení předepsané prioritizace možnost kombinovat jednotlivá řešení (např. pokud je možné zajistit vsakování pouze pro část srážkových vod, realizuje se pro zbytek srážkových vod retenční kapacita pro zadržování a regulované odvádění).

→ 2)

Kromě obecných požadavků jsou stanoveny minimální kapacity retence, zároveň je správci toku umožněno požadavek v konkrétním případě upravit.

→ 3)

Ustanovení předepisuje řešení vsakování nebo odvádění srážkových vod na stavebním pozemku nebo na pozemcích v rámci jednotně řešeného celku, zároveň je umožněno územnímu nebo regulačnímu plánu navrhnout koncepční řešení pro větší celek.

Ustanovení zároveň vyžaduje realizovat retenční opatření mimo záplavová území, resp. nad hladinou záplavy tak, aby nebyla omezována jejich retenční funkce zvýšením hladiny povrchových vod. Pravidlo se nevztahuje na pozemky nebo části pozemků přímo v záplavových územích. Smyslem ustanovení je tedy především zajistit, aby na pozemcích částečně zasahujících do záplavového území nebyla retenční kapacita realizována převážně na těch částech pozemků, které do záplavových území zasahují, k čemuž často dochází vzhledem k limitům jiné využitelnosti těchto částí pozemků.

ČÁST TŘETÍ STAVEBNÍ POŽADAVKY

HLAVA I Základní zásady a požadavky

§ 39

(1) Stavba musí být navržena a provedena tak, aby byla při respektování hospodárnosti vhodná pro určené využití a aby současně splnila základní požadavky, kterými jsou:

- a) mechanická odolnost a stabilita,
- b) požární bezpečnost,
- c) hygiena, ochrana zdraví a životního prostředí,
- d) ochrana proti hluku,

e) bezpečnost a přístupnost při užívání,

f) úspora energie a tepelná ochrana.

- (2) Stavba musí splňovat požadavky uvedené v odstavci 1 při běžné údržbě a působení běžně předvídatelných vlivů po dobu plánované životnosti stavby.
- (3) Výrobky, materiály a konstrukce navržené a použité pro stavbu musí zaručit, že stavba splní požadavky podle odstavce 1.

Třetí část nařízení vychází z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 305/2011 Sb. (plná účinnost od 1. 7. 2013), kterým se stanoví harmonizované podmínky pro uvádění stavebních výrobků na trh a kterým se zrušuje směrnice Rady 89/106/EHS, o sblížování právních a správních předpisů členských států týkajících se stavebních výrobků.

V příloze č. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 305/2011 Sb. je uvedeno sedm základních požadavků na stavby. Podle této přílohy musí stavby jako celek i jejich jednotlivé části vyhovovat zamýšlenému použití, zejména s přihlédnutím k bezpečnosti a ochraně zdraví osob v průběhu celého životního cyklu staveb. Po dobu ekonomicky přiměřené životnosti musí stavby při běžné údržbě plnit tyto základní požadavky na stavby:

1. Mechanická odolnost a stabilita
2. Požární bezpečnost
3. Hygiena, ochrana zdraví a životního prostředí
4. Bezpečnost a přístupnost při užívání
5. Ochrana proti hluku
6. Úspora energie a tepelná ochrana
7. Udržitelné využívání přírodních zdrojů

Z důvodu větší přehlednosti a srozumitelnosti je obsah třetí části nařízení členěn podle těchto základních požadavků na stavby do sedmi hlav. Názvy hlav II až VII jsou totožné s názvy požadavků uvedených v příloze č. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 305/2011 Sb.

Požadavek týkající se udržitelného využívání přírodních zdrojů uvedený v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) apeluje na zajištění udržitelného využití přírodních zdrojů při navrhování, realizaci a odstraňování staveb, zejména na adekvátní životnost staveb, na opětovné využití nebo recyklovatelnost staveb, použitých materiálů a částí po odstranění staveb a na použití surovin a druhotných materiálů šetrných k životnímu prostředí při stavbě. Tento obecný požadavek však dosud nebyl ani na evropské úrovni rozpracován, vymezen ani promítnut do žádného harmonizovaného předpisu (normy či technické specifikace), proto není požadavek č. 7 převzat do nařízení, neboť jeho obecné znění neumožňuje kontrolu naplnění tohoto požadavku.

Mechanická odolnost a stabilita HLAVA II

Mechanická odolnost a stabilita staveb a jejich zakládání jsou základními požadavky, které se vztahují k bezpečnosti staveb. Nařízení vychází z vyhlášky č. 268/2009 Sb.

Stavba musí splňovat obecné požadavky na mechanickou odolnost a stabilitu. V rámci obecných požadavků je uveden indikativní normový odkaz „požadavky se považují za splněné, je-li

postupováno podle normy uvedené v § 84. Jde o české technické normy, případně jejich části vyhlášené ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví.

Mechanická odolnost a stabilita je řešena především v Eurokódech, které jsou českou verzí evropských norem, které poskytují jednotnou soustavu technických pravidel pro navrhování pozemních a inženýrských staveb a nahrazují dřívější odlišná pravidla pro navrhování staveb jednotlivých členských států Evropské unie. Zahrnují požadavky na základní stavební materiály, hlavní oblasti stavebního inženýrství a na různé typy konstrukcí.

§ 40 Obecné požadavky

- (1) Stavba musí být navržena a provedena tak, aby účinky zatížení a nepříznivé vlivy prostředí, včetně technické seismicity, kterým je vystavena během výstavby a užívání při řádné prováděné běžné údržbě, nemohly způsobit:
 - a) náhlé nebo postupné zřícení, popřípadě jiné destruktivní poškození kterékoliv části stavby nebo přilehlé stavby;
 - b) nepřijatelné přetvoření nebo kmitání konstrukce, které může narušit stabilitu stavby, mechanickou odolnost a funkční způsobilost stavby nebo její části nebo které vede ke snížení trvanlivosti stavby;
 - c) poškození nebo ohrožení provozuschopnosti připojených technických zařízení v důsledku deformace nosné konstrukce;
 - d) ohrožení provozuschopnosti pozemních komunikací a drah v dosahu stavby a ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu na komunikaci a dráze přiléhající ke staveništi;
 - e) ohrožení provozuschopnosti sítí technické infrastruktury v dosahu stavby a staveniště;
 - f) porušení staveb v míře nepřiměřené původní příčině, zejména výbuchem, nárazem, přetížením nebo následkem selhání lidského činitele, kterému by bylo možno předejít bez nepřiměřených potíží nebo nákladů, nebo jej alespoň omezit;
 - g) poškození staveb vlivem nepříznivých účinků podzemních vod vyvolaných zvýšením nebo poklesem hladiny přilehlého vodního toku nebo dynamickými účinky povodňových průtoků, popřípadě hydrostatickým vzlakem při zaplavení;
 - h) ohrožení průtočnosti koryt vodních toků, popřípadě údolních profilů, mostků a propustků;

požadavky se považují za splněné, je-li postupováno podle normy uvedené v § 84.
- (2) U staveb sloužících k zajištění zásobování odběratelů energií a dalších staveb, jejichž vlastnosti nemohou budoucí uživatelé ovlivnit, musí být konstrukce navrženy a provedeny tak, aby nedošlo k nepředvídanému trvalému ani dočasnému ohrožení provozuschopnosti stavby jako celku.
- (3) Stavební konstrukce a výrobky instalované do stavby musí být navrženy

a provedeny tak, aby po dobu návrhové životnosti staveb vyhověly požadovanému účelu a odolaly všem účinným zatížením a nepříznivým vlivům prostředí, a to i předvídatelným mimořádným zatížením, která se mohou běžně vyskytnout při provádění i užívání staveb.

- (4) Stavby umístěné v dosahu poddolování nebo jiné technické seismicity se navrhují též na tyto účinky.

Stavba musí být navržena a provedena tak, aby zatížení, která na ni budou pravděpodobně působit v průběhu výstavby a užívání, neměla za následek zřícení celé stavby nebo její části, větší stupeň nepřijatelné deformace, poškození jiných částí stavby nebo technických zařízení nebo instalovaného vybavení v důsledku větší deformace nosné konstrukce, poškození neúměrně původu poškození.

Nařízení odpovídá požadavkům vyhlášky č. 268/2009 Sb., došlo pouze k nahrazení obecněho odkazu na normové hodnoty tzv. indikativním odkazem, který uvádí, že požadavky se považují za splněné, je-li postupováno v souladu s určenou normou. Požadavky mohou být splněny i jiným technickým řešením, pokud se prokáže, že navržené řešení garantuje nejméně základní požadavky na stavby uvedené v → § 39. Splnění požadavků v příslušné normě tak nadále není jediným způsobem splnění stanovené povinnosti, pouze jednou z možností.

→ § 39

Určenými normami jsou následující → české technické normy a skupiny Eurokódů (→ P):

Eurokód 0	Zásady navrhování konstrukcí
Eurokód 1	Zatížení konstrukcí
Eurokód 2	Navrhování betonových konstrukcí
Eurokód 3	Navrhování ocelových konstrukcí
Eurokód 4	Navrhování spřažených ocelobetonových konstrukcí
Eurokód 5	Navrhování dřevěných konstrukcí
Eurokód 6	Navrhování zděných konstrukcí
Eurokód 7	Navrhování geotechnických konstrukcí
Eurokód 8	Navrhování konstrukcí odolných proti zemětřesení
Eurokód 9	Navrhování hliníkových konstrukcí
ČSN ISO 2394	Obecné zásady spolehlivosti konstrukcí
ČSN ISO 13822	Zásady navrhování konstrukcí – Hodnocení existujících konstrukcí
ČSN 73 0039	Navrhování objektů na poddolovaném území
ČSN 73 0040	Zatížení stavebních objektů technickou seizmicitou a jejich odezva

(→ P) PŘEHLED
VYBRANÝCH URČENÝCH
NOREM A JEJICH ČÁSTÍ

Zakládání staveb

- (1) Stavba se musí zakládat způsobem odpovídajícím základovým poměrům zjištěným geotechnickým a hydrotechnickým průzkumem a nesmí být při tom ohrožena stabilita jiné stavby. Požadavky se považují za splněné, je-li postupováno podle normy uvedené v § 84.
- (2) Při zakládání staveb se musí zohlednit případné vyvolané změny základových podmínek na sousedních pozemcích určených k zastavění a případná změna režimu podzemních vod.
- (3) Základy musí být navrženy a provedeny tak, aby byly podle potřeby chráněny před agresivními vodami a poškozujícími látkami.

§ 41

- (4) U staveb, jejichž základy jsou vystaveny změnám teploty, zejména u pecí a mrazíren, nebo jsou vystaveny kmitání, se musí zohlednit účinky těchto změn na vlastnosti základové půdy.
- (5) Při zakládání staveb s výrobními stroji a zařízeními, které vyvolávají otřesy a vibrace do základové půdy, je třeba tyto vlivy zohlednit.

Nařízení odpovídá požadavkům vyhlášky č. 268/2009 Sb., došlo pouze k nahrazení obecného odkazu na normové hodnoty tzv. indikativním odkazem, který uvádí, že požadavky se považují za splněné, je-li postupováno v souladu s → určenou normou (→ P). Splnění požadavků v příslušné normě tak nadále není jediným způsobem splnění stanovené povinnosti, pouze jednou z možností. Jde o skupiny českých technických norem uvedené v odůvodnění § 40 nového nařízení.

(→ P) PŘEHLED
VYBRANÝCH URČENÝCH
NOREM A JEJICH ČÁSTÍ

HLAVA III

Požární bezpečnost

§ 42

19
→ Vyhláška č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění vyhlášky č. 268/2011 Sb.
→ Vyhláška č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (vyhláška o požární prevenci), ve znění vyhlášky č. 221/2014 Sb.

Požadavky požární bezpečnosti jsou stanoveny jiným právním předpisem¹⁹.

Požární bezpečnost není v nařízení řešena, neboť tato problematika je obsažena ve vyhlášce č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění vyhlášky č. 268/2011 Sb., a ve vyhlášce č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (vyhlášky o požární prevenci), ve znění vyhlášky č. 221/2014 Sb. (dále „vyhláška o požární prevenci“). Z důvodu přehlednosti a úplnosti nařízení obsahuje ustanovení, v němž je uvedeno, že požadavky požární bezpečnosti jsou stanoveny jiným právním předpisem.

HLAVA IV Hygiena, ochrana zdraví a životního prostředí

§ 43

Obecné požadavky

- (1) Stavba musí být navržena, prováděna, užívána a případně odstraňována tak, aby neohrožovala život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, zdravé životní podmínky jejich uživatelů ani uživatelů okolních staveb a aby neohrožovala životní prostředí nad limity obsažené v jiných právních předpisech, zejména následkem:
- a) uvolňování látek nebezpečných pro zdraví a životy osob a zvířat a pro rostliny,

- b) přítomnosti nebezpečných částic a plynů v ovzduší,
- c) uvolňování emisí nebezpečných záření, zejména ionizujících,
- d) nepříznivých účinků elektromagnetického záření,
- e) znečištění vzduchu, povrchových nebo podzemních vod a půdy,
- f) nedostatečného zneškodňování odpadních vod a kouře,
- g) nevhodného nakládání s odpady,
- h) výskytu vlhkosti ve stavebních konstrukcích nebo na povrchu stavebních konstrukcí uvnitř staveb,
- i) nedostatečných tepelně izolačních a zvukově izolačních vlastností podle charakteru užívaných místností,
- j) nevhodných světelně technických vlastností,
- k) výskytu biotických škůdců a plísní v konstrukcích a na jejich povrchu.
- (2) Stavba musí odolávat škodlivému působení vnitřního a vnějšího prostředí, zejména vlivům zemní vlhkosti a podzemní vody, vlivům atmosférickým a chemickým, záření, otřesům a biotickým škůdcům. Je-li to odůvodněno zvláštním účelem stavby (například u staveb pro pěstování rostlin a skladování rostlinných produktů), nemusí mít stavba izolace podlah proti zemní vlhkosti nebo může být provedena bez podlahy.
- (3) Úroveň podlahy obytné místnosti musí ležet alespoň 0,8 m nad nejvyšší hladinou podzemní vody v místě stavby, pokud místnost není trvale chráněna před nežádoucími působeními vody technickými prostředky.

Obecné požadavky na zajištění ochrany veřejného zdraví osob i zvířat a zdravých životních podmínek a životního prostředí vycházejí z principu uvedeného v příloze č. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 305/2011 Sb. Navržené formulace se od formulací vyhlášky č. 268/2009 Sb. zásadně neodlišují.

Požadavky týkající se ochrany staveb při povodních, které souvisí s hygienou, ochranou zdraví a životního prostředí, jsou zpracovány v samostatném ustanovení v → § 65. V rámci nařízení jsou stanoveny obecné požadavky pro stavbu jako celek včetně jejích konstrukcí (střech, výplní otvorů apod.), proto nejsou požadavky na jednotlivé konstrukce dále opakovány.

→ § 65

Výšky a plochy místností

- (1) Světlá výška obytných místností musí být nejméně 2,6 m. Minimální světlostou výšku obytné místnosti lze snížit na 2,4 m, pokud je součástí bytu alespoň jedna obytná místnost o výšce min. 2,6 m a ploše větší než 16 m².
- (2) Světlá výška pobytových místností musí být nejméně 2,6 m, u staveb pro rodinnou rekreaci musí být světlá výška pobytových místností nejméně 2,4 m.

§ 44

- (3) Při změnách staveb musí být v podkrovních podlažích světlá výška všech pobytových a obytných místností nejméně 2,3 m.
- (4) V obytných a pobytových místnostech se šikmým stropem musí být nejmenší světlá výška dosažena alespoň nad polovinou podlahové plochy místnosti.
- (5) Pokud tvoří byt jedna obytná místnost, musí mít podlahovou plochu nejméně 16 m².
- (6) Do podlahových ploch místností se nezapočítává plocha se světlou výškou menší než 1,2 m.

→ § 2 písm. m)

Nařízení vychází z vyhlášky č. 268/2009 Sb. Pro obytné i pobytové místnosti (pojem viz → § 2 písm. m)) byla stanovena minimální světlá výška 2,6 m (stejná hodnota minimální výšky je stanovena v ustanovení § 10 vyhlášky č. 268/2009 Sb.). Zároveň bylo umožněno snížení světlé výšky v některých obytných místnostech až na 2,4 m tak, aby systém stanovování výšek reagoval na všechny možnosti typologického uspořádání bytů (pojem viz → § 2 písm. d)), tedy i na uspořádání bytových jednotek, které je založeno na využití různých světlých výšek jednotlivých místností (rodinné domy s bytovou jednotkou v několika podlažích, mezonety, split-level apod.). Specifická výška obytných místností pro rodinné domy nebyla oproti vyhlášce č. 268/2009 Sb. zavedena. Tím dochází nejen ke zjednodušení požadavků, ale i k jejich přehlednějšímu širokému typologickému škálu staveb pro bydlení. U rodinných domů je možné navrhovat minimální výšky místností kombinující 2,6 a 2,4 m, což v této kombinaci odpovídá i požadavku uvedenému v ustanovení § 40 vyhlášky č. 268/2009 Sb. Požadavky na výšky pobytové místnosti byly sníženy pouze u staveb pro rodinnou rekreaci (pojem viz → § 2 písm. v)). Z ustanovení odstavce 1 až 4 lze povolit výjimku, stejně jako ve vyhlášce č. 268/2009 Sb.

→ § 2 písm. d)

→ § 2 písm. v)

→ 1)

→ § 2 písm. m)

→ § 2 písm. d)

V odstavci 1 je stanovena minimální výška obytných místností (pojem viz → § 2 písm. m)) 2,6 m s tím, že ji lze snížit na 2,4 m, pokud bude součástí bytu (pojem viz → § 2 písm. d)) alespoň jedna obytná místnost o minimální výšce 2,6 m a ploše větší než 16 m². Jak je uvedeno výše, lze tímto způsobem zajistit možnost navrhovat bytové jednotky různého uspořádání. Požadavky byly sjednoceny na všechny obytné místnosti, tedy i na obytné místnosti staveb individuálního bydlení (pojem viz → § 2 písm. u)).

→ § 2 písm. u)

→ 2)

→ § 2 písm. m)

V odstavci 2 je stanovena minimální výška pobytových místností (pojem viz → § 2 písm. m)) 2,6 m. Hodnota výšky pobytových místností 2,6 m je totožná s hodnotou stanovenou v ustanovení § 10 vyhlášky č. 268/2009 Sb. Minimální výška v pobytových místnostech ve stavbách pro rodinnou rekreaci (pojem viz → § 2 písm. v)) byla stanovena na 2,4 m, adekvátně k systematizaci minimálních výšek pro obytné místnosti dle odstavce 1.

→ § 2 písm. v)

→ 3)

→ § 2 písm. m)

→ § 2 písm. p)

Požadavek minimální výšky obytných a pobytových místností (pojem viz → § 2 písm. m)) v podkrovních podlažích (pojem viz → § 2 písm. p)) je zpracován především pro případ nemožnosti dodržení požadavku minimální výšky stanoveného v odstavci 1 při provádění změn staveb (např. půdní vestavba, nástavba apod.). Tento případ může nastat u stávajících konstrukcí, kde je nutné například dodržet výšku okolní zástavby.

→ § 1 odst. 3 a 4

Při změnách staveb lze využít ustanovení → § 1 odst. 3 a 4 nařízení. Přesto byl požadavek v odstavci 3 stanoven, a to především z důvodu zajištění minimálních požadavků na ochranu zdraví a životního prostředí, aby při možném uplatnění stávajících územně či stavebně-technických důvodů směřujících k využití → § 1 odst. 3 a 4 (stavebně-technickým důvodem by byla např. nižší výška krovu) byla minimální světlá výška 2,3 m dodržována.

→ 4)

Ustanovení upřesňuje způsob posuzování minimální světlé výšky v místnostech se šikmým stropem. Světla výška musí být dosažena minimálně nad polovinou podlahové plochy. Ustanovení odpovídá požadavkům stanoveným ve vyhlášce č. 268/2009 Sb.

→ 5)

Ustanovení předepisuje minimální plochu obytné místnosti (pojem viz → § 2 písm. m)) 16 m², pokud je byt tvořen pouze jednou obytnou místností. Ustanovení odpovídá požadavkům stanoveným ve vyhlášce č. 268/2009 Sb.

→ § 2 písm. m)

→ 6)

U místností se šikmým stropem se do plochy místností nezapočítává plocha se světlou výškou menší než 1,2 m. Ustanovení odpovídá požadavkům stanoveným ve vyhlášce č. 268/2009 Sb.

Denní a umělé osvětlení

§ 45

- V navrhovaných obytných místnostech a v jednotkách dlouhodobého ubytování musí být splněna úroveň denního osvětlení podle normy uvedené v § 84.
- V obytných místnostech a jednotkách dlouhodobého ubytování navrhovanou stavbou ovlivněných musí být splněna:
 - úroveň denního osvětlení podle normy uvedené v § 84 nebo
 - činitel denní osvětlenosti roviny zasklení okna podle normy uvedené v § 84.
- Ve stávající zástavbě ovlivněné nově umísťovanou stavbou v proluce nebo změnou stavby v proluce v uliční frontě musí být v obytných místnostech a jednotkách dlouhodobého ubytování splněna úroveň denního osvětlení nebo činitel denní osvětlenosti roviny zasklení okna odpovídající stavu stínění, které by nastalo při úplném souvislém zastavění (výškou a hloubkou zastavění odpovídající okolní zástavbě).
- Všechny pobytové místnosti navrhované i pobytové místnosti ve stavbách navrhovanou stavbou ovlivněných musí mít podle svého druhu a potřeby zajištěno denní osvětlení stanovené právním předpisem, kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví při práci²⁰, právním předpisem, kterým se stanoví hygienické požadavky na prostory a provoz zařízení a provozoven pro výchovu a vzdělávání dětí a mladistvých²¹, a musí splňovat hodnoty denního osvětlení určené podle normy uvedené v § 84.
- Součet ploch okenních otvorů, kterými se osvětlují obytné místnosti a jednotky dlouhodobého ubytování denním světlem, nesmí být menší než 1/10 podlahové plochy místnosti. Plocha okenních otvorů se stanovuje ze skladebných rozměrů oken.
- V budovách s obytnými místnostmi musí být splněny hodnoty umělého osvětlení podle normy uvedené v § 84.

²⁰ Nařízení vlády č. 361/2007 Sb., kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví při práci, ve znění pozdějších předpisů.

²¹ Vyhláška č. 410/2005 Sb., o hygienických požadavcích na prostory a provoz zařízení a provozoven pro výchovu a vzdělávání dětí a mladistvých, ve znění vyhlášky č. 343/2009 Sb.

↗ ČSN 73 0580-1
Denní osvětlení budov – Část 1:
Základní požadavky

↗ ČSN 73 0580-2
Denní osvětlení budov – Část 2:
Denní osvětlení obytných budov

→ § 2 písm. r)

45

↗ ČSN 73 0580-2
Denní osvětlení budov – Část 2:
Denní osvětlení obytných budov
(→ P) PŘEHLED VYBRANÝCH
URČENÝCH NOREM A JEJICH ČÁSTÍ

↗ ČSN 73 0580-1
Denní osvětlení budov – Část 1:
Základní požadavky
(→ P) PŘEHLED VYBRANÝCH
URČENÝCH NOREM A JEJICH ČÁSTÍ

Regulace denního osvětlení pro obytné místnosti a jednotky dlouhodobého ubytování tak vychází pouze z normových hodnot (dle ↗ ČSN 73 0580).

Z ustanovení odstavce 1 a 4 lze povolit výjimku. Její povolení se předpokládá především v historickém centru a kompaktní blokové zástavbě, kde je standardní menší volný prostor před okny obytných místností (tedy i nižší hodnoty činitele denní osvětlenosti) a kde by vyžadování obecného minima znamenalo nutnost změny charakteru zástavby. Umožnění výjimky je klíčové pro zachování a podporu rezidenční funkce v centrální části města.

Požadavky na povinné proslunění obytných místností byly zrušeny nařízením č. 14/2018 Sb. HMP ze dne 23.10.2018.

V kontextu § 76 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb. (stavební zákon) v platném znění musí být každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí, šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb. Pokud stávající objekt obsahuje byty, které jsou prosluněné, pak by měl navržený záměr prokázat, jakým způsobem proslunění stávajících okolních bytů ovlivní. Neměl by snížit proslunění stávajících bytů pod normu, aby se stále jednalo o prosluněné byty. Pokud již dnes stávající byt hodnotám proslunění uvedeným v normě nevyhovuje, neměly by být tyto nevyhovující hodnoty navrženým záměrem sníženy. Při uplatňování § 76 odst. 2 stavebního zákona se postupuje podle článků 4.3.2, 4.3.3. a 4.3.4. ČSN 73 4301.

V obytných místnostech stávajících budov není nutné podmínky na proslunění dodržet, jde-li o doplnění stávající souvislé zástavby výstavbou v prolukách (definice proluky viz → § 2 písm. r), popř. formou nástaveb a přístaveb, jestliže doplněná budova zachovává půdorysný rozsah a výškovou úroveň zástavby sousedních budov, popř. jestliže je v souladu s podmínkami podle 4.3.3 této normy, které zohledňují i stav stínění podle pozdějších změn v případě realizace výstavby podle podmínek územního rozhodnutí nebo podle regulačního plánu, popř. územního plánu, jsou-li pro dané území schváleny.

→ 1)

Požadavky na denní osvětlení se uplatní pro všechny navrhované obytné místnosti a ubytovací jednotky dlouhodobého ubytování. Požadavky na činitel denní osvětlenosti jsou dány stávajícími normovými hodnotami, které jsou uvedené v určené normě ↗ ČSN 73 0580-2 (→ P) vydané ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, která obsahuje podrobnější technické požadavky.

→ 2)

Požadavky na denní osvětlení obytných místností a jednotek dlouhodobého ubytování navrhovanou stavbou ovlivněných se posuzují podle stávajících zvyklostí dvěma způsoby. Podle činitele denní osvětlenosti v zastíňovaných místnostech nebo podle činitele denní osvětlenosti roviny zasklení okna posuzované místnosti. Důvodem je jednoduchost takových výpočtů, u kterých není pro posouzení nutné opatřovat dokumentaci posuzovaných staveb ovlivněných navrhovanou stavbou. Požadavky na činitel denní osvětlenosti jsou v obou posuzovaných případech dány stávajícími normovými hodnotami, které jsou uvedené v určené normě ↗ ČSN 73 0580-1 (→ P) vydané ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví. Splnění požadavku tohoto ustanovení lze prokázat alespoň jedním z uvedených způsobů.

Pro posuzování činitele denní osvětlenosti v rovině zasklení okna se využije tabulka B.1 určené normy (↗ ČSN 73 0580-1 (→ P)). Kategorie lokality historického centra města se stanovuje s přihlédnutím k vymezení vnitřní zóny města v územně analytických podkladech. Kategorie 4 tabulky B.1 určené normy stanovuje činitel denní osvětlenosti na úhel stínění 45°, což odpovídá ulicím, které se běžně nacházejí v městských částech, jako jsou Vinohrady, Dejvice, Smíchov apod. Pro účely nařízení jsou proto tyto lokality považovány za referenční. V městských částech, jako jsou například Staré Město, Nové Město nebo Malá Strana, se vyskytuje velké množství ulic s úhlem stínění převyšujícím 60° až 70°. To lze považovat za stísněné podmínky historických center. Proto je do kategorie 4 možné zahrnout tradiční městské prostředí, jehož rozsah lze odvodit z územně analytických podkladů.

→ 3)

Pro stávající zástavbu, která je ovlivněna nově umístěnou stavbou nebo změnou stavby v proluce musí být v obytných místnostech a jednotkách dlouhodobého ubytování splněna alespoň úroveň denního osvětlení nebo činitel denní osvětlenosti roviny zasklení okna dle odstavce 4 nebo odpovídající stavu stínění, které by nastalo při úplném souvislém zastavění, jež zohledňuje výšku a hloubku zastavění okolní zástavby. Hodnoty denního osvětlení tak lze u zastíňovaných místností stanovit na základě modelového příkladu stínění v kontextu okolní zástavby. Tento požadavek vychází z dosavadní právní praxe a příslušného odstavce normy ↗ ČSN 73 0580-1.

→ 4)

Ve vztahu k pobytovým místnostem předpis odkazuje na jiné právní předpisy, které stanovují požadavky na denní osvětlení u některých způsobů užívání budov. Jde o požadavky na osvětlení pracoviště (↗ nařízení vlády č. 361/2007 Sb.), požadavky na osvětlení u zařízení a provozoven pro výchovu a vzdělávání dětí a mladistvých (↗ vyhláška č. 410/2005 Sb.) a požadavky na hodnoty denního osvětlení, které jsou uvedené v určené normě (↗ ČSN 73 0580-3, ČSN 73 0580-4, ČSN EN 12464-1 (→ P)) vydané ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, která obsahuje podrobnější technické požadavky.

→ 5)

Požadavek na velikost oken posuzovaných místností vychází z normy. Požadavkem se přiměřeně upravuje velikost oken ve všech podlažích, kde se posuzované místnosti nacházejí, a to především z důvodu, aby se ve vyšších patrech budov s menším stíněním nerealizovala okna výrazně menší než v patrech nižších.

→ 6)

Požadavky na umělé osvětlení jsou dány stávajícími normovými hodnotami, které jsou uvedeny v příloze B části B1 české technické normy ↗ ČSN 73 4301 (→ P). Odkaz na tuto část určené normy je v odstavci 8 obsažen. Požadavky na umělé osvětlení pobytových místností (např. pracovišť) jsou stanoveny jinými právními předpisy, např. ↗ nařízením vlády č. 361/2007 Sb.

↗ ČSN 73 0580-1
Denní osvětlení budov – Část 1:
Základní požadavky

↗ Nařízení vlády č. 361/2007 Sb.,
kterým se stanoví podmínky
ochrany zdraví při práci, ve znění
pozdějších předpisů

↗ Vyhláška č. 410/2005 Sb.,
o hygienických požadavcích
na prostory a provoz zařízení
a provozoven pro výchovu
a vzdělávání dětí a mladistvých,
ve znění vyhlášky č. 343/2009 Sb.

↗ ČSN 73 0580-3
Denní osvětlení budov – Část 3:
Denní osvětlení škol
↗ ČSN 73 0580-4
Denní osvětlení budov – Část 4:
Denní osvětlení průmyslových budov
↗ ČSN EN 12464-1
Světlo a osvětlení – Osvětlení
pracovních prostorů – Část 1:
Vnitřní pracovní prostory
(→ P) PŘEHLED VYBRANÝCH
URČENÝCH NOREM A JEJICH ČÁSTÍ

↗ ČSN 73 4301
Obytné budovy
(→ P) PŘEHLED VYBRANÝCH
URČENÝCH NOREM A JEJICH ČÁSTÍ

45
46

Větrání a vytápění

- (1) Obytné a pobytové místnosti musí mít zajištěno dostatečné přirozené nebo nucené větrání za splnění hodnot uvedených v **BODĚ 4 PŘÍLOHY Č. 1** k tomuto nařízení a musí být dostatečně vytápěny s možností regulace teploty.
- (2) Pobytové místnosti, vyjma místností ve stavbách pro rodinnou rekreaci a ubytovacích jednotek, musí být větrány tak, aby byla dodržena hodnota maximální přípustné koncentrace oxidu uhličitého 1 500 ppm při pobytu osob.
- (3) Záchody, prostory pro osobní hygienu a prostory pro vaření musí být účinně odvětrány v souladu s hodnotami uvedenými v **BODĚ 4 PŘÍLOHY Č. 1** k tomuto nařízení a musí být vytápěny s možností regulace přívodu tepla. Spíže a komory na uskladnění potravin musí být účinně odvětrány.
- (4) Vnitřní společné prostory a vnitřní komunikační prostory budovy musí být odvětrány.
- (5) Byty a další místnosti obytných budov a pokoje ubytovacích jednotek nesmí být větrány do společných prostor a prostor komunikačních.
- (6) Přirozené větrání příslušenství bytu je přípustné i ze světlíkových a větracích šachet, mají-li půdorys nejméně 5 m² a délku kratší strany nejméně 1,5 m.

§ 46

Jejich dno musí být přístupné, snadno čistitelné a musí mít odtok se zápachovým uzávěrem. Umístěním technického vybavení do světlíkové či větrací šachty nesmí být ohrožena její funkce a technické parametry.

- (7) Do světlíkové nebo větrací šachty lze zaústit pouze větrání místností stejného charakteru v celé výšce šachty, šachtou nesmí být odváděny spaliny od spotřebičů paliv. Pouze v odůvodněných případech, při zachování funkce světlíkové nebo větrací šachty, v nich může být umístěn komín odpovídající požadavkům § 47.
- (8) Vzduchotechnická zařízení musí být navržena pro místnosti bez možnosti přirozeného větrání, resp. pro místnosti, jejichž větrání je požadováno hygienickými, protipožárními nebo bezpečnostními předpisy, nebo kde požadavek na větrání vychází z požadavků technologie. Jejich provoz musí být bezpečný, hospodárný, nesmí ohrožovat životní prostředí a zdraví osob nebo zvířat. Vzduchotechnická zařízení musí umožnit požadované pravidelné čištění a údržbu. Při podtlakovém větrání musí být zajištěn dostatečný přívod vzduchu.
- (9) Nastává-li při dopravě vzduchu s vysokým obsahem vodních par nebezpečí kondenzace, musí být vzduchovod vodotěsný, provedený ve spádu a opatřený odvodněním.
- (10) Vzduchotechnická zařízení v provezech s vysokou intenzitou výměny vzduchu musí mít zajištěno zpětné získávání tepla z odváděného vzduchu zařízením s ověřenou dostatečnou účinností, pokud se neprokáže například energetickým auditem, že takové řešení není v daných podmínkách vhodné.
- (11) Do místnosti, ve které se nachází spalovací zařízení, otevřený spotřebič nebo spotřebič paliv, musí být přiváděno dostatečné množství spalovacího vzduchu. U spotřebičů paliv musí být množství spalovacího vzduchu rovno minimálně průtoku spalovacího vzduchu pro jmenovitý výkon a typ spotřebiče.
- (12) Při dodávce tepla z vnějšího zdroje musí být na výstupu z něho osazen hlavní uzávěr topného média.

PŘÍLOHA Č. 1 – SPECIFICKÉ HODNOTY

4 / VĚTRÁNÍ (k ustanovení § 46 odst. 1 a 3)

[TABULKA 2]

POŽADAVEK	TRVALÉ VĚTRÁNÍ (průtok venkovního vzduchu)		NÁRAZOVÉ VĚTRÁNÍ (průtok odsávaného vzduchu)		
	Dávka venkovního vzduchu na osobu [m ³ /h na osobu]		Kuchyně [m ³ /h]	Koupelny [m ³ /h]	WC [m ³ /h]
Minimální hodnota	15		100	50	25

Nařízení se od úpravy uvedené v ustanoveních § 11, § 12, § 37 a § 38 vyhlášky č. 268/2009 Sb. zásadně neodlišuje. V PŘÍLOZE k navrženému nařízení jsou uvedeny hodnoty, které je třeba splnit pro zajištění dostatečného větrání obytných a pobytových místností. ^{o/23}

Požadavky na větrání pracovišť, prostorů škol apod. nejsou v nařízení stanoveny, neboť větrání prostorů na pracovištích je řešeno podrobně ^{o/23} nařízením vlády č. 361/2007 Sb., kde je upraveno množství vyměňovaného vzduchu, které se určuje s ohledem na vykonávanou práci a její fyzickou náročnost. Jiným předpisem je stanoveno množství vyměňovaného vzduchu u staveb školských, pro které jsou ve ^{o/23} vyhlášce č. 410/2005 Sb. uvedeny požadavky na mikroklimatické podmínky a větrání.

→ 1)

V ustanovení jsou uvedeny základní požadavky pro větrání obytných a pobytových místností (pojem viz → § 2 písm. m) s tím, že v PŘÍLOZE k tomuto nařízení jsou uvedeny minimální hodnoty dávky venkovního vzduchu na osobu v místnosti. Tyto hodnoty vycházejí z ^{o/23} ČSN EN 15665. Jde o hodnoty minimální, v případě pobytových místností musí být zároveň splněn požadavek dodržení maximální koncentrace CO₂ uvedený v odstavci 2. Konkrétní požadované hodnoty jsou přímo uvedeny v PŘÍLOZE č. 1 tohoto nařízení.

→ 2)

V ustanovení je uveden požadavek na dodržení hodnoty maximální přípustné koncentrace CO₂ v pobytových místnostech (pojem viz → § 2 písm. m) při pobytu osob. Požadavek je ukazatelem kvality vnitřního prostředí a koncentrace CO₂ nesmí v těchto místnostech překročit hodnotu 1 500 ppm. Hodnota maximální přípustné koncentrace CO₂ v pobytových místnostech 1 500 ppm je uvedena pouze ve vyhlášce č. 268/2009 Sb. (v ustanovení § 11 odst. 5), jiný právní předpis hodnoty maximální přípustné koncentrace CO₂ neuvádí. Požadavky se neuplatní u pobytových místností staveb pro rodinnou rekreaci (pojem viz → § 2 písm. v) a u ubytovacích jednotek (pojem viz → § 2 písm. y), kde se předpokládá pobývání omezeného počtu lidí.

→ 3) + 4)

Konkrétní požadované hodnoty na větrání záchodů, prostorů pro osobní hygienu a prostorů pro vaření jsou přímo uvedeny v PŘÍLOZE č. 1 tohoto nařízení. U těchto prostorů je také požadováno jejich regulované vytápění. Dále je zde uveden obecný požadavek na zajištění odvětrání spíží a komor, vnitřních společných prostorů a vnitřních komunikačních prostorů budov.

→ 5)

Ustanovení omezuje možnost větrání bytů a dalších místností obytných budov (pojem viz → § 2 písm. m) a pokojů ubytovacích jednotek (pojem viz → § 2 písm. y) do vnitřních společných prostorů a do vnitřních komunikačních prostorů předmětných budov. Požadavek je totožný s požadavkem uvedeným v ustanovení § 12 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb..

→ 6) + 7)

V ustanovení odstavců 6 a 7 jsou uvedeny požadavky, které se týkají světlíkových a větracích šachet ve vztahu k technickému vybavení a větrání. Nad rámec úpravy ve vyhlášce č. 268/2009 Sb. byla doplněna možnost umístit do světlíkových či větracích šachet technické vybavení s tím, že nesmí být ohrožena funkce a technické parametry předmětné šachty. Toto umístění technického vybavení může být provedeno v případě, že bude odsouhlaseno orgánem požárního dozoru (vybavení šachty musí být požárně oddělené).

→ 8)

Ustanovení definuje základní požadavky na zřízení vzduchotechnických zařízení. Povinnost zřízení nuceného větrání je omezena pouze na situace, kdy vnitřní prostory nelze větrat přirozeně. Věcný obsah požadavků je totožný s požadavky uvedenými v ustanovení § 37 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

→ 9) + 10)

V odstavci 9 a 10 jsou uvedeny požadavky týkající se nebezpečí kondenzace vodních par ve vzduchovodech a zpětného získávání tepla z odváděného vzduchu v provezech s vysokou inten-

^{o/23} Nařízení vlády č. 361/2007 Sb., kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví při práci, ve znění pozdějších předpisů

^{o/23} Vyhláška č. 410/2005 Sb., o hygienických požadavcích na prostory a provoz zařízení a provozoven pro výchovu a vzdělávání dětí a mladistvých, ve znění vyhlášky č. 343/2009 Sb.

→ § 2 písm. m)

^{o/23} ČSN EN 15 665
Větrání budov – Stanovení výkonových kritérií pro větrací systémy obytných budov

→ § 2 písm. m)

→ § 2 písm. v)

→ § 2 písm. y)

→ § 2 písm. m)

→ § 2 písm. y)

→ § 2 písm. w)

zitou výměny vzduchu (stavby se shromažďovacím prostorem – pojem viz → § 2 písm. w), objekty zdravotnické, halové objekty). Důsledná recyklace tepla z odpadního vzduchu je u takto velkých staveb významným faktorem ve výpočtu spotřeby tepla.

→ 11)

Pro zajištění bezpečnosti při vytápění je stanoven požadavek týkající se přívodu dostatečného množství vzduchu do místností pro jakékoliv spalovací zařízení či spotřebič, a to včetně otevřeného. Jde o základní požadavek pro zajištění bezpečnosti, který například u rekonstrukcí souvisí s výměnou stávajících oken za okna nová, maximálně utěsněná. Požadavek je obdobně upraven i v ustanovení § 11 odst. 6 vyhlášky č. 268/2009 Sb. s tím rozdílem, že v navrženém odstavci 11 je specifikován požadavek i pro otevřené spotřebiče.

→ 12)

V tomto ustanovení je uveden požadavek na osazení topného média hlavním uzávěrem, který zajistí případné bezodkladné odpojení spotřebitele od vnějšího zdroje tepla. Požadavek je totožný s požadavkem uvedeným v ustanovení § 38 odst. 6 vyhlášky č. 268/2009 Sb. ^{o/24}

o/23

Každý prostor, kde se zdržují lidé, musí být pro zajištění zdravotně nezávadného prostředí větratelný a dostatečně větraný. Vycházíme-li z hygienických požadavků, je kvalita vnitřního prostředí budov popsána souhrnem fyzikálních, chemických a biologických ukazatelů a měla by být zaručena dodržení stanovených limitů na jednotlivé faktory tak, aby bylo vyloučeno zdravotní riziko pro člověka nebo alespoň vymezeno „přijatelné riziko“ tam, kde působení škodlivin je bezprahové a žádné „bezpečné limity“ stanovit nelze. Opatření, které dodržení těchto limitů zajistí, je dostatečné větrání – vznikající „škodliviny“ jsou z prostředí odvedeny nebo je alespoň jejich koncentrace snížena na přípustnou hodnotu, nepoškozující zdraví člověka. Požadavky na větrání jsou stanoveny i s ohledem na skutečnost, že postupně dochází k výměně starých oken za okna nová, velmi těsná, která maximálně omezují přirozené větrání prostorů, ale systém větrání při výměně oken řešen není. Kvalita prostředí v současných utěsněných bytech, učebnách i výrobních prostorech je většinou velmi špatná, ať už jde o vysoké koncentrace oxidu uhličitého, řady chemických látek, vysokou vlhkost vzduchu doprovázenou růstem plísní nebo o spaliny z plynových spotřebičů, a to z důvodu nedostatečného větrání.

o/24

Požadavky na otopné soustavy a rozvody tepla. Tyto požadavky nejsou v nařízení stanoveny, neboť jsou řešeny ^a vyhláškou č. 193/2007 Sb. ^a ^a vyhláškou č. 194/2007 Sb.

→ Vyhláška č. 193/2007 Sb., kterou se stanoví podrobnosti účinnosti užití energie při rozvodu tepelné energie a vnitřním rozvodu tepelné energie a chladu

→ Vyhláška č. 194/2007 Sb., kterou se stanoví pravidla pro vytápění a dodávku teplé vody, měrné ukazatele spotřeby tepelné energie pro vytápění a pro přípravu teplé vody a požadavky na vybavení vnitřních tepelných zařízení budov přístroji regulujícími dodávku tepelné energie konečným spotřebitelům, ve znění vyhlášky č. 237/2014 Sb.

§ 47 Komíny a kouřovody

- (1) Komíny a kouřovody musí být navrženy a provedeny tak, aby za všech provozních podmínek připojených spotřebičů paliv byl zajištěn bezpečný odvod a rozptyl spalin do volného ovzduší, aby nenastalo jejich hromadění, nebyly překročeny emisní limity stanovené jiným právním předpisem ²² vztažené k předmětnému zdroji znečištění. Při provozu komínů musí být vyloučen vliv okolních objektů na funkci komína.
- (2) Spaliny spotřebičů paliv musí být odváděny nad střechu budovy nebo venkovní stěnou do volného ovzduší při dodržení přípustné úrovně znečištění stanovené jiným právním předpisem ²². Vyústění odvodu spalin musí být navrženo a provedeno tak, aby za všech provozních podmínek připojených spotřebičů paliv byl zajištěn bezpečný odvod a rozptyl spalin do volného ovzduší.
- (3) Vzdálenost komínu a kouřovodu od stavebních konstrukcí musí splňovat požadavky stanovené právním předpisem upravujícím podmínky požární ochrany staveb ²³.
- (4) Na spalínové cestě musí být kontrolní, popřípadě vybírací, vymetací nebo čistící otvory pro kontrolu a čištění komínů a kouřovodů.

22

→ Zákon č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů.

23

→ § 8 vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění vyhlášky č. 268/2011 Sb.

(5) Ke komínům, které se kontrolovají a čistí ústím průduchu komína, musí být zabezpečen trvalý přístup.

(6) Volně stojící komíny musí z hlediska plynotěsnosti splňovat požadavky podle normy uvedené v § 84.

Cílem ustanovení je zajistit základní principy bezpečnosti při navrhování, provádění a užívání komínů a kouřovodů. Jejich navrhováním, prováděním i užíváním musí být zajištěna bezpečnost a ochrana zdraví osob a zvířat, zdravé životní podmínky i zdravé životní prostředí. Většina těchto požadavků je uvedena ve vyhlášce č. 23/2008 Sb. týkající se požární bezpečnosti. Vyhláška č. 23/2008 Sb. uvádí přímé odkazy na normy ČSN EN 1443 Komíny – Všeobecné požadavky; ČSN EN 15 287-1 Komíny – Navrhování, provádění a přejímka komínů – Část 1: Komíny pro otevřené spotřebiče paliv; ČSN EN 15 287-2 Komíny – Navrhování, provádění a přejímka komínů – Část 2: Komíny pro uzavřené spotřebiče paliv a ČSN 73 4201 Komíny a kouřovody – Navrhování, provádění a připojování spotřebičů paliv. Jde o normy závazné, neboť je na ně odkázáno v právním předpisu, který musí zpracovatel dokumentace respektovat při navrhování staveb. Z toho důvodu nejsou některé požadavky, včetně hodnot z norem do nařízení zapracovány. Jsou to požadavky:

- týkající se řešení průřezu přetlakového a podtlakového komína, které jsou uvedeny v ustanovení § 24 odst. 5 vyhlášky č. 268/2009 Sb. Tyto požadavky jsou stanoveny pod bodem 6.4.1 v ČSN EN 1443, kde je uvedeno, že každý přetlakový a podtlakový komín musí odpovídat určitému úniku plynu. Z ostatních částí normy vyplývá, že každý komín musí být označen a výrobky pro něj musí splňovat požadavky normy. Protože ČSN EN 1443 se stala pro navrhování staveb závaznou vyhláškou č. 23/2008 Sb., která v části týkající se materiálů komínů včetně jejich rozměrů odkazuje na celou normu ČSN EN 1443, nejsou požadavky na tyto typy komínů v novém nařízení stanoveny;
- týkající se materiálů a označení komínů identifikačními štítky, které jsou uvedeny v ustanovení § 24 odst. 3 vyhlášky č. 268/2009 Sb. Tyto požadavky nebyly v navrženém nařízení stanoveny, neboť konkrétní výrobky, ze kterých bude komín konstruován, musí splnit normové hodnoty, které jsou zezávazněny ustanovením § 8 odst. 1 vyhlášky č. 23/2008 Sb., kde je uveden konkrétní odkaz na normu týkající se komínů (ČSN 73 4201). Z vyhlášky č. 23/2008 Sb. zároveň vyplývá i označení komínů (identifikačními štítky) – viz ustanovení § 8 odst. 3 vyhlášky (odkaz na ČSN EN 1443), kde je uveden nejen odkaz na ČSN EN 1443, ale přímo je uvedeno, že komín musí být označen podle české technické normy.

Přestože nové znění ve srovnání s vyhláškou č. 268/2009 Sb. vykazuje odlišnosti, zůstává, s ohledem na výše uvedené, zaručeno splnění požadavků stanovených uvedenou vyhláškou a k faktické změně nedochází.

→ 1)

Základním požadavkem je zajištění bezpečnosti a ochrany životního prostředí při navrhování, provádění i užívání komínů a kouřovodů. Znění tohoto odstavce odpovídá znění ustanovení § 24 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb. ^{o/25}

→ 2)

Ustanovení řeší odvod spalin spotřebičů paliv. Předmětné požadavky jsou stanoveny také v ^a zákoně č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, a to v ustanovení § 4, kde je stanovena přípustná úroveň znečišťování a požadavky na emisní limity na komínovém průduchu nebo výduchu. Konkrétní případy jsou vždy posuzovány v rámci projednávání návrhu s dotčenými orgány. Jedním z dotčených orgánů je orgán ochrany ovzduší, který k záměru vydává závazné stanovisko na podkladě dokumentace. Při navrhování musí být respektovány také požadavky požární bezpečnosti (^a vyhláška č. 23/2008 Sb.),

→ Zákon č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů

→ Vyhláška č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění vyhlášky č. 268/2011 Sb.

jejichž plnění ve svém stanovisku vyhodnocuje dotčený orgán na úseku požární ochrany. Znění odstavce 2 odpovídá ustanovení § 24 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb. s tím rozdílem, že odvod spalin venkovní stěnou může být použit nejen v odůvodněných případech, ale jako standardní řešení. Ustanovení bylo v tomto smyslu upraveno na základě připomínky Evropské komise.

→ 3)

Ustanovení se dotýká vzdálenosti komínů a kouřovodů od stavebních konstrukcí, které jsou stanoveny v ustanovení ↗ § 8 odst. 2 vyhlášky č. 23/2008 Sb., kde je uveden odkaz na normy ↗ ČSN EN 1443, ↗ ČSN EN 15287-1 a ↗ ČSN EN 15287-2, které se tak stávají normami závaznými. Ustanovení je uvedeno pro úplnost popisu problematiky v tomto nařízení. Orgán požárního dozoru bude posuzovat splnění požadavků, které mu stanoví vyhláška č. 23/2008 Sb., jak je uvedeno v předchozí větě. Stavební úřad při rozhodování postupuje ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány dle ustanovení § 4 odst. 2 stavebního zákona.

→ 4)

V ustanovení je uveden obecný požadavek týkající se existence kontrolních, popřípadě výběracích, vymetacích nebo čistících otvorů. Důvodem zapracování požadavku je skutečnost, že požadavky na otvory pro kontrolu a čištění komínů nejsou v jiném právním předpisu uvedeny. Otvory pro čištění se musí shodovat s požadavky odpovídající normy výrobku, jak je stanoveno pod bodem 6.7.1 v ČSN EN 1443, na kterou odkazuje vyhláška č. 23/2008 Sb. Z tohoto důvodu nelze v nařízení stanovit jednoznačné umístění otvorů, neboť každý výrobek, kterým je komín tvořen, má své vlastní požadavky na toto umístění. Požadavek odpovídá požadavku uvedenému v ustanovení § 24 odst. 6 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

→ 5)

Ustanovení uvádí obecný požadavek na zajištění přístupu ke komínům. Způsob zajištění trvalého přístupu je záležitostí navrhovaných záměrů.

→ 6)

V ustanovení je uveden požadavek na plynůstnost volně stojících komínů. Tento požadavek úzce souvisí s hygienou, ochranou životního prostředí a zdravím osob. Podrobnější požadavky na plynůstnost jsou obsaženy v ↗ článku 4.3.4 normy ČSN EN 13084-1 (→ P) – Volně stojící komíny ve spojení s ↗ článkem 6.4.1 normy ČSN EN 1443 (→ P) – Komíny – Všeobecné požadavky. Navržené nařízení na tyto části určených norem odkazuje. Ostatní části normy týkající se volně stojících komínů se zabývají např. mechanickou odolností a stabilitou (je řešena v ↗ § 40 a ↗ § 41 nařízení), tepelně-technickými vlastnostmi (jsou řešeny v ↗ § 66 nařízení), chemickým napadením (je řešeno v ↗ § 43 odst. 2 nařízení). Protože jsou všechny tyto požadavky zohledněny v jiných částech navrženého nařízení, nebyl odkaz na zbývající části normy ČSN EN 13084-1 stanoven.

o/25

Povinností zajistit revizní zprávu, která potvrdí bezpečnost spalinové cesty, nebyla stanovena, neboť požadavky týkající se kontroly spalinové cesty a revizní zprávy, kterou musí být potvrzena bezpečnost spalinové cesty, jsou stanoveny prováděcím předpisem k zákonu č. 133/1985, o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů.

§ 48 Vodovodní přípojky a vnitřní vodovody

- (1) Vodovodní přípojka pitné vody z vodovodu pro veřejnou potřebu a vnitřní vodovod pitné vody nesmí být propojeny s jiným zdrojem vody. Vodovodní přípojka musí být vybavena zařízením proti možnému zpětnému nasátí znečištěné vody z vnitřního vodovodu.
- (2) Potrubí vodovodní přípojky musí být uloženo do nezamrzlé hloubky nebo se musí chránit proti zamrznutí.

- (3) Hlavní uzávěr vnitřního vodovodu se osazuje před vodoměr; musí být přístupný a jeho umístění musí být viditelně a trvale označeno.
- (4) Pokud je navrženo zásobování objektu pitnou a nepitnou vodou, musí být i vnitřní vodovod řešen odděleně.
- (5) Potrubí studené vody, rozvodné a cirkulační potrubí teplé vody musí být tepelně izolováno. Potrubí podléhající korozi musí být proti ní chráněno.

Stanovené požadavky na vodovodní přípojky směřují k zajištění ochrany zdraví osob, a to prostřednictvím stanovení vybraných technických požadavků na potrubí a zákazu propojení vodovodní přípojky napojené z veřejného vodovodu zároveň s jiným zdrojem vody, prostřednictvím zamezení zpětnému nasátí znečištěné vody z vnitřního vodovodu a odděleným řešením pitné a nepitné vody, pokud jsou v objektu tyto dva typy rozvodu zřízeny. Požadavky uvedené v ustanovení § 48 jsou totožné s požadavky uvedenými v ustanovení § 32 vyhlášky č. 268/2009 Sb. ^{o/26}

o/26

↗ Zákon o vodovodech a kanalizacích definuje vodovodní a kanalizační přípojky a stanovuje povinnosti jejich vlastníků. Jednou z povinností uvedenou v ustanovení § 3 odst. 4 zákona je zajistit, aby vodovodní přípojka byla provedena a užívána tak, aby nemohlo dojít ke znečištění vody ve vodovodu. Další povinnosti podle ustanovení § 3 odst. 5 tohoto zákona je zajistit, aby kanalizační přípojka byla provedena jako vodotěsná a tak, aby nedošlo ke zmenšení průtočného profilu stoky, do které je zaústěna. Protože jsou tyto požadavky řešeny výše uvedeným jiným právním předpisem, nejsou v novém nařízení stanoveny.

Materiálové řešení a velikosti profilů vodovodních a kanalizačních přípojek nejsou stanoveny, neboť vždy záleží na dohodě se správcem sítě, na kterou je objekt napojován. Již v průběhu umísťování staveb musí být stavebnímu úřadu předloženo kladné vyjádření vlastníka vodovodů či kanalizací, na které budou navrženy přípojky napojeny.

↗ Zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů

Kanalizační přípojky, žumpy a vnitřní kanalizace

- (1) Je-li kanalizace pro veřejnou potřebu oddílná, musí být i vnitřní kanalizace oddílná.
- (2) Potrubí kanalizační přípojky musí být uloženo do nezamrzlé hloubky nebo se musí chránit proti zamrznutí.
- (3) Čistící tvarovky se nesmí osadit v místnostech, ve kterých by případný únik odpadní vody mohl ohrozit zdravé podmínky při užívání stavby.
- (4) V místnostech a v prostorech s mokřím čištěním podlah se zásobníky vody a se zařizovacími předměty, které nejsou napojeny na vnitřní kanalizaci, musí být osazena podlahová vpusť. Pokud to druh provozu vyžaduje, vpusť se opatří lapačem nečistot (tuků, olejů, pevných částic apod.).
- (5) Větrací potrubí vnitřní kanalizace nesmí být zaústěno do komínů, větracích průduchů, instalačních šachet a půdních prostor a musí být vyvedeno nejméně 0,5 m nad úroveň střešního pláště, v případě teras a dalších pochozích ploch musí být větrací potrubí vnitřní kanalizace umístěno tak, aby nedošlo k obtěžování a ohrožování okolí.

§ 49

(6) Žumpa musí být vodotěsná, bez možnosti jakéhokoliv odtoku a opatřená odvětráním.

Požadavek týkající se vybavení vnitřní kanalizace zařízením proti zpětnému toku byl zapracován do → § 65 nařízení, který se týká ochrany před povodněmi a přívalovými dešti.

Požadavky pro navrhování kanalizačních přípojek se týkají ochrany potrubí před zamrznutím a hygienických požadavků souvisejících s únikem odpadní vody, vyvedení větracího potrubí vnitřní kanalizace a osazení podlahové vpusti. Požadavky na vodotěsnost žump a jejich odvětrání jsou definovány také v tomto ustanovení, neboť do něj věcně náleží. Stanovené požadavky odpovídají požadavkům uvedeným v ustanovení § 33 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

§ 50 Hygienické zařízení

- (1) Byt musí být vybaven alespoň jednou místností se záchodovou mísou a jednou koupelnou (hygienické zařízení). Záchod nesmí být přístupný přímo z obytné místnosti nebo z kuchyně, jde-li o jediný záchod v bytě.
- (2) Stavby s více než třemi byty musí být vybaveny úklidovou komorou s výlevkou pro úklid společných částí domu.
- (3) Stavby pro obchod s prodejní plochou větší než 5 000 m² musí být vybaveny záchodem pro užívání veřejností.
- (4) V bytovacích jednotkách se zpravidla zřizuje hygienické zařízení. Pokud není zřízeno, musí být na každém podlaží přiměřený počet koupelen a záchodů oddělených pro muže a ženy.
- (5) V provozovacích stravovacích službách musí být pro veřejnost zřízena samostatná místnost se záchodovou mísou s předsíní a umyvadlem, zpravidla odděleně pro muže a pro ženy. Podle tohoto ustanovení se postupuje i v budovách s ubytovacími jednotkami, kde jsou poskytovány stravovací služby nebo kde je provozována společenská nebo kulturní činnost.
- (6) U staveb se shromažďovacím prostorem musí být pro veřejnost zřízena samostatná místnost se záchodovou mísou s předsíní a umyvadlem, odděleně pro muže a pro ženy. Požadavky na minimální počet hygienických zařízení jsou uvedeny v **BODĚ 5 PŘÍLOHY Č. 1** k tomuto nařízení. Pro personál se hygienické zařízení zpravidla zřizuje odděleně od zařízení pro veřejnost.

PŘÍLOHA Č. 1 — SPECIFICKÉ HODNOTY

5 / HYGIENICKÉ ZAŘÍZENÍ (k ustanovení § 50 odst. 6)

[TABULKA 3]

Požadavky na počty hygienických zařízení ve stavbách se shromažďovacím prostorem

STAVBY SE SHROMAŽĎOVACÍM PROSTOREM	ZÁCHODOVÁ MÍSA	PISOÁR NEBO MUŠLE

Na každých 30 žen	1	
Na každých 100 mužů	1	2
Na každých dalších 50 mužů		1

Ustanovení předepisuje minimální požadavky na vybavení staveb sanitárním zařízením, jímž se rozumí zařízení hygienická, definovaná v prvním odstavci jako záchodové mísy a koupelny, a místnosti sloužící pro umístění vybavení k úklidu. ^{o/27}

Ustanovení v odstavci 4 předepisuje požadavek zřízení hygienického zařízení v ubytovacích jednotkách (pojem viz → § 2 písm. y)) formou obvyklého standardu (užití pojmu „zpravidla“). Stejnou formou je v odstavci 5 předepsán požadavek na zřízení hygienického zařízení odděleně pro muže a ženy (v případě provozoven stravovacích služeb). Takto formulované požadavky by měly být naplněny, není-li to vzhledem k podmínkám nepřiměřeně komplikované. Vlastní počty hygienických zařízení se odvíjejí od zvoleného standardu provozovny.

V odstavci 6 je v případě staveb se shromažďovacím prostorem (pojem viz → § 2 písm. w)) předepsána povinnost zřízení hygienického zařízení, a to odděleně pro muže a ženy a zpravidla odděleně pro veřejnost a pro personál. Vlastní počty hygienických zařízení jsou uvedeny v PŘÍLOZE č. 1 nařízení.

^{o/27} Požadavky v ustanovení § 50 odpovídají požadavkům vyhlášky č. 268/2009 Sb., kde jsou požadavky uvedeny v různých ustanoveních vyhlášky dle příslušného typu stavby. V novém znění jsou požadavky na sanitární zařízení shromážděny v jednom ustanovení, v části týkající se ochrany veřejného zdraví, tedy mezi hygienickými požadavky. Cílem této změny je zpřehlednění a správná věcná systematizace úpravy. V ustanovení § 50 nejsou řešeny všechny typy staveb a jejich potřeby sanitárních zařízení, a to z důvodu, že předmětné požadavky na konkrétní typy staveb jsou stanoveny jinými právními předpisy. Jde např. o školská zařízení, jejichž požadavky na sanitární zařízení jsou stanoveny ve → vyhlášce č. 410/2005 Sb. a pracoviště, pro něž jsou požadavky stanoveny v → nařízení vlády č. 361/2007 Sb. Požadavky v ustanovení navazují na → vyhlášku č. 398/2009 Sb.

→ § 2 písm. y)

→ § 2 písm. w)

→ Vyhláška č. 410/2005 Sb., o hygienických požadavcích na prostory a provoz zařízení a provozoven pro výchovu a vzdělávání dětí a mladistvých, a pracoviště, ve znění vyhlášky č. 343/2009 Sb.

→ Nařízení vlády č. 361/2007 Sb., kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví při práci, ve znění pozdějších předpisů

→ Vyhláška č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb

Odpady

- (1) Stavby musí být vybaveny místností pro odkládání odpadu, která kapacitně odpovídá požadovanému účelu stavby, nebo musí být vybaveny místem pro umístění odpadních nádob situovaným na stavebním pozemku. Místnosti pro odpad musí být odvětrány.
- (2) V případě společně řešených celků staveb individuálního bydlení, popřípadě zahrádkářských kolonií nebo chatových osad lze situovat společná stanoviště pro dostatečný objem sběrných nádob na směsný komunální odpad v docházkové vzdálenosti mimo stavební pozemek.

Požadavky na ukládání odpadů a jejich stanoviště odpovídají požadavkům stanoveným ve vyhlášce č. 268/2009 Sb. V ustanovení § 51 jsou požadavky sjednoceny pro všechny druhy staveb na rozdíl od řešení ve vyhlášce č. 268/2009 Sb., kde jsou požadavky uvedeny v různých ustanoveních.

V případě společně řešených celků staveb individuálního bydlení (pojem „společně řešený celek“ viz → § 2 písm. s), pojem „stavba individuálního bydlení“ viz → § 2 písm. u) je požadavek upraven tak, aby bylo umožněno realizovat společná stanoviště pro celý soubor těchto staveb. Stejná úleva platí u zahrádkářských kolonií a chatových osad.

→ § 2 písm. s)

→ § 2 písm. u)

→ § 65

§ 51

HLAVA V Ochrana proti hluku a vibracím

§ 52

15

→ str. 94

24

↗ § 30 odst. 3 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

- (1) Stavby musí být navrženy tak, aby splňovaly požadavky na ochranu proti hluku a vibracím stanovené právním předpisem upravujícím ochranu zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací¹⁵.
- (2) Při změnách dokončených staveb nebo výstavbě nových staveb v prolukách musí být alespoň jedna obytná místnost v každém bytě orientována do venkovního prostoru, kde nejsou pro tuto místnost ve venkovním chráněném prostoru stavby²⁴ překračovány hygienické limity hluku.
- (3) Stěny, příčky, stropy spolu s podlahami a povrchy jsou vyhovující z hlediska zvukové izolace, jestliže jejich vzduchová a kročejová neprůzvučnost splňuje požadavky podle normy uvedené v § 84.
- (4) Všechna zabudovaná technická zařízení působící hluk a vibrace musí být v budovách s obytnými a pobytovými místnostmi umístěna a instalována tak, aby byl omezen přenos hluku a vibrací do stavební konstrukce a jejich šíření, zejména do chráněného vnitřního prostoru stavby.
- (5) Instalační potrubí se musí vést a připevnit tak, aby nepřenášela do chráněných vnitřních prostorů stavby hluk způsobený jejich používáním ani zachycený hluk z jiných zdrojů.

Ochrana proti hluku a vibracím je řešena v zákoně o ochraně veřejného zdraví; hygienické limity hluku jsou stanoveny ↗ nařízením vlády č. 272/2011 Sb.

→ 1)

Ustanovení uvádí základní obecný požadavek týkající se ochrany proti hluku a vibracím, dle něhož musí stavba splňovat hygienické limity stanovené nařízením vlády č. 272/2011 Sb. Požadavek odpovídá formulaci uvedené v § 14 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

→ 2)

Jde o nové ustanovení, jež zrušená vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy neobsahovala, avšak je významově totožné s ustanovením § 26 odst. 7 vyhlášky č. 268/2009 Sb. Týká se změn staveb a výstavby nových staveb v prolukách (pojem viz → § 2 písm. r)), u kterých je požadavek odstavce 1 považován za splněný za předpokladu, že alespoň jedna obytná místnost (pojem viz → § 2 písm. m)) v každém bytě předmětné stavby je orientována do venkovního chráněného prostoru stavby, kde nejsou hygienické limity překračovány. Tento požadavek umožní např. v centru Prahy zachovat, případně obnovit původní bytovou funkci objektů. Předmětný odstavec se netýká vnitřního prostředí staveb, ale pouze chráněného venkovního prostoru staveb. Hodnoty týkající se vnitřního chráněného prostoru musí být dodrženy dle požadavků uvedených v odstavci 3, 4 a 5.

→ 3) – 5)

Požadavky na stavební konstrukce a technická zařízení z hlediska ochrany proti hluku a vibracím jsou stanoveny obdobně jako ve vyhlášce č. 268/2009 Sb. Požadavky na kročejovou a vzduchovou neprůzvučnost jsou stanoveny odkazem na určenou normu, resp. její část, a to na ↗ ČSN 73 0532 (→ P).

→ § 2 písm. r)

→ § 2 písm. m)

↗ bod 5 a bod 6 ČSN 73 0532
Akustika – Ochrana proti hluku
v budovách a posuzování
akustických vlastností stavebních
výrobků – Požadavky
(→ P) PŘEHLED VYBRANÝCH
URČENÝCH NOREM A JEJICH ČÁSTÍ

Bezpečnost a přístupnost při užívání

HLAVA VI

§ 53

Obecné požadavky

- (1) Stavby musí být navrženy, prováděny, užívány a případně odstraňovány tak, aby nebyla ohrožena bezpečnost jejich uživatelů ani uživatelů okolních staveb. Při provádění stavby nesmí docházet k nepřiměřenému omezení přístupu k přílehlým stavbám nebo pozemkům, k sítím technické infrastruktury a požárními zařízeními nad míru obvyklou.
- (2) Požadavky týkající se bezbariérového užívání staveb jsou stanoveny jiným právním předpisem¹⁰.
- (3) Veřejná prostranství a pozemní komunikace dočasně užívané jako staveniště při současném zachování jejich užívání veřejností se musí po dobu společného užívání bezpečně chránit a udržovat. Veřejné plochy a pozemní komunikace se pro staveniště mohou použít jen ve stanoveném nezbytném rozsahu a době. Po ukončení jejich užívání jako staveniště musí být uvedeny do předchozího nebo rozhodnutím určeného stavu. Při provádění a užívání staveb nesmí být ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a drahách.

10

→ str. 74

Nové znění odpovídá požadavkům uvedeným ve vyhlášce č. 501/2006 Sb. Zároveň je mezi obecnými požadavky zařazena informace týkající se bezbariérového užívání staveb. Požadavky na bezbariérové užívání jsou stanoveny ↗ vyhláškou č. 398/2009 Sb., na kterou nařízení odkazuje.

↗ Vyhláška č. 398/2009 Sb.,
o obecných technických
požadavcích zabezpečujících
bezbariérové užívání staveb

KOMUNIKACE

Domovní komunikace

- (1) Hlavní domovní komunikace v budovách s obytnými nebo pobytovými místnostmi musí umožňovat přepravu předmětů rozměrů 1,95 × 1,95 × 0,8 m; v budovách, ve kterých je zajišťována zdravotní a sociální péče, musí umožňovat přepravu předmětů rozměrů 1,95 × 1,95 × 0,9 m. Požadavek se neuplatní ve stavbách individuálního bydlení a ve stavbách pro rodinnou rekreaci.
- (2) Hlavní vstupní dveře do bytů a dveře pobytových místností musí mít světlou šířku nejméně 0,8 m.

→ 1)

Cílem ustanovení je zajištění základního prostoru pro manipulaci s objemnými předměty v hlavních domovních komunikacích. Požadavek se neuplatní ve stavbách individuálního bydlení (pojem viz → § 2 písm. u)) a ve stavbách pro rodinnou rekreaci (pojem viz → § 2 písm. v)).

→ § 2 písm. u)

→ § 2 písm. v)

↗ Nařízení vlády č. 272/2011 Sb.,
o ochraně zdraví před nepříznivými
účinky hluku a vibrací

§ 54

→ § 2 písm. d)

↗ Vyhláška č. 398/2009 Sb.,
o obecných technických
požadavcích zabezpečujících
bezbariérové užívání staveb

§ 55 Výtahy

25

↗ Nařízení vlády č. 27/2003 Sb.,
kterým se stanoví technické
požadavky na výtahy, ve znění
pozdějších předpisů.

→ 2)

V tomto ustanovení je uveden požadavek týkající se minimální šířky vstupních dveří do bytů (pojem viz → § 2 písm. d)) a pobytových místností. Případné odlišné požadavky na šířky dveří u budov občanského vybavení a staveb pro výkon práce jsou stanoveny ve ↗ vyhlášce č. 398/2009 Sb.

(1) Stavby podle druhu a potřeby se vybavují výtahy²⁵.

(2) Výtahy se musí zřizovat u novostaveb se vstupy do bytů v úrovni pátého a vyššího nadzemního podlaží. U změn dokončených staveb se výtahy nemusí zřizovat ani existující výtahy prodlužovat, pokud vstupy do bytů nejsou umístěny více než o jedno podlaží výše oproti stávající úrovni.

(3) Výtahová šachta nesmí být využita pro větrání prostorů nesouvisejících s výtahem.

Požadavky na výtahy odpovídají požadavkům ustanovení § 28 vyhlášky č. 268/2009 Sb. Odkaz na normové hodnoty nebyl do nařízení zapracován, neboť ustanovením ↗ § 2 odst. 8 nařízení vlády č. 27/2003 Sb. jsou zezávisněny příslušné technické normy týkající se výtahů. Na nařízení vlády je odkazováno v ustanovení § 55 odst. 1 nařízení.

→ 1)

Odstavec 1 stanovuje, že je třeba při navrhování výtahů vždy zvážit, zda stavba výtah vyžaduje, či nikoliv. Zřízení výtahu závisí na druhu a potřebách navrhované stavby. Ustanovení ↗ vyhlášky č. 398/2009 Sb. tímto nejsou dotčena. Obecné požadavky na navrhování výtahů jsou řešeny jiným právním předpisem, a to nařízením vlády č. 27/2003 Sb., na které nařízení v odstavci 1 odkazuje.

→ 2)

Ustanovení předepisuje základní povinnost zřízení výtahu od stanoveného počtu nadzemních podlaží. Pro změny dokončených staveb je předepsán požadavek zřídít, případně prodloužit existující výtah jen tehdy, pokud vstupy do nových bytů (pojem viz → § 2 písm. d)) budou umístěny o více než jedno podlaží (pojem viz → § 2 písm. p)) výše oproti stávající úrovni. Pokud jsou vstupy do bytů umístěny pouze o jedno podlaží výše oproti stávající úrovni (případy stavebních úprav stávajících prostorů pod střechou a nástaveb jednoho nadzemního podlaží), není účelné vzhledem k malému rozdílu výšek prodlužování výtahů požadovat.

→ 3)

Ustanovení uvádí, že výtahovou šachtu lze pro účely větrání využít pouze ve vztahu k prostorům souvisejícím s výtahem. Tímto požadavkem je stanoven zákaz větrání např. prostorů s plynovými spotřebiči do výtahových šachet z důvodu bezpečnosti při užívání výtahu.

§ 56 Schodiště a rampy

(1) Každé podlaží musí být přístupné alespoň jedním schodištěm nebo šikmými rampami, kromě podlaží přístupných přímo z terénu.

(2) Schodiště a rampy musí splňovat hodnoty uvedené v BODĚ 6 PŘÍLOHY Č. 1 k tomuto nařízení; požadavky jiného právního předpisu tím nejsou dotčeny¹⁹.

19

→ str. 125

(3) Pokud není zajištěno přirozené osvětlení hlavního domovního schodiště, musí být vybaveno osvětlením nouzovým.

(4) Do prostor určených pro občasně používání omezeným počtem osob lze navrhnout žebříkové schodiště, jehož šířka musí být nejméně 0,55 m.

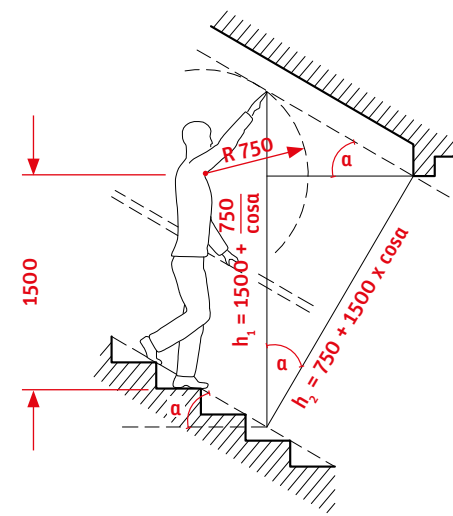
PŘÍLOHA Č. 1 — SPECIFICKÉ HODNOTY

6 / SCHODIŠTĚ

(k ustanovení § 56 odst. 2)

Nejmenší podchodná a průchodná výška schodišť

- Podchodná výška schodišťového ramene je svislá vzdálenost mezi spojnicí hran schodišťových stupňů na výstupní čáře a rovnoběžnou přímkou vedenou spodním lícem konstrukcí nad výstupní čarou.
- Podchodná výška schodiště a šikmé rampy musí být nejméně 2,1 m.
- Průchodná výška schodišťového ramene je kolmá vzdálenost mezi spojnicí hran schodišťových stupňů na výstupní čáře a rovnoběžnou přímkou vedenou spodním lícem konstrukcí nad výstupní čarou.
- Průchodná výška schodiště a šikmé rampy musí být nejméně 1,95 m.

[PŘÍLOHA 1 / OBR. 4]
Nejmenší dovolená podchodná (h_1)
a průchodná (h_2) výška

Požadavky na schodišťové stupně a stupnice

- Všechny schodišťové stupně na výstupní čáře v jednom schodišťovém rameni musí mít stejnou výšku a šířku a musí být vodorovné, beze sklonu v příčném či podélném směru.
- Šířka schodišťového stupně na výstupní čáře musí být nejméně 0,21 m. V bytech, ve stavebách individuálního bydlení a ve stavebách pro rodinnou rekreaci může být šířka schodišťového stupně v odůvodněných případech snížena až na 0,18 m.
- Šířka schodišťové stupnice na výstupní čáře musí být nejméně 0,25 m. V bytech, ve stavebách individuálního bydlení a ve stavebách pro rodinnou rekreaci může být šířka schodišťové stupnice v odůvodněných případech snížena až na 0,225 m.

Vzájemný vztah mezi šířkou a výškou schodišťového stupně

- Výška a šířka schodišťového stupně musí být v takovém vzájemném poměru, aby součet dvou výšek a jedné šířky činil nejméně 0,61 m a nejvíce 0,65 m.

Sklon schodišťových ramen

- Sklon schodišťových ramen v budovách s maximálně 3 byty a v budovách s výtahem s více než 3 byty musí být nejvýše 35 °. Nepřesáhne-li konstrukční výška podlaží ve stavbách individuálního bydlení a ve stavbách pro rodinnou rekreaci 3 m, může být sklon schodišťových ramen schodišť zvýšen až na 41 °.
- Ustanovení jiných právních předpisů tím nejsou dotčena.³⁷

Nejvyšší počet schodišťových stupňů v jednom schodišťovém rameni

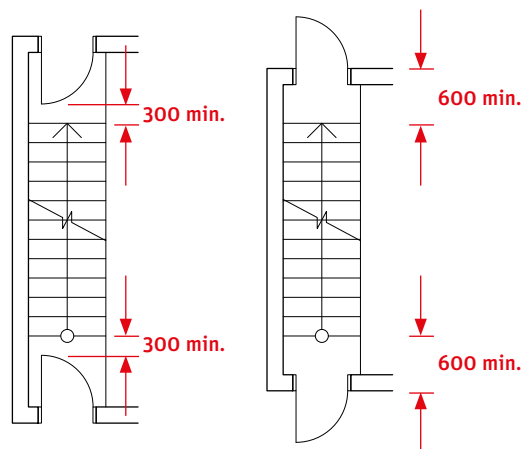
- Ve stavbách s maximálně 3 byty může být v jednom schodišťovém rameni nejvýše 18 stupňů. Ustanovení jiných právních předpisů tím nejsou dotčena.³⁷

Nejmenší průchodná šířka schodišťových ramen

- Průchodná šířka ramene schodiště se navrhuje podle účelu a provozu. Průchodná šířka schodišťového ramene nebo rampy musí být nejméně 0,9 m.³⁸ V bytech, ve stavbách individuálního bydlení a ve stavbách pro rodinnou rekreaci může být snížena až na 0,75 m.
- Konstrukce zábradlí, popř. madel může do průchodné šířky ramene zasahovat nejvýše 0,1 m.

Všeobecné technické požadavky pro podesty schodišť a podesty šikmých ramp

- Průchodná šířka podest se musí rovnat nejméně průchodné šířce navazujících schodišťových ramen a nesmí být zúžena žádnou zasahující konstrukcí nebo zařízením. Podesty musí být vodorovné, bez sklonu v příčném či podélném směru.
- Dveře na podestách únikových schodišť a šikmých ramp musí být umístěny tak, aby dveřní křídlo v žádné poloze nezužovalo minimální průchodnou šířku podesty.
- Dveře na podestách ostatních schodišť s křídly otevíratelnými do podest rovnoběžně s osou ramene schodiště musí mít vzdálenost plně otevřeného křídla od nejbližší hrany stupně alespoň 0,3 m.
- Dveře na podestách ostatních schodišť s křídly mimo podesty musí mít vzdálenost zavřeného křídla od nejbližší hrany stupně alespoň 0,6 m.

[PŘÍLOHA 1 / OBR. 5]
Umístění dveří na podestách ostatních schodišť nesloužících pro únik (rozměry v mm)

Nové ustanovení obsahuje požadavky, které vycházejí z ustanovení § 22 vyhlášky č. 268/2009 Sb. Hodnoty, které musí být při navrhování schodišť splněny, jsou uvedeny v PŘÍLOZE č. 1 k novému nařízení.

→ 1)

Ustanovení předepisuje základní přístupnost jednotlivých podlaží (pojem viz → § 2 písm. p) schodišti nebo alternativně šikmými rampami.

→ § 2 písm. p)

→ 2)

Ustanovení odkazuje na přílohu č. 1, kde jsou uvedeny hodnoty a požadavky, jejichž splnění je u schodišť a ramp předepisováno. Hodnoty vycházejí z ČSN 73 4130. Požadavky v ustanovení navazují na vyhlášku č. 398/2009 Sb. Část týkající se splnění požadavků protiskluznosti povrchu schodišť, podest a ramp je zapracována v → § 59 nařízení.

→ ČSN 73 4130
Schodiště a šikmé rampy –
Základní požadavky

→ Vyhláška č. 398/2009 Sb.,
o obecných technických
požadavcích zabezpečujících
bezbariérové užívání staveb

→ § 59

→ 3)

Ustanovení určuje požadavek na zajištění osvětlení hlavního domovního schodiště. Osvětlení hlavního domovního schodiště může být řešeno jako osvětlení přirozené, případně, pokud není přirozené osvětlení navrženo, musí být zřízeno osvětlení nouzové. Povinnost zřídit nouzové osvětlení vyplývá z požárních předpisů, ale protože požární předpisy umožňují u objektů určité výšky řešit nouzové osvětlení, je v předpisu stanovena povinnost zřídit nouzové osvětlení v případě, že přirozené osvětlení není zajištěno, a to v případě jakékoliv výšky objektu. Požadavky na umělé osvětlení jsou uvedeny v ustanovení → § 45 nařízení.

→ § 45

→ 4)

Ustanovení předepisuje minimální velikost žebříkového schodiště, které však může zpřístupňovat pouze prostory pro občasné užívání s omezeným počtem osob.

Stání v garážích

§ 57

- (1) Podchodná výška prostorů garáží musí být nejméně o 0,2 m větší, než je výška nejvyššího předpokládaného vozidla, nejméně však 2,2 m. Podél zadní stěny vázaných kolmých nebo vázaných šikmých stání je do hloubky 0,7 m umožněno snížení podchodné výšky na 1,8 m. Za podchodnou výšku se považuje volná výška vnitřního prostoru stavby mezi jeho podlahou a stropem, do které nezasahují žádná částí ani vybavení stavby.
- (2) Základní rozměry jednotlivých stání musí být při kolmém a šikmém řazení 2,5 × 5 m a při podélném řazení 2 × 5,75 m; základní rozměry mohou být přiměřeně upraveny podle velikosti předpokládaných vozidel, polohy jednotlivých stání a stavebně-technických parametrů garáže. Požadavky jiného právního předpisu tím nejsou dotčeny¹⁰.
- (3) Parametry vnitřní komunikace musí umožnit zajištění předpokládaných vozidel na jednotlivá kolmá a šikmá stání jízdu vpřed obloukem s maximálně jedním nadjetím.

¹⁰
→ str. 74

Minimální požadavky na stání v garážích a na výšky v garážích vycházejí z ČSN 73 6058 – Jednotlivé, řadové a hromadné garáže. Na rozdíl od vyhlášky č. 268/2009 Sb. není v ustanovení odkazováno na normové hodnoty, nýbrž jsou předepsané hodnoty uvedeny přímo v textu ustanovení.

→ ČSN 73 6058
Jednotlivé, řadové
a hromadné garáže

→ § 33 odst. 5

→ 1)

Ustanovení určuje minimální podchodnou výšku v hromadných garážích (pojem „garáž“ viz → § 33 odst. 5). Pod stropem u zadních stěn parkovacích stání je umožněno snížit podchodnou výšku tak, aby bylo možné zde umístit technické vedení. Toto snížení je však umožněno pouze v případě vázaných stání, nikoliv stání návštěvnických.

Ustanovení reaguje na zkušenosti z realizací staveb spojených s hledáním ekonomické přiměřenosti podobných řešení v kombinaci s jejich funkčností. Jde o stanovené minimum, jehož použití spoluurčuje standard konkrétního projektu.

→ § 2 písm. t)

→ 2)

Ustanovení určuje základní rozměry kolmých, šikmých a podélných stání (pojem viz → § 2 písm. t)). Tyto základní rozměry mohou být upraveny (zvětšeny, případně i zmenšeny), a to podle konkrétních navržených řešení – podle velikosti předpokládaných vozidel, podle polohy stání, případně dle technických parametrů garáže. Jde však pouze o přiměřené změny rozměrů při zajištění funkčnosti jednotlivých stání, které by měly být projektem prokázány. Požadavky ustanovení § 4 odst. 2, resp. bodu 1.1.4 přílohy č. 2 vyhlášky č. 398/2009 Sb. nejsou požadavkem tohoto odstavce dotčeny a musí být v případě vybraných typů staveb uvedených v ustanovení § 2 vyhlášky č. 398/2009 Sb. splněny.

→ 3)

Při navrhování parametrů komunikací uvnitř hromadných garáží musí jejich šířka splňovat požadavek, aby vozidlo na jednotlivá kolmá či šikmá stání najelo jízdou vpřed obloukem s maximálně jedním nadjetím. Pokud tedy budou např. stání navržena širší, než je stanovená základní hodnota, může se v konečném důsledku zúžit vnitřní komunikace.

OCHRANA PŘED PÁDEM A UKLOUZNUTÍM

§ 58 Zábradlí

- (1) Okraj pochozí plochy stavby, před níž je volný prostor a k němuž je možný přístup, se musí opatřit ochranným zábradlím, popřípadě jinou zábranou, plnicím funkcí ochrany před pádem osob. Parametry jsou stanoveny hodnotami uvedenými v BODĚ 7 PŘÍLOHY Č. 1 k tomuto nařízení. Požadavek se neuplatní u ploch zpřístupněných pouze pro jejich údržbu.
- (2) Zábradlí se nemusí zřídit, pokud:
 - a) by bránilo základnímu provozu, pro který je plocha určena, zejména pro nástupiště, rampy na nakládání, bazény, náplavky a jeviště;
 - b) je volný prostor zakryt konstrukcí splňující parametry stanovené v BODĚ 7 PŘÍLOHY Č. 1 k tomuto nařízení,
 - c) je hloubka volného prostoru nejvýše 3 m a na pochozí ploše je podél jejího volného okraje vytvořen nepochůzný bezpečnostní pás široký nejméně 1,5 m, který je zřetelně vymezen opatřeními stanovenými v BODĚ 7 PŘÍLOHY Č. 1 k tomuto nařízení.
- (3) Hrozí-li nebezpečí podklouznutí nebo propadnutí, musí být u podlahy zábradlí opatřeno ochrannou lištou nejméně 0,1 m vysokou.
- (4) Šikmé zábradlí schodišť a šikmých ramp musí být opatřeno zábradelními madly.

- (5) Okenní parapety v obytných a pobytových místnostech, pod nimiž je volný venkovní prostor hlubší než 0,5 m, musí být vysoké nejméně 0,85 m od úrovně podlahy nebo musí být doplněny zábradlím či jinou pevnou zábranou podle odstavce 1.

- (6) Zasklení plnicí funkcí zábradlí nebo zábrany dle odstavce 1 nesmí svými vlastnostmi ohrozit život a zdraví osob nebo zvířat, zejména při úderu nebo nárazu.

PŘÍLOHA Č. 1 – SPECIFICKÉ HODNOTY

7 / ZÁBRADLÍ
(k ustanovení § 58 odst. 1)[TABULKA 4]
Rozměry volného prostoru

POCHOZÍ PLOCHA	MEZNÍ ROZMĚR [m]	
	hloubka	šířka
S omezeným přístupem osob		
– s běžným provozem	0,8	0,2
– s nízkým provozem	1,5	0,3
S volným přístupem osob	0,5	0,15
V provozech pro děti	0,3	0,1
Hlediště s provozním zatemněním		
– s volným přístupem dospělých osob	0,3	0,15
– v provozech pro děti	0,2	0,1

[TABULKA 5]
Nejmenší dovolená výška zábradlí

NEJMENŠÍ DOVOLENÁ VÝŠKA ZÁBRADLÍ [m]	Použití
Snížená	0,9 Hloubka volného prostoru je ≤ 3 m.
Základní	1,0 Ve všech ostatních případech.
Zvýšená	1,1 Hloubka volného prostoru je větší než 12 m. Pochozí plocha se ve vzdálenosti do 1 m od volného okraje svažuje k tomuto okraji sklonem větším než 10 % nebo stupňovitě. Ve volném prostoru je ohrožení zdraví látkami škodlivými nebo s teplotou nad 50 stupňů.
Zvláštní	1,2 Hloubka volného prostoru je > než 30 m.
	1,3 Pro provoz cyklistů podél okrajů pojezdových ploch s hloubkou volného prostoru větší než 0,5 m.

U schodišť nebo šikmých ramp se zrcadlem se výška zábradlí stanoví:

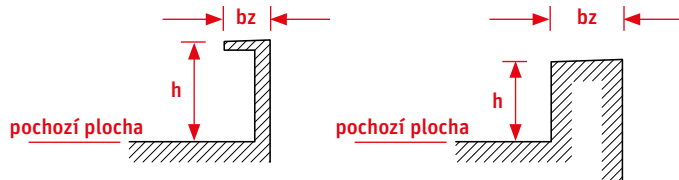
- podle hloubky volného prostoru v zrcadle, je-li zrcadlo širší než 0,2 m, nebo
- podle výškového rozdílu k nejbližše níže ležící podlaze (schodišťovému rameni, podestě apod.) za zrcadlem, není-li zrcadlo širší než 0,2 m.

Šířka zrcadla se pro tento účel měří mezi nejvíce vystupujícími souvislými prvky, které zrcadlo ohraničují, např. zábradelní madla, schodnice apod.

Pokud konstrukce zábradlí nebo konstrukce k ní přilehlá vytváří na straně k pochozí ploše ve výškové úrovni do 0,5 m nad pochozí plochou přibližně vodorovnou plošinu širokou 0,13 m až 0,3 m (umožňující stání), musí celková výška zábradlí převyšovat úroveň této plošiny nejméně o 0,9 m. Plošina širší než 0,3 m se považuje za pochozí plochu a výška zábradlí se určí podle výše uvedené tabulky.

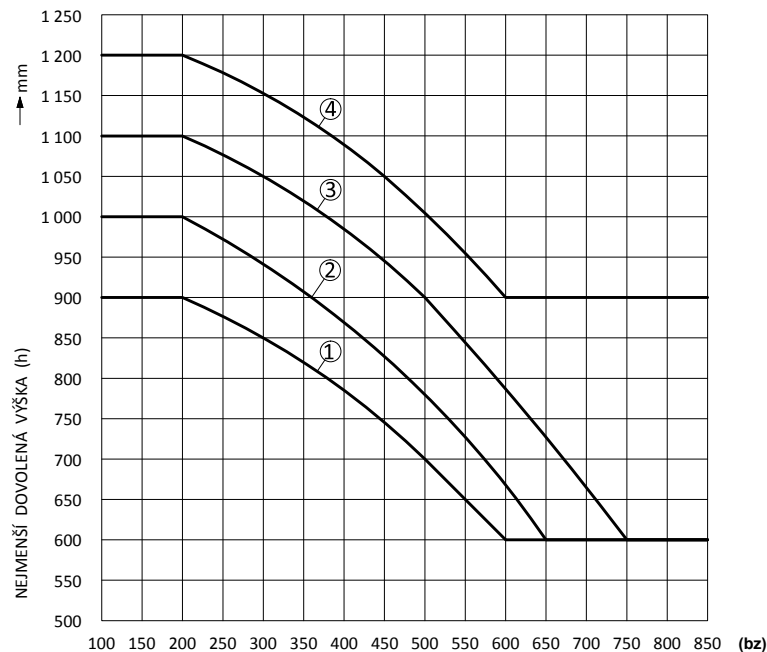
Výšku zábradlí lze u pochozích ploch s omezeným přístupem osob nebo s volným přístupem dospělých osob částečně nahradit zvětšenou šířkou zábradlí (bz) v úrovni jeho horní hrany (viz → OBR. 6).

[PŘÍLOHA 1 / OBR. 6]
Příklady zvětšené šířky zábradlí

Mezní výšku a šířku zábradlí v těchto případech stanoví diagram na → OBR. 7. Horní plocha zábradlí nemá mít sklon směrem do volného prostoru.

[PŘÍLOHA 1 / OBR. 7]
Diagram výšky a šířky zábradlí.
Nejmenší dovolené
výšky zábradlí (mm):
1 – snížená
2 – základní
3 – zvýšená
4 – zvláštní

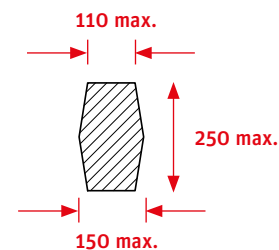
Zábradelní výplň

Na pochozích plochách s omezeným přístupem osob může být zábradlí s výplní:

- jako při volném přístupu osob (bod 2) nebo
- dvoutýčovou se zarážkou, jestliže spodní tyč je rovnoběžná s horní hranou zarážky a je umístěna 0,35 m až 0,5 m nad touto hranou, nebo
- vícetýčovou či jinou, a to:
 - se zarážkou ve vnitřních prostorech s vlhkým nebo mokřým prostředím a s mezerou mezi horní hranou zarážky a spodním okrajem výplně nejvýše 0,35 m;
 - v ostatních prostorech bez zarážky a s mezerou mezi výplní a pochozí plochou nejvýše 0,25 m.

Na pochozích plochách s volným přístupem osob musí mezery v zábradelní výplni splňovat tyto požadavky:

- svislé a šikmé v úhlu do 45° od svislice (mezi sloupky, tabulemi apod.) nesmějí být širší než 0,12 m;
- vodorovné a šikmé v úhlu větším než 45° od svislice (včetně mezery mezi zarážkou a výplní) nesmějí být širší než 0,18 m;
- u zábradlí bez zarážky nesmí být mezera mezi pochozí plochou a výplní širší než 0,12 m;
- půdorysný průřez mezery mezi představeným zábradlím a okrajem pochozí plochy nesmí být širší než 0,05 m;
- ostatní mezery či otvory musí být uspořádány tak, aby jimi v žádné poloze kolmé k ploše výplně neprošel zkušební hranol – viz → OBR. 8.

[PŘÍLOHA 1 / OBR. 8]
Zkušební hranol pro plochy s volným
přístupem osob (rozměry v mm)

Na pochozích plochách s volným přístupem osob s běžným provozem lze použít zábradlí s dvoutýčovou výplní a bez zarážky, jestliže:

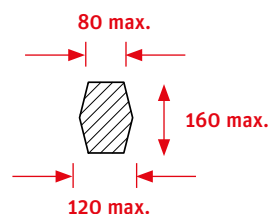
- spodní tyč je umístěna v úrovni 0,45 až 0,6 m nad povrchem pochozí plochy;
- zábradlí je od kraje volného prostoru vzdáleno nejméně 1,5 m;
- plocha mezi zábradlím a volným okrajem je nepochozí a je na shodné úrovni jako pochozí plocha nebo je nejvýše o 0,5 m snížená;
- pochozí i nepochozí plocha mají směrem k volnému okraji sklon nejvýše 3 %;
- nepochozí plocha je od pochozí plochy zřetelně odlišena (osázena zelení, posypána štěrkem apod.).

Na pochozích plochách v provozech určených pro děti musí mezery v zábradelní výplni splňovat tyto požadavky:

- svislé a šikmé v úhlu do 45° od svislice nesmějí být širší než 0,08 m;
- do výšky 0,6 m nad povrchem pochozí plochy smí být zábradelní výplň jen plná nebo ze svislých tyčových či tabulových prvků;
- vodorovné a šikmé v úhlu větším než 45° od svislice umístěné více než 0,6 m nad povrchem pochozí plochy nesmějí být širší než 0,12 m;
- svislá vzdálenost mezi pochozí plochou, popř. zábradelní zarážkou a zábradelní výplní nesmí být větší než 0,08 m;

- půdorysný průmět mezery mezi předsazeným zábradlím a okrajem pochozí plochy nesmí být širší než 0,03 m;
- ostatní mezery či otvory musí být uspořádány tak, aby jimi v žádné poloze kolmé k ploše výplně neprošel zkušební hranol – viz → OBR. 9; u schodišť musí být mezera mezi každým schodišťovým stupněm a dolní tyčí zábradlí rozdělena nejmeně na dvě části anebo okraj stupně opatřen zarážkou.

[PŘÍLOHA 1 / OBR. 9]
Zkušební hranol v provozech pro děti
(rozměry v mm)

Na pochozích plochách v budovách s více než 3 byty a budovách s ubytovacími jednotkami musí být zábradlí nad výšky 0,6 m nad pochozí plochou plně nebo s výplní ze svislých tyčových či tabulových prvků.

Největší dovolené velikosti mezer podle bodu 2 a 4 platí i pro mezery mezi zábradlím a konstrukcemi či technologickým zařízením, na které zábradlí navazuje.

Na volném okraji pochozích ploch v hledištích s místy k sezení (balkony, galerie apod.) s volným přístupem dospělých osob lze zábradelní výplně upravit z důvodu viditelnosti podle bodu 3 jen do výšky:

- 0,6 m při požadované výšce zábradlí snížené nebo základní;
- 0,7 m při požadované výšce zábradlí zvýšené.

Není-li na pochozí ploše před zábradlím komunikační prostor, ale pouze řada sedadel, může zábradlí nad uvedenou úroveň tvořit jedna vodorovná tyč. Je-li na pochozí ploše před zábradlím komunikační prostor, nesmějí být nad úroveň výplně podle bodu 3 vodorovné mezery širší než 0,18 m.

Na volných okrajích pochozích ploch hledišť s volným přístupem dospělých osob, kde se požaduje zábradlí, postačí výplň dvoutyčová, a to

- bez zarážky, jsou-li u volného okraje pochozí plochy jen místa k sezení a hloubka volného prostoru pod ním není větší než 0,8 m, nebo
- se zarážkou, jsou-li u volného okraje pochozí plochy jen místa k sezení a hloubka volného prostoru pod ním je nejvýše 2 m, nebo jsou-li u volného okraje pochozí plochy místa k stání i sezení a hloubka volného prostoru pod ním je nejvýše 1,5 m.

(k ustanovení § 58 odst. 2 písm. b)

Zábradlí nemusí být zřízeno, pokud je volný prostor zakryt konstrukcí odpovídající zatížení pěším provozem a v níž nejsou otvory, kterými by prošla koule o průměru

- 0,08 m v pochozí ploše s omezeným přístupem osob,
- 0,06 m v pochozí ploše s volným přístupem dospělých osob,
- 0,03 m v pochozí ploše v provozech pro děti.

(k ustanovení § 58 odst. 2 písm. c)

Nepochozí bezpečnostní pás musí být zřetelně vymezen:

- stavební konstrukcí o výšce nejméně 0,3 m;
- vodní plochou se dnem alespoň 0,15 m pod úrovní okraje pochozí plochy;
- souvislou trvalou zelení o výšce alespoň 0,5 m nebo
- jiným opatřením zabezpečujícím nepřístupnost bezpečnostního pásu účinněji než pouhý zákaz vstupu.

Nové ustanovení obsahuje požadavky, které vycházejí z ustanovení § 27 vyhlášky č. 268/2009 Sb. Hodnoty, které musí být při navrhování zábradlí splněny, jsou uvedeny v PŘÍLOZE č. 1 k novému nařízení.

→ 1) – 4)

V odstavcích 1 až 4 jsou uvedeny základní požadavky na zábradlí, případně jiné zábrany s vazbou na přílohu č. 1 tohoto nařízení.

→ 5)

V ustanovení jsou uvedeny požadavky týkající se okenních parapetů v obytných a pobytových místnostech (pojem viz → § 2 písm. m). Požadavky jsou úzce provázány s odstavcem 1, v němž jsou stanoveny konkrétní požadavky pro zábradlí, případně jiné pevné zábrany.

→ § 2 písm. m)

→ 6)

Základní požadavky na zasklení plní funkci zábradlí nebo zábrany dle odstavce 1 je možné zajistit například použitím bezpečnostních skel vrstvených nebo tepelně tvrzených bezpečnostních skel.

Protiskluznost

§ 59

- Podlahy všech obytných a pobytových místností a podlahy balkonů, teras a lodžii musí mít protiskluzovou úpravu povrchu odpovídající hodnotám součinitele smykového tření nebo hodnotám výkyvu kyvadla nebo úhlu kluzu podle normy uvedené v § 84.**
- Povrch schodišť, podest a ramp musí mít protiskluzovou úpravu povrchu odpovídající hodnotám součinitele smykového tření nebo hodnotám výkyvu kyvadla nebo úhlu kluzu podle normy uvedené v § 84.**
- Návrh a provedení nášlapné vrstvy se posuzuje i z hlediska protiskluznosti z důvodu změn vlivem vlhkosti.**
- Protiskluzová úprava stupnic a podest schodišť, pokud není provedena v celé ploše, nesmí nad okolní plochu vystupovat více než 0,003 m. Její hrana nesmí být od předního okraje stupnic a podest vzdálena více než 0,02 m.**

Protiskluznost je jedním ze základních požadavků pro zajištění bezpečnosti při užívání staveb. Jednotlivá ustanovení odkazují na část určené normy ČSN 74 4505 Podlahy – Společná ustanovení a část určené normy ČSN 73 4130 – Schodiště a šikmé rampy – Základní požadavky. V ustanovení jsou určeny požadavky všech typů povrchů včetně schodišť, podest a ramp, a to z důvodu zachování přehlednosti nového nařízení. Požadavky na protiskluznost částí staveb

↗ Vyhláška č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb

↗ ČSN 74 4505
Podlahy – Společná ustanovení (→ P) PŘEHLED VYBRANÝCH URČENÝCH NOREM A JEJICH ČÁSTÍ

↗ ČSN 73 4130
Schodiště a šikmé rampy – Základní požadavky (→ P) PŘEHLED VYBRANÝCH URČENÝCH NOREM A JEJICH ČÁSTÍ

§ 60

Ochrana před spadem ledu a sněhu a stékáním vody ze střech

Střechy musí zachycovat a odvádět srážkové vody, sněh a led tak, aby neohrožovaly účastníky silničního provozu a osoby a zvířata v přilehlém prostoru.

Požadavek na ochranu před spadem ledu a sněhu je nově stanoven z důvodu zajištění bezpečnosti osob a zvířat při užívání staveb. Jde o technický požadavek, protože ochranu před spadem ledu a sněhu je nutné vyřešit technologickými postupy, případně navržením vhodných konstrukcí.

**OCHRANA A BEZPEČNOST PŘI PROVÁDĚNÍ
A UŽÍVÁNÍ VYBRANÝCH SÍŤÍ TECHNICKÉHO VYBAVENÍ**

§ 61

Prostupy

Všechny prostupy vedení sítí technického vybavení do staveb nebo jejich částí umístěné pod úrovní terénu musí být řešeny tak, aby byl znemožněn průnik plynu.

Obecně je v ustanovení uveden základní požadavek na prostupy vedení technického vybavení a jejich těsnost, protože pokud např. unikající plyn z přípojky vnikne kvůli prostupům do objektu, může způsobit havárii velkého rozsahu.

užívaných veřejností jsou stanoveny ve ↗ vyhlášce č. 398/2009 Sb. a nebyly do nařízení zapracovány. Požadavky jsou totožné s požadavky uvedenými ve vyhlášce č. 268/2009 Sb. s tím rozdílem, že jsou v novém nařízení uvedeny v jediném ustanovení, nikoliv u jednotlivých typů konstrukcí.

→ 1)

V tomto ustanovení je uveden odkaz na bod 4.17.1 a 4.17.2 určené normy ↗ ČSN 74 4505 (→ P), kde jsou stanoveny hodnoty součinitele smykového tření, výkyvu kyvadla a úhlu kluzu pro podlahy všech obytných a pobytových místností a pro podlahy balkónů, teras a lodžii.

→ 2)

V ustanovení je uveden odkaz na bod 6.3.3, 6.3.4 a 6.3.5 určené normy ↗ ČSN 73 4130 (→ P), kde jsou stanoveny hodnoty součinitele smykového tření, výkyvu kyvadla a úhlu kluzu pro povrchy schodišť, podest a ramp.

→ 3) + 4)

V ustanoveních jsou uvedeny požadavky způsobu posuzování návrhu a provedení nášlapné vrstvy, a to i z hlediska změn vlivem vlhkosti, a požadavek na řešení protiskluzových úprav na schodištích a podestách. Jde o zásadní požadavky při posuzování protiskluznosti povrchů a podlah, aby byla zajištěna bezpečnost staveb při užívání.

Plynovodní přípojky a odběrná plynová zařízení

- (1) Pro plynovodní přípojky a odběrná plynová zařízení musí být použit jen materiál, který odpovídá účelu použití, druhu rozváděného média a danému provoznímu přetlaku.
- (2) Odběrná plynová zařízení musí být navržena a provedena s ohledem na možná rizika tak, aby v důsledku jejich použití a způsobu provedení nedocházelo k ohrožení života a zdraví osob nebo zvířat.
- (3) Hlavní uzávěr plynu musí být trvale přístupný a trvale viditelně označený.
- (4) Potrubí rozvodu plynu se ukládá do ochranné konstrukce:
 - a) pro zajištění ochrany před poškozením mechanickým nebo korozí,
 - b) při průchodu dutými a nepřístupnými konstrukcemi nebo
 - c) při průchodu obvodovými zdmi a základy.
- (5) Provádění kontrol, revizí a zkoušek plynových zařízení stanoví jiný právní předpis²⁶.

Požadavky na plynovodní přípojky a rozvody jsou stanoveny s ohledem na vyhlášku č. 85/1978 Sb., o kontrolách, revizích a zkouškách plynových zařízení, ve znění vyhlášky č. 352/2000 Sb. Tato vyhláška zajišťuje bezpečnost provozu plynových zařízení, stanoví požadavky týkající se materiálu, navržení odběrného plynového zařízení a provádění kontrol. Vyhláška se týká organizací, které montují, vyrábějí, provozují, opravují a provádějí revize plynárenských zařízení. Vyhláška odkazuje na technické normy týkající se plynárenských zařízení, které zezávazňuje. Další případné požadavky vždy určí vlastník plynárenského zařízení, se kterým je stavebník povinen jednat, a to již ve fázi umístění staveb. Pokud je předmětem územního řízení jakékoliv plynárenské zařízení, pak je třeba k řízení předložit kladné vyjádření vlastníka plynovodní sítě, na které bude nové zařízení napojeno, a v případech navržení veřejné sítě (plynovodu) je třeba doložit zároveň smlouvu uzavřenou mezi vlastníkem sítě a stavebníkem.

Nařízení nepředepisuje požadavky, které souvisejí s provedením revize plynárenských zařízení (např. požadavek uložení potrubí do chráničky, navržení připojených spotřebičů apod.), neboť jsou stanoveny vyhláškou č. 85/1978 Sb., o kontrolách, revizích a zkouškách plynových zařízení, na kterou nařízení v § 62 odst. 5 odkazuje.

Připojení staveb k distribučním sítím, vnitřní silnoproudé rozvody a vnitřní rozvody elektronických komunikací

- (1) Pokud je navrženo napojení stavby na distribuční elektrickou síť, pak se vnitřní silnoproudé rozvody připojují na tuto síť přípojkou nebo rozšířením distribuční soustavy elektřiny.

§ 62

²⁶ ↗ Vyhláška č. 85/1978 Sb., o kontrolách, revizích a zkouškách plynových zařízení, ve znění nařízení vlády č. 352/2000 Sb.

§ 63

- (2) Pokud je navrženo napojení stavby na síť elektronických komunikací, pak se vnitřní rozvody elektronických komunikací připojují na tuto síť přípojným komunikačním vedením sítě elektronických komunikací.
- (3) Elektrické rozvody a rozvody elektronických komunikací musí podle druhu provozu splňovat požadavky na:
- bezpečnost osob, zvířat a majetku;
 - provozní spolehlivost v daném prostředí při určeném způsobu provozu a vlivu prostředí;
 - přehlednost rozvodu, umožňující rychlou lokalizaci a odstranění případných poruch;
 - snadnou přizpůsobivost rozvodu při požadovaném přemísťování elektrických zařízení a strojů;
 - dodávku elektrické energie pro zařízení, která musí zůstat funkční při požáru;
 - zamezení vzájemných nepříznivých vlivů a rušivých napětí při křížování a souběhu silnoproudých vedení a vedení elektronických komunikací;
 - instalaci zařízení v elektrických rozvodech staveb s takovou elektromagnetickou kompatibilitou a odolností, aby tato zařízení v elektromagnetickém prostředí uspokojivě fungovala, aniž by sama způsobovala nepříznivé elektromagnetické rušení jiného zařízení v tomto prostředí.
- (4) Zařízení umožňující vypnutí elektrické energie musí být trvale přístupné a viditelně trvale označené.

→ 1) + 2)

Požadavky připojení stavby na elektrickou síť a na síť elektronických komunikací jsou upraveny tak, aby bylo možné řešit zásobování elektrickou energií a telekomunikační připojení i jinými formami než napojením na stávající distribuční síť (např. možnost využití alternativních zdrojů).

→ 3) + 4)

V odstavci 3 jsou uvedeny požadavky na elektrické rozvody a rozvody elektronických komunikací, aby byla zajištěna bezpečnost při užívání, a to i v případě požárů, aby byla zajištěna snadná přizpůsobivost rozvodů při přemísťování elektrických zařízení a aby bylo zamezeno vzájemnému ovlivňování rozvodů např. rušivým napětím, elektromagnetickým rušením.

§ 64 Ochrana před bleskem

Ochrana před bleskem se musí zřizovat na stavbách a zařízeních tam, kde by blesk mohl způsobit ohrožení života nebo zdraví osob nebo materiální škody.

Ochrana před bleskem je základním požadavkem pro zajištění bezpečnosti při užívání staveb.

Ochrana před bleskem musí být zřízena u všech staveb, kde by blesk mohl způsobit ohrožení života, zdraví osob nebo materiální škody. Pokud není na budově navržena ochrana před bleskem, je třeba odůvodnit, z jakého důvodu tato ochrana nebyla navržena. K tomu může být použit výpočet řízení rizika, jehož závěrem by bylo rozhodnutí, že budova před bleskem nemusí být chráněna, avšak záleží na úvaze navrhovatele, jakým způsobem zdůvodní, že stavba ohrožena bleskem není. ^{o/28}

^{o/28}

Na rozdíl od vyhlášky č. 268/2009 Sb. nebyla v ustanovení § 64 stanovena povinnost předložit výpočet řízení rizika (zrušená vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy požadavek výpočtu řízení rizika také nestanovovala). Předepisovat povinnost výpočtu řízení rizika, pokud bude hromosvod na budově navržen, je na základě této úvahy nad rámec technických požadavků na stavby. Jedním z řešení ochrany před bleskem je také zřízení aktivního hromosvodu, který platná norma týkající se výpočtu řízení rizika nebere v úvahu, což tento způsob řešení ochrany před bleskem znevýhodňuje.

Ochrana před povodněmi a přívalem deštěm

§ 65

- (1) V záplavových územích, vyjma jejich chráněných částí, musí být:
- konstrukce staveb pod úrovní hladiny záplavy navrženy tak, aby odolávaly účinkům vody při povodni a umožňovaly plynulé obtékání;
 - stavby odolné proti odplavení, vyplavání a překlopení;
 - technické vybavení staveb navrženo a provedeno se zvýšenou odolností proti možným účinkům vod při povodních;
 - navrženo zařízení pro jednoduché odčerpávání vody z budov, pokud stavebně technické řešení staveb neumožňuje gravitační odtok vody z nejnižšího podlaží.
- (2) V záplavových územích, vyjma jejich chráněných částí, musí být nejméně 1 m nad hladinou záplavy umístěny:
- úroveň podlahy obytných místností;
 - hlavní rozvaděče elektřiny, zařízení kotelen na vytápění budov a náhradní zdroje elektrické energie;
 - technické místnosti elektronických komunikací;
 - strojovny výtahů budov pro bydlení a občanské infrastruktury;
 - strojovny vzduchotechnických zařízení.
- (3) V záplavovém území a tam, kde je třeba území či stavby chránit proti zpětnému vzduť v kanalizaci pro veřejnou potřebu při povodni nebo při přívalem dešti, musí být kanalizační přípojky, popřípadě vnitřní kanalizace vybaveny zařízením proti zpětnému toku nebo uzávěrem.

→ 1) + 2)

Technické požadavky na stavby týkající se ochrany před povodněmi a přivalovými dešti vycházejí ze znění vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, zahrnují obecné požadavky týkající se konstrukce staveb, technického vybavení staveb a povinnosti zřídit zařízení na odčerpávání vody z budov.

Nad rámec obecných požadavků ustanovení definuje výčet nezbytných technických zařízení, která musí být umístěna nejméně 1 m nad hladinou záplavy. Obdobný požadavek byl zachován pro umístění obytných místností. Naproti tomu pro ostatní typy užívání (prodejní prostory, shromažďovací prostory apod.) byl požadavek vypuštěn, neboť konkrétní možnosti umístění těchto staveb v různých typech záplavových území řeší územně plánovací dokumentace. Ve specifických příkladech je komerční parter akceptovatelný i v záplavovém území, je-li tam obecně územně plánovací dokumentací umožněno umísťovat stavby.

→ 3)

V ustanovení je předepsána povinnost chránit kanalizaci před zpětným vzdutím realizací zpětných klappek. Ustanovení se vzhledem ke smyslu požadavku týká celých záplavových území, tedy i jejich chráněných částí.

HLAVA VII Úspora energie a tepelná ochrana

§ 66

- (1) Budovy musí být navrženy a provedeny tak, aby spotřeba primární energie na jejich vytápění, větrání, umělé osvětlení, přípravu teplé vody, popřípadě chlazení budovy a úpravu vlhkosti vzduchu byla co nejnižší.
- (2) Požadavky na energetickou náročnost budov podle odstavce 1 jsou stanoveny jiným právním předpisem²⁷.
- (3) U budov s požadovaným stavem vnitřního prostředí se po dobu jejich užívání zajišťují požadavky na jejich tepelnou ochranu splňující
 - a) tepelnou pohodu uživatelů,
 - b) požadované tepelně technické vlastnosti konstrukcí a budov,
 - c) tepelně vlhkostní podmínky technologií podle různých účelů budov,
 - d) nízkou energetickou náročnost budov.
- (4) Požadované tepelně technické vlastnosti konstrukcí a budov musí splňovat požadavky podle normy uvedené v § 84.
- (5) Výplně otvorů musí splňovat požadavky na tepelně technické vlastnosti v ustáleném teplotním stavu v souladu s normou uvedenou v § 84.

Navržené ustanovení vychází z ustanovení § 16 a § 26 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

→ 1)

Ustanovení uvádí požadavek na navrhování a provádění staveb, které má zajistit co nejnižší možnou míru spotřeby energie na vytápění, větrání, umělé osvětlení, přípravu teplé vody, popřípadě chlazení budovy a úpravu vlhkosti vzduchu. Ustanovení odstavce 1 se týká všech staveb bez rozdílu, tedy i staveb, které zákon o hospodaření energií neřeší (např. kostelů, průmyslových provozů do určité spotřeby energie apod.).

→ 2)

Ustanovení uvádí, že požadavky na energetickou náročnost budov jsou řešeny zákonem o hospodaření energií a vyhláškou č. 78/2013 Sb., o energetické náročnosti budov^{o/29}.

→ 3)

V ustanovení jsou uvedeny požadavky, které zajistí tepelnou ochranu staveb splňující tepelnou pohodu uživatelů, tepelně-technické vlastnosti konstrukcí a budov, tepelně-vlhkostní podmínky technologií a nízkou energetickou náročnost budov.

→ 4) + 5)

Odstavce 4 a 5 obsahují požadavky na tepelně-technické vlastnosti konstrukcí, budov a výplní otvorů s odkazem na určené technické normy zákonem o hospodaření energií a vyhláškou č. 78/2013 Sb., o energetické náročnosti budov^{o/29}, ČSN 73 0540-1, ČSN 73 0540-2, ČSN 73 0540-3, ČSN 73 0540-4 (→ P).

^{o/29}

Ve stavebním řízení je stavebník povinen dokládat průkaz energetické náročnosti budovy, jak je uvedeno v příloze č. 5 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, který je podkladem pro stavební úřad.

↗ Zákon č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, ve znění pozdějších předpisů

↗ Vyhláška č. 78/2013 Sb., o energetické náročnosti budov, ve znění vyhlášky č. 230/2015 Sb.

↗ ČSN 73 0540-1
Tepelná ochrana budov – Část 1:
Terminologie

↗ ČSN 73 0540-2
Tepelná ochrana budov – Část 2:
Požadavky

↗ ČSN 73 0540-3
Tepelná ochrana budov – Část 3:
Návrhové hodnoty veličin

↗ ČSN 73 0540-4
Tepelná ochrana budov – Část 4:
Výpočtové metody
(→ P) PŘEHLED VYBRANÝCH
URČENÝCH NOREM A JEJICH ČÁSTÍ

²⁷ ↗ Zákon č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, ve znění pozdějších předpisů.

ČÁST ČTVRTÁ ZVLÁŠTNÍ POŽADAVKY NA VYBRANÉ DRUHY STAVEB

§ 67

Školské stavby

28

Například [vyhláška č. 410/2005 Sb.](#), o hygienických požadavcích na prostory a provoz zařízení a provozoven pro výchovu a vzdělávání dětí a mladistvých, ve znění vyhlášky č. 343/2009 Sb.

[Nařízení vlády č. 361/2007 Sb.](#), kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví při práci, ve znění pozdějších předpisů

Požadavky na školské stavby jsou stanoveny jinými právními předpisy²⁸.

Specifické požadavky na školské stavby nejsou stanoveny, neboť jsou řešeny ve vyhlášce č. 410/2005 Sb. Pro přehlednost a úplnost na ni nařízení odkazuje. Související požadavky na pracoviště jsou stanoveny v [nařízení vlády č. 361/2007 Sb.](#)^{o/30}

o/30

Výše uvedené právní předpisy obsahují mimo jiné následující požadavky na:

- větrání, včetně konkrétních kubatur vzduchu, které je řešeno v příloze č. 3 vyhlášky č. 410/2005 Sb. Z tohoto požadavku vyplývají minimální výšky místností ve stavbách pro školství, a proto zde nemusí být stanoveny;
- šatny, které jsou řešeny v ustanovení § 4 odst. 5 a § 4a odst. 1, 2 a 3 vyhlášky č. 410/2005 Sb.;
- zajištění tekoucí vody v jednotlivých třídách, jež jsou přímo uvedeny v ustanovení § 4a odst. 4 vyhlášky č. 410/2005 Sb.;
- prostorové podmínky pro žáky, které jsou stanoveny v ustanovení § 4 vyhlášky č. 410/2005 Sb.;
- záchody, které jsou uvedeny v příloze č. 1 a 3 vyhlášky č. 410/2005 Sb.;
- záchody na pracovišti, které jsou uvedeny v ustanovení § 54 nařízení vlády č. 361/2007 Sb.

§ 68

Zdravotnické stavby

29

Například [zákon č. 372/2011 Sb.](#), o zdravotních službách a o podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), ve znění pozdějších předpisů; [nařízení vlády č. 361/2007 Sb.](#), kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví při práci, ve znění pozdějších předpisů.

Požadavky na zdravotnické stavby jsou stanoveny jinými právními předpisy²⁹.

Specifické požadavky na stavby pro zdravotnictví nejsou stanoveny (vyhláška č. 268/2009 Sb. požadavky na zdravotnické stavby také nestanovuje), neboť jsou řešeny jinými právními předpisy, např. zákonem o zdravotních službách a nařízením vlády č. 361/2007 Sb. Pro přehlednost a úplnost nařízení na tyto právní předpisy odkazuje.

§ 69

Stavby pro rodinnou rekreaci a zahrádkářské osady

- (1) Stavby pro rodinnou rekreaci smí mít nejvýše 80 m² hrubé podlažní plochy a 2 nadzemní podlaží s výškou hlavní římsy do 6 m a s celkovou výškou do 8 m.
- (2) V zahrádkářských osadách se smí umísťovat pouze zahrádkářské chaty a společná stavba s hygienickým zařízením, popřípadě se společenskou místností. Zahrádkářské chaty v zahrádkářských osadách nesmějí mít zastavěnou plochu

větší než 25 m² včetně teras, verand a vstupů. Smějí mít jedno nadzemní podlaží se světlou výškou pobytové místnosti max. 2,5 m a mohou být podsklepeny, pokud je úroveň prvního nadzemního podlaží nejvýše 1 m nad přilehlým terémem.

- (3) Oplocení zahrádkářských osad musí být průhledné s výškou do 2 m.

→ 1)

Ustanovení definuje prostorové limity pro stavby pro rodinnou rekreaci tak, aby nedocházelo k jejich zneužívání pro jiný účel a aby se svým charakterem nevykaly prostředí, ve kterém jsou standardně umísťovány. Stanovuje konkrétní limity výškové (výška a podlažnost) a plošné (hrubá podlažní plocha). Rozsah území chatových osad v Praze pro jednotlivá konkrétní území stanoví územně plánovací dokumentace.^{o/31}

→ 2) + 3)

Ustanovení uvádí základní pravidla pro zahrádkářské osady a stanovuje maximální parametry zahrádkářských chat. Oproti vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy byla vyloučena taková ustanovení, která by svým obsahem měla odpovídat územně plánovací dokumentaci a její znění by duplikovala. Stanovené parametry oplocení zahrádkářských osad navazují na dosavadní právní praxi a tradiční charakter těchto oblastí.

o/31

Vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy na území města Prahy zcela vylučovala stavby pro rodinnou rekreaci, s výjimkou zahrádkářských chat v zahrádkářských osadách. Relevance takového zákazu je do velké míry sporná, neboť z hlediska charakteru je prostředí při administrativní hranici hlavního města velmi podobné prostředí za touto hranicí. Zároveň se i v současné době nachází na území Prahy řada chatových osad vzniklých historicky.

Stavby pro zemědělství

§ 70

Stavbou pro zemědělství se rozumí:

- a) stavba pro hospodářská zvířata, tj. stavba nebo soubor staveb pro zvířata k chovu, výkrmu, práci a jiným hospodářským účelům, zejména stájové prostory a jejich přičleněné příslušenství;
- b) doprovodná stavba pro hospodářská zvířata, tj. stavba pro dosoušení a skladování sena a slámy, stavba pro skladování chlévské mrvy, hnoje, kejdy, močůvky a hnojůvky, stavba pro skladování tekutých odpadů, stavba pro konzervaci a skladování siláže a silážních šťáv;
- c) stavba pro posklizňovou úpravu a skladování produktů rostlinné výroby;
- d) stavba pro skladování minerálních hnojiv;
- e) stavba pro skladování přípravků a prostředků na ochranu rostlin;
- f) příruční sklad, stavba, část stavby nebo oddělená místnost určená pro skladování přípravků a prostředků na ochranu rostlin o maximální přípustné hmotnosti do 1 000 kg přípravků a prostředků na ochranu rostlin.

§ 71 Stavby pro hospodářská zvířata

- (1) Stavby pro hospodářská zvířata musí zajišťovat všechny funkce vyplývající z technologie provozu a musí vytvářet optimální prostředí pro chovaná zvířata.
- (2) Stájové prostory musí být řešeny tak, aby se zamezilo unikání škodlivých látek do podzemních nebo povrchových vod. Veškeré podlahy stájí a zpevněných výběhů, včetně kanálů a jímek na svádění a zadržování škodlivých látek, musí být řešeny jako nepropustné. U stájí v oblastech se zvýšenou ochranou vod a ve zvláště chráněných územích a jejich ochranných pásmech se musí stáje vybavit zařízením umožňujícím pravidelné měření vodotěsnosti jímek a kanálů.
- (3) Minimální standardy zařízení a staveb pro hospodářská zvířata jsou stanoveny jiným právním předpisem³⁰.

30
 ➤ Vyhláška č. 208/2004 Sb., o minimálních standardech pro ochranu hospodářských zvířat, ve znění pozdějších předpisů.

§ 72 Doprovodné stavby pro hospodářská zvířata

- (1) Stavba pro dosoušení a skladování sena a slámy musí být navržena podle počtu a druhu hospodářských zvířat a v souladu s technologií chovu zvířat.
- (2) Požadavky na skladování a způsob používání hnojiv (tuhých minerálních hnojiv, statkových hnojiv apod.) jsou stanoveny jiným právním předpisem³¹.

31
 ➤ Vyhláška č. 377/2013 Sb., o skladování a způsobu používání hnojiv, ve znění vyhlášky č. 131/2014 Sb.

§ 73 Stavby pro posklizňovou úpravu a skladování produktů rostlinné výroby

- (1) Stavbou pro posklizňovou úpravu a skladování produktů rostlinné výroby jsou zejména haly a sila pro zrniny, haly pro brambory, ovoce a zeleninu. Úpravny rostlinných produktů jsou zpravidla součástí skladovacích objektů.
- (2) Stavba pro posklizňovou úpravu a skladování produktů rostlinné výroby musí zajišťovat vhodné prostředí pro zachování kvality skladovaného produktu a musí odpovídat použité technologii skladování a manipulace s plodinami.

Stavby pro skladování minerálních hnojiv

- (1) Stavba pro skladování minerálních hnojiv musí zabezpečit oddělené uskladnění jednotlivých druhů hnojiv podle požadované kapacity při respektování fyzikálně chemických vlastností skladovaných látek a musí zabezpečit příjem hnojiv vykládkou ze železničních vagónů nebo silničních nákladních vozidel.
- (2) Konstrukce, obvodový a střešní plášť staveb pro skladování minerálních hnojiv musí odpovídat použité technologii skladování a manipulace s hnojivy a musí splňovat zejména požadavky na:
 - a) vytvoření prostoru s požadovanými klimatickými podmínkami podle druhů skladovaných hnojiv,
 - b) odolnost proti chemickému působení hnojiv a proti korozi,
 - c) zamezení možnosti pyrolytického rozkladu hnojiv.
- (3) Skladovací a manipulační plochy silážního žlabu s výjimkou nájezdové a výjezdové rampy musí být zabezpečeny obrubníky nebo příkopy tak, aby do nich nemohla vnikat přívalová dešťová voda nebo z nich vytékat tekutina na vodo hospodářsky nezabezpečené plochy.
- (4) Požadavky na stavby pro skladování dusičnanu amonného, vícesložkových hnojiv obsahujících dusičnan amonný a vícesložkových hnojiv obsahujících dusík zčásti nebo zcela ve formě dusičnanu amonného se stanovují způsobem odpovídajícím požadavkům podle normy uvedené v § 84.

§ 74

Stavby pro skladování přípravků a prostředků na ochranu rostlin

- (1) Stavba pro skladování přípravků a prostředků na ochranu rostlin musí být řešena tak, aby se zamezilo unikání škodlivých látek do okolního terénu a podloží a následně do podzemních nebo povrchových vod. Veškeré povrchy a konstrukce staveb pro skladování přípravků a prostředků na ochranu rostlin, včetně kanálů a jímek na svádění a zadržování škodlivých látek, musí být řešeny jako nepropustné. Podlahy musí být vyspádovány do havarijní jímkou, přičemž havarijní jímkou se rozumí jímkou, záchytná vana nebo nádrž, určená k zadržení závadných látek uniklých nebo vypuštěných při havarijních stavech z nádrží, kontejnerů, obalů, případně technologického zařízení s objemem minimálně odpovídajícím kapacitě největší nádrže v ní umístěné nebo do ní svedené.
- (2) Stavba pro skladování přípravků a prostředků na ochranu rostlin musí být členěna na:
 - a) úsek příjmu a vyskladnění přípravků a prostředků na ochranu rostlin se zastřešenou manipulační plochou s rampou a záchytným havarijním prostorem;

§ 75

32

➤ Zákon č. 477/2001 Sb., o obalech a o změně některých zákonů (zákon o obalech), ve znění pozdějších předpisů.

- b) úsek skladování přípravků a prostředků na ochranu rostlin pro oddělené skladování jednotlivých druhů, prázdných znečištěných obalů pro zpětný odběr³²; úsek musí být samostatně odvětratelný s možností temperování a sledování teploty vzduchu;
 - c) úsek pomocných a hygienických provozů samostatně odvětratelný s možností temperování.
- (3) Kanalizační systém musí být řešen jako oddělený pro srážkové, splaškové a odpadní vody kontaminované přípravky.
 - (4) Stavba pro skladování přípravků a prostředků na ochranu rostlin musí být vybavena havarijní jímkou, která musí mít povrch odolný proti chemickým účinkům uskladněných přípravků a musí být zabezpečena proti přítoku srážkové vody z okolních ploch a proti pronikání podzemní vody. Musí být dimenzována minimálně na 10 % celkového objemu skladovaných kapalin, avšak nejméně na celý objem jednoho největšího skladovaného přepravního obalu nebo nádoby.

§ 76 Příruční sklady

- (1) Příruční sklad musí být samostatně odvětratelný s možností temperování a sledování teploty vzduchu; technické a dispoziční řešení skladu musí umožňovat uložení přípravků a prostředků na ochranu rostlin přehledně a odděleně podle druhu nebezpečnosti a musí umožňovat oddělené ukládání znečištěných obalů³², osobních ochranných pracovních prostředků a oděvů.
- (2) Podlaha příručního skladu musí být nepropustná, odolná proti chemickým účinkům uskladněných přípravků a prostředků na ochranu rostlin a musí být po obvodu stěn opatřena zvýšeným soklem.

➔ § 70–76

STAVBY PRO ZEMĚDĚLSTVÍ

Smyslem nového nařízení je stanovit minimální požadavky staveb pro zemědělství. V současné době neexistuje jiný právní předpis, který by samostatně reguloval požadavky na tento druh staveb. Z tohoto důvodu i vyhláška č. 268/2009 Sb. tuto problematiku řeší poměrně podrobně. Cílem jednotlivých ustanovení je určit minimální požadavky na stavby pro zemědělství s ohledem na bezpečnost při jejich užívání a s ohledem na kvalitu životního prostředí.

Stavby pro zemědělství (pojem viz ➔ § 70) musí splňovat požadavky, které zabezpečí splnění základních požadavků na stavby dle ustanovení ➔ § 39 nařízení. Ustanovení § 74 odst. 4 nařízení obsahuje požadavky na stavby pro skladování dusičnanu amonného, vícesložkových hnojiv obsahujících dusičnan amonný a vícesložkových hnojiv obsahujících dusík, přičemž tyto požadavky se stanovují podle určené normy ➔ ČSN 46 5750 (➔ P) – Zásady skladování tuhých průmyslových hnojiv. Při užívání staveb pro zemědělství musí být zároveň respektován ➔ zákon o silničním provozu.^{o/32}

^{o/32}

Při navrhování staveb pro zemědělství je nutné důsledně řešit jejich vliv na provoz na komunikacích, a to s ohledem na nárazovost jejich zásobování (žně, sběr plodin, navážení zvířat apod.). Tyto stavby by měly být napojeny na komunikace umožňující průjezd nečisté pomalé dopravy, příp. bezproblémový přechod zvířat na pastviny. Vždy je třeba zajistit příjezd k těmto stavbám po méně frekventovaných komunikacích, případně využití těchto komunikací minimalizovat.

➔ § 70

➔ § 39

➔ ČSN 46 5750
Zásady skladování tuhých průmyslových hnojiv
(➔ P) PŘEHLED VYBRANÝCH URČENÝCH NOREM A JEJICH ČÁSTÍ

➔ Zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů

§ 76a

Technické specifikace pro dobíjecí stanice a čerpací stanice pohonných hmot³⁹

- (1) Běžné dobíjecí stanice na střídavý proud pro elektrická vozidla musí být vybaveny alespoň zásuvkami nebo vozidlovými zásuvkovými přípojkami s jedním kolíkem a dvěma dutinkami v souladu s normovými hodnotami⁴⁰.
- (2) Vysoce výkonné dobíjecí stanice na střídavý proud pro elektrická vozidla musí být vybaveny alespoň zásuvkovými přípojkami s jedním kolíkem a dvěma dutinkami v souladu s normovými hodnotami⁴⁰.
- (3) Vysoce výkonné dobíjecí stanice na stejnosměrný proud pro elektrická vozidla musí být vybaveny alespoň zásuvkovými přípojkami kombinovaného nabíjecího systému typu Combo 2 v souladu s normovými hodnotami⁴¹.
- (4) Vodíkové čerpací stanice vydávající plynný vodík používaný jako palivo v motorových vozidlech musí splňovat technické specifikace v souladu s normovými hodnotami⁴² pro dodávky plynného vodíku jako paliva.
- (5) Vodíkové čerpací stanice vydávající plynný vodík používaný jako palivo v motorových vozidlech musí používat algoritmy plnění paliva a vybavení, které splňují příslušné specifikace v souladu s normovými hodnotami⁴² pro dodávky plynného vodíku jako paliva.
- (6) Přípojky pro motorová vozidla pro účely čerpání plynného vodíku musí splňovat technické specifikace v souladu s normovými hodnotami⁴³ pro propojovací zařízení pro čerpání plynného vodíku do motorových vozidel.

§ 76a uvádí PSP do souladu se Směrnicí Evropského parlamentu a rady 2014/94/EU o zavádění infrastruktury pro alternativní paliva. Přechnodné ustanovení k § 76a je uvedeno za § 87 (vybraná ustanovení novel).

Stavby a zařízení pro reklamu a informace

Smyslem regulace staveb sloužících pro reklamu je zabránit nepřiměřené expozici městského prostředí stavbami pro reklamu a reklamními zařízeními a nastavit jejich základní standard, aniž by ale byla omezena rozumná míra informační náplně veřejného prostoru. Systém a jednotlivá pravidla byly zpracovány i s ohledem na příklady obdobné regulace v evropských městech (Londýn, Curych) a ověřeny v konkrétních situacích v pražském prostředí.

Vzhledem k rozsahu zmocnění stavebního zákona se regulace reklamy v nařízení týká pouze staveb pro reklamu, reklamních a informačních zařízení (➔ § 2 odst. 3, respektive § 3 odst. 2 stavebního zákona) a dále částí staveb plnicích účel reklamních zařízení. Ty reklamní prvky, které nespádají do definice pojmu „stavba“ ani „zařízení“ (např. převěsy, výlepy atd.) a nespádají tím zároveň ani do kompetence stavebního úřadu, nelze v rámci stavebních předpisů regulovat. V Praze jsou regulovány ➔ nařízením č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy, které vychází ze zmocnění v ➔ zákoně č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy. I přes relativní podrobnost předpisů vzhledem ke své povaze nemůže obsáhnout všechny aspekty související s reklamními zařízeními. Například dílčí materiálová

39

➔ Čl. 4 odst. 4 a čl. 5 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU ze dne 22. října 2014 o zavádění infrastruktury pro alternativní paliva.

40

➔ ČSN EN 62196-2 Vidlice, zásuvky, vozidlová zásuvková spojení a vozidlové přívodky – Nabíjení elektrických vozidel vodivým připojením – Část 2: Požadavky na rozměrovou kompatibilitu a zaměnitelnost pro přístroje s kolíky a dutinkami na střídavý proud.

41

➔ ČSN EN 62196-3 Vidlice, zásuvky, vozidlová zásuvková spojení a vozidlové přívodky – Nabíjení elektrických vozidel vodivým připojením – Část 2: Požadavky na rozměrovou kompatibilitu a zaměnitelnost pro vozidlová zásuvková spojení s kolíky a dutinkami na stejnosměrný a střídavý/stejnosměrný proud.

42

➔ ČSN P ISO/TS 19880-1 Plynný vodík – Čerpací stanice – Část 1: Obecné požadavky.

43

➔ ČSN ISO 17268 Plynný vodík – Plnicí rozhraní pozemních vozidel.

➔ § 2 odst. 3, respektive § 3 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

➔ Nařízením č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy, kterým se zakazuje reklama šířená na veřejně přístupných místech mimo provozovnu

➔ Zákon č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů

76a

→ <http://manual.iprpraha.cz>

→ § 79–81

→ § 78

→ § 79–82

nebo estetická kvalita je obecným předpisem obtížně postihnutelná a často závisí spíše na společenské kultuře a obecné kvalitě architektonické produkce. I proto se nařízení soustředí zejména na prostorové parametry staveb pro reklamu a reklamních zařízení a předpokládá existenci dalších, měkčích regulačních nástrojů, které mohou vzhledem ke své povaze problematiku uchopit ve větším detailu (např. → [Manuál tvorby veřejných prostranství](#) zpracovaný Kanceláří veřejného prostoru Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy). Zároveň byla vzhledem k různorodosti pražského prostředí v některých ustanoveních ponechána možnost regulaci lokálně přehodnotit v územně plánovací dokumentaci vzhledem k charakteru konkrétní lokality (viz → § 79–81).

Jednotlivé regulativy jsou systematizovány podle typu konstrukce pro reklamu a její polohy v městském prostředí. Nařízení primárně rozlišuje samostatně stojící konstrukce (viz → § 78) a konstrukce a zařízení v různých pozicích na budovách, oplocení apod. (viz → § 79–82).

INFORMACE, KTERÁ NEMÁ REKLAMNÍ POVAHU

Vybraná ustanovení se vztahují také na informační zařízení, neboť jejich umístování má na kvalitu prostředí rovněž vliv, i když ve srovnání s komerční reklamou menší. Vzhledem k nedostatkům úpravy ve stavebním zákoně, který definuje reklamní a informační zařízení (omezené plošně do 8 m²) a stavbu pro reklamu, nikoliv však stavbu pro informaci, předpis rozlišuje kategorii staveb pro reklamu určených ke zprostředkování informace, která nemá reklamní povahu. Pro tyto stavby jsou pak oproti stavbám, které mají za cíl podporu podnikatelské činnosti, stanoveny některé úlevy.

Do této skupiny budou patřit především stavby pro reklamu nesoucí informaci nekomerční povahy (např. informační tabule) či například některé umělecké instalace. Při posuzování, zda jde o stavbu pro reklamu určenou ke zprostředkování informace, která nemá reklamní povahu, bude stavební úřad vycházet z účelu stavby deklarovaného v žádosti o její umístění.

Pro bližší specifikaci definice „reklamní povahy“ je uveden odkaz na § 1 odst. 1 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, který definuje reklamu následovně: „Reklamou se rozumí oznámení, předvedení či jiná prezentace šířené zejména komunikačními médii, mající za cíl podporu podnikatelské činnosti, zejména podporu spotřeby nebo prodeje zboží, výstavby, pronájmu nebo prodeje nemovitostí, prodeje nebo využití práv nebo závazků, podporu poskytování služeb, propagaci ochranné známky, ...“

§ 77

Obecné požadavky

- (1) Stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení se umísťují tak, aby nenarušovaly architektonický, urbanistický, krajinný nebo pietní charakter prostředí, neohrožovaly bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a drahách, neobtěžovaly nepřiměřeně okolí hlukem anebo světlem a nezasahovaly do korunového a kořenového prostoru stromů.
- (2) Stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení s plochou panelu nad 4 m² lze v památkových rezervacích a památkových zónách¹ umístit pouze, jsou-li určeny ke zprostředkování informace, která nemá reklamní povahu³³. Omezení se nevztahuje na stavby a zařízení umístěné na dočasných ohrazeních stavenišť.
- (3) Stavby pro reklamu nebo reklamní či informační zařízení, které společně vytvářejí jeden celek nebo mohou být jako jeden celek vnímány, se pro účely § 77 až 82 považují za jedinou stavbu pro reklamu nebo reklamní či informační zařízení.
- (4) Plochu panelu se pro účely § 77 až 82 rozumí plocha panelu, popřípadě jiná plocha nebo více ploch sloužící k zobrazení reklamy nebo informace; vícestranné panely se započítávají pouze jednou.

¹
→ str. 36

³³
→ § 1 odst. 2 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

→ 1)

Ustanovení vychází ze znění vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy a stanovuje základní pravidla pro umístování staveb pro reklamu a reklamních a informačních zařízení. Ve srovnání s celostátní vyhláškou č. 501/2006 Sb. je doplněn požadavek, aby stavby a zařízení nezasahovaly do korunového a kořenového prostoru stromů.

→ 2)

V návaznosti na vyhlášku č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy je stanoveno striktní plošné omezení pro umístování staveb v památkových rezervacích a zónách, a to pro všechny typy umístění reklamy v městském prostředí s výjimkou dočasných ohrazení stavenišť. Požadavek se nevztahuje na nosiče s informačním, nikoli reklamním obsahem (viz → [obecně k regulaci reklamy](#)).

→ [Obecně k regulaci reklamy](#) (str. 163)

→ 3)

Cílem ustanovení je zabránit sdružování staveb pro reklamu a reklamních a informačních zařízení s cílem obcházení smyslu regulace. Takovéto sdružené stavby či zařízení budou při umístování považovány za jedinou stavbu či zařízení, což vyloučí možnost obcházení plošných omezení stanovených v ustanoveních týkajících se regulace reklamy.

→ 4)

Pro potřeby navazujících ustanovení předpis definuje termín „plocha panelu“ jako plochu sloužící k zobrazení reklamního obsahu. Podpůrná konstrukce se tedy do plochy nezapočítává, ledaže slouží také k zobrazení reklamního obsahu (např. i tím, že záměrným zvýrazněním a zvětšením upoutává na reklamní obsah). Je-li reklamní obsah zobrazován z protilehlých stran, započítá se do plochy panelu pouze jeden průmět.

Samostatně stojící stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení

§ 78

- (1) Samostatně stojící stavby pro reklamu a samostatně stojící reklamní a informační zařízení s plochou panelu větší než 4 m² lze v památkových rezervacích a památkových zónách¹ umístit pouze, jsou-li určeny ke zprostředkování informace, která nemá reklamní povahu³³, nebo označují-li konkrétní provozovnu nebo budovu instituce; tyto musí být umístěny na pozemku stavby, kterou označují, nebo v její bezprostřední blízkosti.
- (2) Nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, musí být vzájemný odstup mezi jednotlivými samostatně stojícími stavbami pro reklamu nebo samostatně stojícími reklamními a informačními zařízeními s plochou panelu větší než 4 m² v metrech roven nejméně trojnásobku plochy panelu větší z těchto staveb nebo zařízení v metrech čtverečních, ne však méně než 100 m, vždy po jedné straně pozemní komunikace. Ustanovení se nevztahuje na stavby a zařízení, jsou-li určeny ke zprostředkování informace, která nemá reklamní povahu³³, nebo označují-li konkrétní provozovnu nebo budovu instituce; tyto musí být umístěny na pozemku stavby, kterou označují, nebo v její bezprostřední blízkosti.
- (3) V parcích, lesích³⁴, přírodních parcích, zvláště chráněných územích a jejich ochranných pásmech³⁵, stromořadích, na mostech přes vodní toky a v pěších cestách nelze umístit samostatně stojící stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení, vyjma zařízení s plochou panelu menší než 4 m² určených ke zprostředkování informace, která nemá reklamní povahu³³, nebo zařízení, která označují konkrétní provozovnu nebo budovu instituce; tyto musí být umístěny na

¹
→ str. 36

³³
→ str. 164

³⁴
→ § 2 písm. a) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích, ve znění pozdějších předpisů.

³⁵
→ § 14 a § 37 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů.

pozemku stavby, kterou označují, nebo v její bezprostřední blízkosti. Ve vodních plochách a tocích a výsadbových prostorech pro stromy nelze umístit samostatně stojící stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení.

- (4) Samostatně stojící stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení se v souladu s § 16 odst. 3 ve veřejném prostranství umísťují tak, aby nepříměně neomezovaly pěší pohyb a aby byl zachován průchod o čisté šířce nejméně 1,5 m.
- (5) Samostatně stojící stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení v průtočném záplavovém území musí umožnit průchod povodňových průtoků včetně povodní unášených předmětů a plavenin.

→ 1) + 2)

Zvláštní pozornost předpis věnuje velkoformátovým samostatně stojícím konstrukcím, které vyvolávají v prostředí města největší kontroverzi. Svým umístěním ve veřejných prostranstvích jejich podobu často výrazně degradují svým měřítkem, přizpůsobeným předávání svého obsahu projíždějícím automobilům. Předpis zavádí ve vztahu k velkoformátovým nosičům kombinaci více regulativů:

- zcela vylučuje umístování konstrukcí o ploše nad 4 m² (tedy všech billboardů) v památkových rezervacích a památkových zónách, tedy na většině území centrální části města.
- zavádí minimální vzájemný odstup pro všechny konstrukce nad 4 m² pro celé území města. Ten se v konkrétním případě odvozuje z plochy reklamního zařízení (minimální vzdálenost v metrech odpovídá trojnásobku plochy v m²), zároveň je stanovena minimální nepodkročitelná vzdálenost 100 m bez ohledu na plochu reklamního zařízení. Odstup se počítá po jedné straně komunikace.

Požadavky jsou zmírněny pro označení konkrétní prodejny, provozovny nebo instituce. Ty jsou zároveň limitovány umístěním na pozemku stavby nebo v její bezprostřední blízkosti. Obdobně se požadavek nevztahuje na nosiče s informačním, nikoli reklamním obsahem (viz → **obecně k regulaci reklamy** (str. 163)).

Nařízení zároveň umožňuje územnímu nebo regulačnímu plánu stanovit pravidla pro konkrétní území odchýlně, včetně lokálního plošného zákazu.

Popsaná forma regulace je relativně striktní, zároveň ale nepředstavuje úplné znemožnění soutěže na reklamním trhu a eliminuje tak riziko vyplývající z požadavků ÚOHS na zachování alespoň minimálního soutěžního prostředí v souladu se zákonem č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, zejména s § 19a.

→ 3)

Ustanovení omezuje umístování samostatně stojících konstrukcí pro reklamu na území, které je vhodné pro svůj charakter před umístováním těchto staveb důkladněji chránit. Jde o parky, lesy, přírodní parky, zvláště chráněná území včetně ochranných pásem, stromořadí, mosty přes vodní toky a pěší cesty. Ustanovení připouští umístění zařízení s plochou menší než 4 m² určených ke zprostředkování informace, která nemá reklamní povahu (typicky informační tabule apod.) a označení provozovny.

→ 4)

Ustanovení navazuje na požadavky na standard veřejných prostranství (→ § 16 odst. 3) a limituje umístění staveb pro reklamu a reklamních a informačních zařízení požadavkem na neomezování pěšího pohybu na chodnících. Ustanovení směřuje k samostatně stojícím reklamám, neboť vztah ostatních typů reklam na budovách k chodníkům a vozovkám ošetřuje ustanovení → § 24 odst. 2 (prvky před stavební čarou).

→ **Obecně k regulaci reklamy** (str. 163)

78 → § 16 odst. 3

→ § 24 odst. 2

→ 5)

Ustanovení předepisuje obecný požadavek pro umístování staveb pro reklamu a reklamních a informačních zařízení v průtočných záplavových územích. Umístování staveb v aktivní zóně záplavových území stanovuje → **vodní zákon**, mimo aktivní zónu a průtočnou část není umístění reklamních nosičů ve vztahu k ochraně před povodněmi regulováno.

→ **Zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon)**, ve znění pozdějších předpisů

Stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení umístěné nad rovinou střechy

Nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení umístěné nad rovinou střechy:

- musí být složené pouze z písmen, číslic a log, nejedná-li se o stavby nebo zařízení určené ke zprostředkování informace, která nemá reklamní povahu³³,
- nesmí být vyšší než 2 m a u šikmých střeš s úhlem větším než 30° nesmí přesáhnout hlavní hřeben střechy,
- smí sloužit výhradně k označení konkrétní provozovny nebo budovy instituce, nejedná-li se o stavby nebo zařízení určené ke zprostředkování informace, která nemá reklamní povahu³³.

33 → str. 164

Ustanovení omezuje parametry staveb pro reklamu a reklamních a informačních zařízení nad rovinou střechy. Definuje maximální výšku a omezuje plošná reklamní zařízení tak, aby nedocházelo k přílišnému zakrývání střešní krajiny (požaduje reklamy složené ze samostatných písmen, číslic a log jako tradiční způsob realizace reklamy v pražském prostředí). Regulace je zmírněna pro konstrukce a zařízení, pokud jsou určené ke zprostředkování informace, která nemá reklamní povahu (viz → **obecně k regulaci reklamy**).

U šikmých střeš nesmí nosiče reklamy přesáhnout hlavní hřeben střechy (výškově). Pro jednoznačný výklad na rozhraní šikmých a plochých střeš je omezení stanoveno pouze pro střešy s úhlem větším než 30°.

→ **Obecně k regulaci reklamy** (str. 163).

Stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení umístěné kolmo k fasádě

- Nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, reklamní a informační zařízení umístěné kolmo k fasádě nesmí vystupovat více než 0,8 m před fasádu a nesmí přesáhnout plochu panelu 6,5 m².
- Nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, stavby pro reklamu kolmo k fasádě nelze umístit.

§ 79

§ 80

§ 81

Stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení umístěné na fasádě a předsazené před fasádou

- (1) Nestanoví-li územní nebo regulační plán v souladu s § 83 odst. 2 jinak, stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení umístěné na fasádě a předsazené před fasádou:
 - a) musí být mimo parter staveb s vývěsními štíty složené pouze z písmen, číslic a log;
 - b) nesmí být vyšší než 2 m, mají-li převažující horizontální rozměr, a širší než 1,5 m, mají-li převažující vertikální rozměr.
- (2) Odstavec 1 se nevztahuje na stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení, pokud jsou součástí architektonického řešení stavby, pokud jsou umístěny na slepých štítových stěnách a slepých fasádách nebo pokud jsou určeny ke zprostředkování informace, která nemá reklamní povahu³³.
- (3) Stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení umístěné na slepých štítových stěnách a slepých fasádách nesmí přesáhnout jejich obrys.

→ 1)

Ustanovení určuje maximální rozměry staveb pro reklamu a reklamních a informačních zařízení, a to v závislosti na jejich orientaci (vertikální/horizontální). Zároveň omezuje plošná reklamní zařízení tak, aby nezakrývala fasády (ustanovení požaduje reklamy složené ze samostatných písmen, číslic a log).

→ 2)

Relativně přísně nastavené regulativy jsou korigovány vybranými principy, které zohledňují typ prezentovaného obsahu a architektonické řešení. Regulace je zmírněna pro konstrukce a zařízení, které jsou určeny ke zprostředkování informace, která nemá reklamní povahu (viz → obecně k regulaci reklamy). Mírnější podmínky platí také pro situace, kde je reklamní zařízení součástí architektonického konceptu novostavby nebo koncepční přestavby stávajícího objektu.

Požadavky se dále neuplatní pro parter budov, kde reklama souvisí s komerční náplní (obchody a služby) v návaznosti na veřejná prostranství, a pro slepé štítové stěny, které tvoří v Praze prostor pro reklamu již tradičně. Obdobně je přístupováno ke slepým stěnám např. hal nebo průmyslových objektů.

33

→ str. 164

→ Obecně k regulaci reklamy (str. 163)

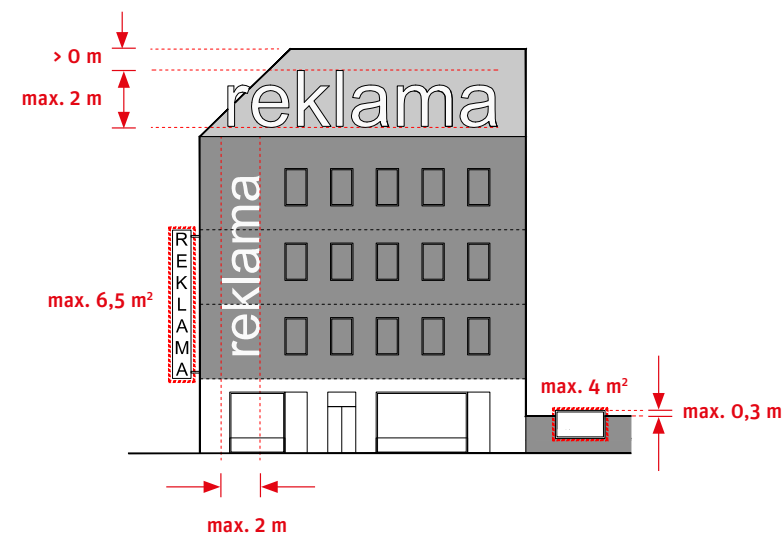
§ 82

Stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení na oplocení, opěrných zdech a zábradlí

- (1) Reklamní a informační zařízení umístěné na oplocení s výjimkou dočasných ohrazení stavenišť nesmí mít plochu panelu větší než 4 m² a smí sloužit výhradně k označení konkrétní provozovny nebo budovy instituce.
- (2) Reklamní a informační zařízení umístěné na opěrných zdech nesmí mít plochu panelu větší než 6 m².
- (3) Stavby pro reklamu nelze umístit na oplocení a opěrných zdech s výjimkou dočasných ohrazení stavenišť.
- (4) Stavby pro reklamu umístěné na dočasných ohrazení stavenišť a reklamní a informační zařízení umístěné na oplocení a opěrných zdech nesmí přesahovat jejich výšku o více než 0,3 m.
- (5) Stavby pro reklamu a reklamní a informační zařízení nelze umístit na zábradlí ve veřejném prostranství.

Ustanovení upravují umístování staveb pro reklamu a reklamních a informačních zařízení na oplocení, opěrných zdech a zábradlích. Obdobně jako u regulace reklamy na budovách jsou stanoveny plošné limity a limity přesahu. Úleva je definována pro ohrazení stavenišť, která mohou být umístována pouze jako dočasná a kde může reklamní nebo informační obsah naopak přispět k lepší integraci tohoto prvku do městského prostředí. V zájmu sledování kvalitativního standardu veřejných prostranství je umístování reklamy na oplocení omezeno pouze na označení provozovny nebo budovy instituce a zcela vyloučeno na zábradlích ve veřejném prostranství.

Pravidla jsou v odstavcích 1 až 3 formulována nezávisle pro reklamní a informační zařízení a stavby pro reklamu tak, aby byla dodržena systematika stavebního zákona, kdy zařízení nad 8 m² se již považuje za stavbu pro reklamu. Fakticky tak nelze povolit jakýkoli reklamní nosič nad 4 m² na oplocení (není-li součástí dočasných ohrazení stavenišť) a nad 6 m² na opěrných zdech.

[OBR. 43] Prostorové regulativy reklamy na budovách a oplocení

ČÁST PÁTÁ SPOLEČNÁ, PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

§ 83

Výjimky z územních a stavebních požadavků

- (1) Za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona a v souladu s tímto nařízením lze povolit výjimku z ustanovení § 17 odst. 6 a 7, § 18 odst. 2, § 24 odst. 1, § 28 odst. 1, § 29 odst. 2 až 4, § 32 odst. 1, § 44 odst. 1 až 4 a § 45 odst. 1 a 4.
- (2) Za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona a v souladu s tímto nařízením lze povolit odchylně řešení územního nebo regulačního plánu u ustanovení § 14 odst. 1, § 16 odst. 5, § 22 odst. 4, § 24 odst. 1, § 25 odst. 1 a 2, § 27 odst. 2 až 4, § 29 odst. 2, § 32 odst. 2, § 33 odst. 8, § 78 odst. 2, § 79, § 80 odst. 1 a 2, § 81 odst. 1.

Ustanovení jmenuje vybrané paragrafy nařízení, z nichž lze v souladu s § 169 stavebního zákona povolit výjimku (odst. 1), resp. odchylně řešení územního nebo regulačního plánu (odst. 2). Předpokladem pro povolení výjimky, resp. odchylně řešení územního nebo regulačního plánu je vždy zachování bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků nebo staveb. Řešením podle povolené výjimky, resp. odchylně řešení územního nebo regulačního plánu musí být dosaženo účelu sledovaného nařízení. O povolení výjimky z odstavce 1 rozhoduje příslušný stavební úřad, o povolení odchylně řešení pro územní či regulační plán rozhoduje pořizovatel. Smysl zavedení možnosti výjimky a předpokládané situace jejího využití jsou blíže popsány u jednotlivých ustanovení.

§ 84

Vybrané požadavky uvedené v § 19 odst. 1, § 40 odst. 1, § 41 odst. 1, § 45 odst. 2, 1, 2, 4 a 6, § 47 odst. 6, § 52 odst. 3, § 59 odst. 1 a 2, § 66 odst. 4 a § 74 odst. 4 se považují za splněné, postupuje-li se ve shodě s určenou normou nebo její částí oznámenou ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, která obsahuje podrobnější technické požadavky. Podrobnější technické požadavky jsou obsaženy v normách týkajících se:

- a) prostorového uspořádání sítí technického vybavení (minimální vodorovné vzdálenosti při souběhu sítí, minimální svislé vzdálenosti při křížení sítí a minimální krytí sítí),
- b) mechanické odolnosti a stability (navrhování konstrukcí, zatížení konstrukcí),
- c) zakládání staveb (navrhování konstrukcí, zatížení konstrukcí),
- d) denního osvětlení (úroveň denního osvětlení, činitel denní osvětlenosti roviny zasklení okna),

- e) umělého osvětlení,
- f) plynotěsnosti volně stojících komínů,
- g) kročejové a vzduchové neprůzvučnosti stěn, přiček a stropů,
- h) protiskluznosti podlah,
- i) protiskluznosti schodišť, podest a ramp,
- j) tepelné ochrany budov,
- k) skladování tuhých průmyslových hnojiv,
- l) dobíjecích stanic a čerpacích stanic pohonných hmot;

tyto požadavky mohou být splněny i jiným technickým řešením, pokud se prokáže, že navržené řešení garantuje nejméně základní požadavky na stavby uvedené v § 39. Nebude-li v příslušném řízení prokázáno něco jiného, má se za to, že základní požadavky na stavby uvedené v § 39 jsou splněné v případě výrobků vyrobených a/nebo uvedených na trh v některém členském státě Evropské unie nebo v Turecku, nebo které mají původ v některém ze států Evropského sdružení volného obchodu, které jsou současně smluvní stranou Evropského hospodářského prostoru, pokud tyto výrobky odpovídají technickým předpisům, normám a pravidlům správné praxe závazným pro výrobu anebo uvedení na trh, popřípadě pro používání tohoto výrobku v některém z těchto států.

Ustanovení uvádí, že vybrané technické požadavky nařízení, u kterých je uveden odkaz na normu podle § 84, se považují za splněné, postupuje-li se ve shodě s určenou normou nebo její částí oznámenou ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, která obsahuje podrobnější technické požadavky. Zároveň je uvedeno, že tyto požadavky mohou být splněny i jiným technickým řešením, pokud se prokáže, že navržené řešení garantuje nejméně základní požadavky na stavby uvedené v § 39, tedy požadavky mechanické odolnosti a stability, požární bezpečnosti, hygieny, ochrany zdraví a životního prostředí, ochrany proti hluku, bezpečnosti a přístupnosti při užívání a úspory energie a tepla.

Jde o indikativní odkaz, jenž nabízí navrhování ve shodě s normou jako jeden z možných způsobů, jak prokázat splnění vybraných požadavků. Technická norma v tomto případě konkretizuje obecný požadavek, který však může být splněn také jinými prostředky. Součástí ustanovení je dovětek, který v případě výrobků vyrobených v ostatních zemích Evropské unie nebo Evropského sdružení volného obchodu výslovně umožňuje prokázání splnění těchto požadavků také normami nebo předpisy těchto států. Ustanovení bylo v tomto smyslu doplněno na základě připomínky Evropské komise.

Podrobnější technické požadavky uvedené v:

- § 19 odst. 1 jsou obsaženy v tabulkách A.1, A.2, B.1 české technické normy ČSN 73 6005 – Prostorové uspořádání sítí technického vybavení (→ P);
- § 40 odst. 1 a § 41 odst. 1 jsou obsaženy ve skupinách Eurokódů 1 až 9 a v českých technických normách ČSN ISO 2394 – Obecné zásady spolehlivosti konstrukcí; ČSN ISO 13822 – Zásady navrhování konstrukcí – Hodnocení existujících konstrukcí; ČSN 73 0039 – Navrhování objektů na poddolovaném území; ČSN 73 0040 – Zatížení stavebních objektů technickou seizmickou a jejich odezva (→ P);

(→ P) PŘEHLED VYBRANÝCH
URČENÝCH NOREM A JEJICH ČÁSTÍ

- § 45 odst. 1 a 2 jsou obsaženy v člancích 3.2.1, 3.2.2 a 3.3.3 české technické normy ČSN 73 0580-2 – Denní osvětlení budov – Denní osvětlení obytných budov a v tabulce B.1 české technické normy ČSN 73 0580-1 – Denní osvětlení budov (→ P);
- § 45 odst. 4 jsou obsaženy v českých technických normách ČSN 73 0580-3 – Denní osvětlení budov - Část 3: Denní osvětlení škol; ČSN 73 0580-4 – Denní osvětlení budov – Část 4: Denní osvětlení průmyslových budov a ČSN EN 12464-1 – Světlo a osvětlení – Osvětlení pracovních prostorů - Část 1: Vnitřní pracovní prostory; (→ P);
- § 45 odst. 6 jsou obsaženy v příloze B, části B1 české technické normy ČSN 73 4301 – Obytné budovy (→ P);
- § 47 odst. 6 jsou obsaženy v článku 4.3.4 české technické normy ČSN EN 13 084-1 – Volně stojící komíny a v článku 6.4.1 české technické normy ČSN EN 1443 – Komíny – Všeobecné požadavky (→ P);
- § 52 odst. 3 jsou obsaženy v článku 5 a 6 české technické normy ČSN 73 0532 – Akustika – Ochrana proti hluku v budovách a posuzování akustických vlastností stavebních výrobků – Požadavky (→ P);
- § 59 odst. 1 jsou obsaženy v člancích 4.17.1, 4.17.2 české technické normy ČSN 74 4505 – Podlahy – Společná ustanovení (→ P);
- § 59 odst. 2 jsou obsaženy v člancích 6.3.3, 6.3.4, 6.3.5 české technické normy ČSN 73 4130 – Schodiště a šikmé rampy – Základní požadavky (→ P);
- § 66 odst. 4 a 5 jsou obsaženy v českých technických normách ČSN 73 0540-1 – Tepelná ochrana budov – Část 1: Terminologie; ČSN 73 0540-2 – Tepelná ochrana budov – Část 2: Požadavky; ČSN 73 0540-3 – Tepelná ochrana budov – Část 3: Návrhové hodnoty veličin a ČSN 73 0540-4 – Tepelná ochrana budov – Část 4: Výpočtové metody (→ P);
- § 74 odst. 4 jsou obsaženy v české technické normě ČSN 46 5750 – Zásady skladování tuhých průmyslových hnojiv (→ P).

Uvedené normy, resp. jejich části, v nichž se nacházejí vybrané technické požadavky, budou zveřejněny ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, který je k dispozici k volnému stažení a prohlášení. Věstníky obsahují zpravidla 3 části, část A (oznámení), část B (informace) a část C (sdělení). Určené normy vztahující se k navrhovanému nařízení budou zveřejněny v části A, v oddílu 1 – Harmonizované normy a určené normy.

§ 85 Přechodná ustanovení

36
 7 Vyhláška č. 499/2006 Sb.,
 o dokumentaci staveb, ve znění
 vyhlášky č. 62/2013 Sb.

- (1) Dokumentace a projektová dokumentace³⁶, která byla zpracována do 30. září 2014 podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, a předložena stavebnímu úřadu ve lhůtě do 30. září 2016, se posuzuje podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů.
- (2) Dokumentace a projektová dokumentace³⁶, která byla zpracována od 1. října 2014 do 15. ledna 2015 podle nařízení č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy), a předložena stavebnímu úřadu ve lhůtě do 15. ledna 2017, se posuzuje podle nařízení č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy).

- (3) Dokumentace a projektová dokumentace³⁶, která byla zpracována od 16. ledna 2015 do dne nabytí účinnosti tohoto nařízení podle vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění vyhlášky č. 20/2012 Sb., a předložena stavebnímu úřadu ve lhůtě do jednoho roku od nabytí účinnosti tohoto nařízení, se posuzuje podle vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění vyhlášky č. 20/2012 Sb.

36
 → str. 172

- (4) V ostatních případech se postupuje podle tohoto nařízení.

- (5) Při změnách závazné části stávající územně plánovací dokumentace se postupuje podle dosavadních právních předpisů s přihlédnutím k cílům a úkolům územního plánování a k tomuto nařízení.

Přechodná ustanovení směřují k zajištění plynulosti přechodu z aplikace dosavadního předpisu na předpis nový a minimalizaci zátěže pro adresáty předpisu. Obecně platí, že od nabytí účinnosti nařízení bude toto nařízení aplikováno; výjimkou jsou následující situace.

→ 1) – 4)

Odstavec 1 obsahově přebírá znění § 85 odst. 1 předchozích pražských stavebních předpisů č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy. I podle předchozí právní úpravy platilo, že je-li dokumentace nebo projektová dokumentace zpracována přede dnem nabytí účinnosti nařízení a současně je předložena stavebnímu úřadu do dvou let od nabytí účinnosti tohoto nařízení, bude stavebním úřadem posouzena podle dosavadní právní úpravy. Aktuální znění odstavce 1 pouze konkretizovalo přesná data tak, že jde o dokumentace nebo projektové dokumentace zpracované do 30. 9. 2014 a předložené stavebnímu úřadu do 30. 9. 2016. Toto případy se budou i nadále posuzovat podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (OTPP). Toto opatření zamezí nutnosti přepracovávat již zpracované a projednané dokumentace, jsou-li v přiměřené lhůtě s žádostí o vydání rozhodnutí předloženy stavebnímu úřadu. Tato výjimka umožňující po určitou dobu aplikovat ještě předchozí právo je odůvodněna principem právní jistoty a ochrany práv účastníků řízení. Účastníkům samozřejmě nic nebrání předložit aktuální projekty a aplikovat tak pouze toto nařízení.

Odstavec 2 se týká situací, které vznikly v krátkém období účinnosti pražských stavebních předpisů č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy od 1. 10. 2014 do 15. 1. 2015. Pro dokumentace a projektové dokumentace zpracované v tomto období se stanoví obdobně jako v odstavci 1 dvouletá možnost jejich uplatnění. Takto zpracované dokumentace a projektové dokumentace předložené stavebnímu úřadu do 15. ledna 2017 se budou posuzovat podle nařízení č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (PSP 2014).

Odstavec 3 se týká situací, které vznikly od pozastavení účinnosti pražských stavebních předpisů č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy dne 16. 1. 2015 do účinnosti tohoto nařízení. Pro dokumentace a projektové dokumentace zpracované v tomto období se stanoví obdobně jako v odstavcích 1 a 2 určitá ochranná lhůta pro jejich využití, zde ovšem pouze v trvání jednoho roku od účinnosti tohoto nařízení.

Odstavec 4 upravuje zbytkovou základní zásadu, že v ostatních případech se postupuje podle tohoto nařízení.

Pro jasnost a názornost lze odstavce 1–4 shrnout tak, že po určitou dobu do budoucna budou existovat čtyři právní režimy posuzování dokumentací a projektových dokumentací:

1. Režim OTPP pro dokumentace a projektové dokumentace, které byly zpracovány do 30. 9. 2014 a které budou předloženy stavebnímu úřadu do 30. 9. 2016.
2. Režim PSP 2014 pro dokumentace a projektové dokumentace, které byly zpracovány od 1. 10. 2014 do 15. 1. 2015 a které budou předloženy stavebnímu úřadu do 15. 1. 2017.
3. Režim celostátních vyhlášek MMR č. 501/2006 Sb. a č. 268/2009 Sb. pro dokumentace a projektové dokumentace, které byly zpracovány od 16. 1. 2015 do účinnosti tohoto nařízení a které budou předloženy stavebnímu úřadu do jednoho roku od účinnosti tohoto nařízení.
4. Režim tohoto nařízení (PSP 2016) pro všechny ostatní případy.

→ 5)

Odstavec 5 řeší pořizování změn územně plánovací dokumentace v návaznosti na § 188 odst. 3 stavebního zákona. Vzhledem k tomu, že podoba účinného územního plánu je oproti té, kterou nové nařízení předpokládá, odlišná, je třeba v procesu pořizování změn stávající územně plánovací dokumentace vyloučit přímou aplikaci nového nařízení, která by mohla možnost pořizování změn narušit. Zároveň se však stanoví povinnost přihlížet při změnách stávající územně plánovací dokumentace k cílům a úkolům územního plánování a k tomuto nařízení.

§ 86 Zrušovací ustanovení

Nařízení č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy), se zrušuje.

V souladu s akceptací požadavku notifikace nařízení Evropskou komisí před jeho schválením byla zvolena forma vydání zcela nového nařízení. Z toho nutně vyplývá potřeba zrušit předchozí nařízení Rady hlavního města Prahy č. 11/2014 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (PSP 2014). V této souvislosti je třeba vysvětlit, že Ministerstvo pro místní rozvoj PSP 2014 nezrušilo, ale pouze pozastavilo jejich účinnost, takže šlo dosud o platný, byť neúčinný právní předpis.

§ 87 Účinnost

Toto nařízení nabývá účinnosti prvním dnem třetího měsíce následujícího po jeho vyhlášení.

Okamžik nabytí účinnosti PSP se navrhuje standardním způsobem tak, že účinnosti nabudou prvním dnem třetího měsíce následujícího po vyhlášení ve Sbírce předpisů hl. m. Prahy. Jde o dostatečně dlouhou dobu legisvakance (tj. období, kdy bude nařízení již platné, každý se s jeho zněním může seznámit, avšak dosud není účinné) a zároveň se tím nepřiměřeně neprodlužuje období, po němž platí přechodný režim celostátních prováděcích vyhlášek MMR ke stavebnímu zákonu – vyhlášky č. 501/2006 Sb. a vyhlášky č. 268/2009 Sb.

ČL. II NAŘÍZENÍ Č. 14/2018 SB. HL. M. PRAHY PŘECHODNÉ USTANOVENÍ (K § 76a)

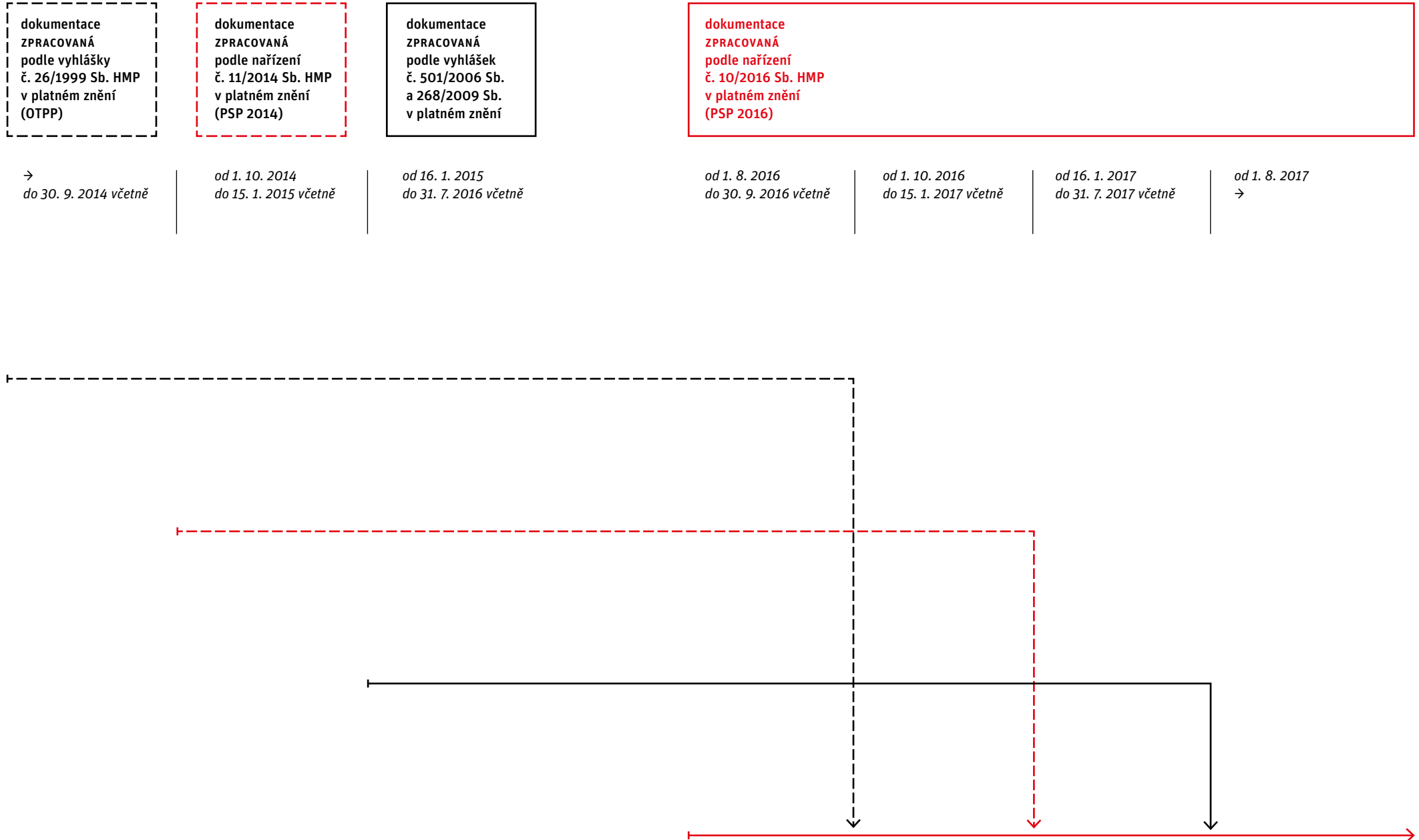
Stanovené technické požadavky na běžné dobíjecí stanice, vysoce výkonné dobíjecí stanice a vodíkové čerpací stanice podle § 76a nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy), ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto nařízení, se nepoužijí na dobíjecí stanice a čerpací stanice, které byly uvedeny do provozu nebo obnoveny před 1. lednem 2019.

ČL. II NAŘÍZENÍ Č. 15/2022 PŘECHODNÉ USTANOVENÍ (K § 33a)

Dokumentace a projektová dokumentace, která byla zpracována do 30. září 2022 a předložena stavebnímu úřadu ve lhůtě do 30. září 2023, se posuzuje podle dosavadního znění nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy), ve znění nařízení č. 14/2018 Sb. hl. m. Prahy a nařízení č. 8/2022.

SCHÉMA UPLATNĚNÍ PŘECHODNÉHO USTANOVENÍ
§ 85 odst. 1 Pražských stavebních předpisů (PSP)

[OBR.45] Schéma návaznosti řízení
a zpracování dokumentace

Přílohy č. 1, č. 2 a č. 3 k nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy nejsou v této části publikace uvedeny v úplném znění, neboť texty konkrétních částí příloh včetně tabulek a obrázků jsou z důvodu přehlednosti uvedeny u jednotlivých paragrafů, ve kterých je uveden odkaz na konkrétní část přílohy. V této části publikace je uveden pouze přehledný obsah příloh, a to tak, že jsou zachovány názvy příloh, resp. názvy jejich jednotlivých částí, včetně odkazů, na jakém místě publikace lze konkrétní texty, tabulky či obrázky z příloh dohledat.

PŘÍLOHA Č. 1 K NAŘÍZENÍ Č. 10/2016 SB. HL. M. PRAHY — SPECIFICKÉ HODNOTY

1 / STROMY A INŽENÝRSKÉ SÍTĚ	
– K ustanovení § 16 odst. 5; § 19 odst. 3 a 5	63
2 / Odstupový úhel	
– K ustanovení § 28 odst. 1	89
3 / NEJMENŠÍ VZDÁLENOST STUDNY INDIVIDUÁLNÍHO ZÁSOBOVÁNÍ PITNOU VODOU od zdrojů možného znečištění	
– K ustanovení § 36 odst. 5	118
4 / VĚTRÁNÍ	
– K ustanovení § 46 odst. 1 a 3	132
5 / HYGIENICKÉ ZAŘÍZENÍ	
– K ustanovení § 50 odst. 6	138
6 / SCHODIŠTĚ	
– K ustanovení § 56 odst. 2	143
7 / ZÁBRADLÍ	
– K ustanovení § 58 odst. 1	147
– K ustanovení § 58 odst. 2 písm. b)	150
– K ustanovení § 58 odst. 2 písm. c)	151
PŘÍLOHA Č. 2 K NAŘÍZENÍ Č. 10/2016 SB. HL. M. PRAHY — ZÁKLADNÍ POČTY STÁNÍ	
– K ustanovení § 32 odst. 3	99
PŘÍLOHA Č. 3 K NAŘÍZENÍ Č. 10/2016 SB. HL. M. PRAHY — MAPA ZÓN MĚSTA	
– K ustanovení § 32 odst. 2	101

PŘEHLED VYBRANÝCH
URČENÝCH NOREM
A JEJICH ČÁSTÍ

Součástí přehledu jsou všechny určené technické normy nebo jejich části podle → § 84, které jsou oznámeny ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví. Celé určené normy jsou uvedeny svým názvem a číslem, ze závazně části jednotlivých norem jsou uvedeny v plném znění. Přehled obsahuje znění norem aktuální v době vydání publikace. Případné změny určených norem nebo jejich částí budou oznámeny ve Věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví. Části určených českých technických norem jsou použity se souhlasem Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví. Kompletní znění českých technických norem je dostupné v Informačním centru Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví nebo prostřednictvím služby ČSN Online (↗ <http://csnonlinefirmy.unmz.cz/>) nebo ↗ <http://csnonline.unmz.cz/>).

– K § 19 odst. 1 PSP / prostorové uspořádání sítí	184
– K § 40 odst. 1 PSP / mechanická odolnost a stabilita	190
– K § 41 odst. 1 PSP / zakládání staveb	190
– K § 45 odst. 1 a 2 PSP / denní osvětlení	194
– K § 45 odst. 4 PSP / denní osvětlení	195
– K § 45 odst. 8 PSP / umělé osvětlení	196
– K § 47 odst. 6 PSP / volně stojící komíny	197
– K § 52 odst. 3 PSP / kročeiová a vzduchová neprůzvučnost	198
– K § 59 odst. 1 PSP / protiskluznost	207
– K § 59 odst. 2 PSP / protiskluznost	207
– K § 66 odst. 4 a 5 / tepelně technické vlastnosti	208
– K § 74 odst. 4 PSP / skladování minerálních hnojiv	208

→ § 19 odst. 1 PSP / prostorové uspořádání sítí

Tabulky A1, A2, B1 české technické normy ČSN 73 6005
– Prostorové uspořádání sítí technického vybavení:

[TABULKA A.1]

Nejmenší dovolené vodorovné vzdálenosti při souběhu podzemních sítí v m¹

DRUH SÍTÍ	SILOVÉ KABELY DO				SDĚLOVACÍ KABELY	PLYNOVODNÍ POTRUBÍ ²		VODOVODNÍ SÍTĚ A PŘÍPOJKY	TEPELNÉ SÍTĚ	KABELOVODY	STOKOVÉ SÍTĚ A KANALIZAČNÍ PŘÍPOJKY	POTRUBNÍ POŠTA	KOLEKTOR	KOLEJE TRAMVAJOVÉ DRÁHY
	– 1 kV	– 10 kV	– 35 kV	– 220 kV		– do 0,005 MPa	– do 0,3 MPa							
SILOVÉ KABELY DO														
– 1 kV	0,05 ¹⁵	0,15	0,20	0,20	0,30 ³ 0,10 ⁴	0,40	0,60	0,40	0,30	0,10	0,50	0,50	⁵	1,00
– 10 kV	0,15	0,15	0,20	0,20	0,80 ³ 0,30 ⁴	0,40	0,60	0,40	0,70	0,30	0,50	0,50	⁵	1,00
– 35 kV	0,20	0,20	0,20	0,20	0,80 ³ 0,30 ⁴	0,40	0,60	0,40	1,00	0,30	0,50	0,50	⁵	1,00
– 220 kV	0,20	0,20	0,20	0,50 ⁶	0,80 ^{7,8}	0,40	0,60 ⁹	0,40	2,00 ⁶	0,50	1,00	0,50 ⁸	⁵	1,00
SDĚLOVACÍ KABELY	0,30 ³ 0,10 ⁴	0,80 ³ 0,30 ⁴	0,80 ³ 0,30 ⁴	0,80 ^{7,8}	¹⁰	0,40	0,40	0,40	0,80 ¹¹	0,30	0,50	0,20	0,30	1,00
PLYNOVODNÍ POTRUBÍ ²														
– DO 0,005 MPa	0,40	0,40	0,40	0,40	0,40	0,40	0,40	0,50 ¹²	0,50	0,40	1,00 ¹²	0,40	0,40	1,20
– DO 0,3 MPa	0,60	0,60	0,60	0,60 ⁹	0,40	0,40	0,40	0,50	0,50	1,00	1,00	0,40	1,00	1,20
VODOVODNÍ SÍTĚ A PŘÍPOJKY	0,40	0,40	0,40	0,40	0,40	0,50 ¹²	0,50	0,60	1,00 ¹³	0,60	0,60	0,50	0,60	1,20
TEPELNÉ SÍTĚ	0,30	0,70	1,00	2,00 ⁶	0,80 ¹¹	0,50	0,50	1,00 ¹³		0,30	0,30	0,30	0,30	1,20
KABELOVODY	0,10	0,30	0,30	0,50	0,30	0,40	1,00	0,60	0,30		0,30	0,20	0,30	1,20
STOKOVÉ SÍTĚ A KANALIZAČNÍ PŘÍPOJKY	0,50	0,50	0,50	1,00	0,50	1,00 ¹²	1,00	0,60	0,30	0,30		0,30	0,30 ¹⁴	1,20
POTRUBNÍ POŠTA	0,50	0,50	0,50	0,50 ⁸	0,20	0,40	0,40	0,50	0,30	0,20	0,30		0,30	1,20
KOLEKTOR	⁵	⁵	⁵	⁵	0,30	0,40	1,00	0,60	0,30	0,30	0,30 ¹⁴	0,30		1,20
KOLEJE TRAMVAJOVÉ DRÁHY	1,00	1,00	1,00	1,00	1,00	1,20	1,20	1,20	1,20	1,20	1,20	1,20	1,20	

- ¹ Vzdálenosti se měří mezi vnějšími povrchy kabelů, potrubí, stok, ochranné konstrukce, nebo kolejničky bližší k vedení.
- ² Pro nejmenší vzdálenosti mezi povrchy vysokotlakého plynovodního potrubí a ostatních sítí technického vybavení platí ČSN 38 6410. Pro vysokotlakou přípojku do regulační stanice se vzdálenosti podle tabulky 5 ČSN 38 6410 zkracují v pol. 2, 3, 4 a 7 na polovinu. Plynovody provedené z IPE – viz technická pravidla COPZ G 702 01.
- ³ Nechráněně.
- ⁴ V technickém kanálu nebo betonových chráničkách podle ustanovení ČSN 33 3300.
- ⁵ Až k vnějšímu líci stavební konstrukce.
- ⁶ Vzdálenost musí být po dohodě s výrobcem kabelu kontrolována výpočtem.
- ⁷ Sdělovací kabel v betonové chráničce zalitý asfaltem, délka přesahu chráničky 1 500 mm na každé straně od místa ukončení souběhu. Je-li vzdálenost obou souběžných kabelů větší než 1 500 mm, ochranné opatření odpadá.
- ⁸ Nebezpečné vlivy vedení VN, VVN a ZVN musí být kontrolovány výpočtem podle ČSN 33 2160.
- ⁹ Protikorozní opatření nutno projednat se správcem plynovodu individuálně.
- ¹⁰ Spojové kabely se kladou navzájem volně vedle sebe. Spojové kabely a kabely DR se kladou navzájem ve vzdálenosti 70 mm.
- ¹¹ Platí pro souběh tepelně nechráněných kabelů a vodních tepelných vedení. Při tepelně chráněných kabelech možno snížit na 300 mm. Dlouhé souběhy nutno kontrolovat výpočtem. Pro souběh parních tepelných vedení s tepelně nechráněnými kabely platí vzdálenost 2 000 mm; při kabelu tepelně chráněném, v souběhu délky do 200 m, možno snížit na 800 mm.
- ¹² Při souběhu obou vedení lze vzdálenost snížit po dohodě se správcem vedení na 400 mm.
- ¹³ Po přešetření teplotních poměrů možno snížit až na 600 mm.
- ¹⁴ Nejsou-li stoky pode dnem kolektoru (podle článku 82 ČSN 73 6701 : 1983).
- ¹⁵ Mezi trakčními kabely různé polarity musí být vzdálenost nejméně 0,15 m.

[TABULKA A.2]

Nejmenší dovolené svislé vzdálenosti při křížení podzemních sítí v m¹

DRUH SÍTÍ	SILOVÉ KABELY DO				SDĚLOVACÍ KABELY	PLYNOVODNÍ POTRUBÍ ²		VODOVODNÍ SÍŤE A PŘÍPOJKY	TEPELNÉ SÍŤE ³	KABELOVODY	STOKOVÉ SÍŤE A KANALIZAČNÍ PŘÍPOJKY	POTRUBNÍ POŠTA	KOLEKTOR	KOLEJE TRAMVAJOVÉ DRÁHY
	— 1 kV	— 10 kV	— 35 kV	— 220 kV		d ₀ 0,005 MPa	d ₀ 0,3 MPa							
SILOVÉ KABELY DO — 1 kV	0,05	0,15	0,20	0,20	0,30 ⁴ 0,10 ⁵	0,10 ⁶	0,10 ⁶	0,40 ² 0,20 ⁵	0,30 ⁷	0,30	0,30	0,30	8	1,00
— 10 kV	0,15	0,15	0,20	0,20	0,80 ⁴ 0,10 ⁵	0,10 ⁶	0,20 ⁶	0,40 ⁴ 0,20 ⁵	0,50 ⁷	0,30	0,30	0,30	8	1,00
— 35 kV	0,20	0,15	0,20	0,25 ⁹	0,80 ⁴ 0,10 ⁵	0,10 ⁶	0,20 ⁶	0,40 ⁴ 0,20 ⁵	0,50 ⁷	0,30	0,50	0,30	8	1,00
— 220 kV	0,20	0,20	0,25 ⁹	0,25 ^{10,11,12}	0,80 ⁴ 0,10 ⁵	0,30 ¹³	0,70 ¹³	0,40 ² 0,20 ⁵	1,00	0,30	0,50	0,30 ^{10,12}	8	1,30
SDĚLOVACÍ KABELY	0,30 ⁴ 0,10 ⁵	0,80 ⁴ 0,30 ⁵	0,80 ⁴ 0,30 ⁵	10,11,12 0,50	14	0,10	0,10	0,20	0,50 ⁴ 0,15 ⁵	0,10	0,20	0,20	0,10	1,00 ⁵
PLYNOVODNÍ POTRUBÍ ² — DO 0,005 MPa	0,10 ⁶	0,10 ⁶	0,10 ⁶	0,30 ¹³	0,10	0,10	0,10	0,15	0,10 ¹⁵	0,10 ¹⁵	0,50 ¹⁶	0,10	0,10 ¹⁵	1,00
— DO 0,3 MPa	0,10 ⁶	0,20 ⁶	0,20 ⁶	0,70 ¹³	0,10	0,10	0,10	0,15	0,10 ¹⁵	0,10 ¹⁵	0,50 ¹⁶	0,10	0,10 ¹⁵	1,00
VODOVODNÍ SÍŤE A PŘÍPOJKY	0,40 ⁴ 0,20 ⁵	0,40 ⁴ 0,20 ⁵	0,40 ⁴ 0,20 ⁵	0,40	0,20	0,15	0,15		0,20 ¹⁷	0,20 ¹⁷	0,10	0,20	0,20 ¹⁷	1,50
TEPELNÉ SÍŤE ³	0,30 ⁷	0,50 ⁷	0,50 ⁷	1,00	0,50 ⁴ 0,15 ⁵	0,10 ¹⁵	0,10	0,20 ¹⁷		0,15	0,10	0,20	0,20	1,00
KABELOVODY	0,10	0,30	0,30	0,30	0,10	0,10 ¹⁵	0,10	0,20 ¹⁷	0,15		0,10	0,20	0,20	1,00
STOKOVÉ SÍŤE A KANALIZAČNÍ PŘÍPOJKY	0,30	0,30	0,50	0,50	0,20	0,50 ¹⁶	0,50	0,10	0,10	0,10		0,30	0,10	
POTRUBNÍ POŠTA	0,30	0,30	0,30	10,12 0,30	0,20	0,10	0,10	0,30	0,20	0,20	0,30		0,20	1,00
KOLEKTOR	8	8	8	8	0,10	0,10 ¹⁵	0,10	0,20 ¹⁷	0,20	0,20	0,10	0,20		1,00
KOLEJE TRAMVAJOVÉ DRÁHY	1,00	1,00	1,00	1,30	1,00 ⁵	1,00	1,00	1,50	1,00	1,00		1,00	1,00	

- ¹ Vzdálenosti se měří mezi vnějšími povrchy kabelů, potrubí, stok, ochranné konstrukce, nebo kolejničky bližší k vedení.
- ² Plynovody provedené z IPE: viz technická pravidla COPZ G 702 01 – Plynovody a přípojky z polyethylenu. Pro nejmenší vzdálenosti mezi povrchy vysokotlakého plynovodního potrubí a ostatních sítí technického vybavení platí ČSN 38 6410. Pro vysokotlakou přípojku do regulační stanice se vzdálenosti podle ČSN 38 6410 tabulka 5 zkracují v položkách 2, 3, 4 a 7 na polovinu.
- ³ Vzdálenost platí pro vodní tepelná vedení. Pro parní tepelná vedení je nutné vzdálenost stanovit tak, aby byly splněny podmínky čl. 4.7.3. Pro křížení parního tepelného vedení se sdělovacími kabely se vzdálenost zvětšuje u chráněných kabelů na 250 mm.
- ⁴ Nechráněné.
- ⁵ V technickém kanálu nebo betonových chráničkách podle ustanovení ČSN 33 3300.
- ⁶ Kabel v chráničce přesahující plynovod na každou stranu o 1 000 mm.
Pro kabel bez ochranného krytu se zvětšují vzdálenosti takto: při křížení NTL plynovodu s kabely do 35 kV na 400 mm, při křížení STL plynovodu s kabely do 10 kV na 1 000 mm, s kabely do 35 kV na 1 500 mm.
- ⁷ Při uložení v chráničce možno přiměřeně snížit.
- ⁸ Až k vnějšímu líci stavební konstrukce.
- ⁹ Kabel nižšího napětí uložen v chráničce.
- ¹⁰ Kabely VVN uloženy v chráničce přesahující místo křížení na každou stranu o 2 000 mm.
- ¹¹ Sdělovací kabely uloženy v betonových žlabech apod., zalitých asfaltem v délce přesahující místo křížení na obě strany minimálně 2 000 mm.
- ¹² Vlivy kabelu VVN na sdělovací vedení kontrolovat výpočtem podle ČSN 33 2160.
- ¹³ Kabely VVN uloženy pod plynovodem v chráničkách zasypaných vrstvou písku tloušťky nejméně 300 mm a pokrytou 2 vrstvami ochranných krycích desek, v délce přesahující místo křížení nejméně 1 000 mm u NTL plynovodu a 2 000 mm u STL plynovodu. Se správcem plynovodu projednat individuální protikorozi opatření.
- ¹⁴ Spojové kabely navzájem ve vzdálenosti 300 mm, spojové kabely a kabely DR ve vzdálenosti 700 mm.
- ¹⁵ Je-li tepelné vedení v ochranném tělese se vzduchovou mezerou nebo jde-li o kabelovod či kolektor, nutno plynovod opatřit chráničkou přesahující druhé vedení na každou stranu o 1 000 mm.
- ¹⁶ Křížuje-li plynovod stokové potrubí v menší vzdálenosti než 500 mm, alespoň však 150 mm, opatří se plynovod trojnásobnou izolací přesahující stokové potrubí na každou stranu o 1 000 mm a vyhovující jiskrové zkoušce pro zkušební napětí 25 kV.
- ¹⁷ Je-li vodovodní potrubí uloženo pod tepelným vedením, kabelovodem či kolektorem, musí být opatřeno ochranným krytem. Jinak nejmenší vzdálenost vodovodního potrubí musí být 350 mm.

[TABULKA B.1]

Nejmenší dovolené krytí podzemních sítí

DRUH SÍTÍ	NEJMENŠÍ KRYTÍ v m ¹		
	Chodník ²	Vozovka ³	Volný terén ⁴

SILOVÉ KABELY DO			
– 1 kV	0,35	1,00	0,35 / 0,70 ⁵
– 10 kV	0,50 ⁶	1,00	0,70
– 35 kV	1,00	1,00	1,00
– 220 kV	1,30	1,30	1,30

SDĚLOVACÍ KABELY			
– místní	0,40	0,90 ⁷	0,60
– dálkové	0,50	0,90 ⁷	0,60 / 0,90 ⁸
– optické – místní	0,40 ⁹	0,90 ¹⁰	0,60
– dálkové	0,50	1,20	1,00

PLYNOVODNÍ POTRUBÍ	0,80 ¹¹	1,00 ¹⁵	0,80 ¹¹

VODOVODNÍ SÍŤ	1,00 až 1,60 ¹²	1,50	1,00 až 1,60 ¹²

TEPELNÉ SÍŤ	0,50	1,00 ¹³	0,50

KABELOVODY	0,60 ¹⁴	1,00	0,60

STOKOVÉ SÍŤ A KANALIZAČNÍ PŘÍPOJKY	Podle místních podmínek, doporučuje se min.:		
	1,00	1,80	1,00

POTRUBNÍ POŠTA	0,70	1,00	0,70

KOLEKTOR	0,50	1,00 ¹³	0,50

¹ Vzdálenosti se měří mezi vnějšími povrchy kabelů, potrubí a ochranné konstrukce.

² Do této kategorie patří všechny pásy přidruženého prostoru, které neslouží provozu nebo stání vozidel.

³ Do této kategorie patří všechny pásy a pruhy pro provoz a stání vozidel. Krytí je nutné přizpůsobit konstrukci vozovky.

⁴ Mimo souvislou zástavbu.

⁵ Kabely bez ochrany proti mechanickému poškození podle ČSN 34 1050:1970, obrázek 1b.

⁶ Při rekonstrukci elektrorozvodných zařízení na vyšší provozní napětí lze u již uložených kabelů 3 kV až 6 kV snížit na nezbytnou dobu jejich krytí až na 0,35 m.

⁷ U rychlostních komunikací nejméně 1,20 m.

⁸ Koaxiální kabel.

⁹ Při společné pokládce dálkového a místního optického kabelu (trubek) je minimální krytí 0,5 m.

¹⁰ U rychlostních komunikací a silnic I. třídy je krytí 1,2 m.

¹¹ Krytí plynovodu do 0,3 MPa lze snížit podle ČSN 38 6413.

¹² Podle místních podmínek s využitím ustanovení ČSN 75 5401 a ČSN 75 5402 závislosti hloubky uložení na tepelně izolačních schopnostech půdy a jmenovité světlosti potrubí.

¹³ V odůvodněných případech i méně.

¹⁴ U povrchových kabelovodů místní sítě možno snížit až na 0,40 m.

¹⁵ V technicky odůvodněných případech z důvodů překážky v trase potrubí lze se souhlasem plynárenského podniku, silničního správního orgánu a správce komunikace snížit krytí plynovodů do přetlaku 0,3 MPa vedených v zastavěném území měst a obcí na 0,60 m.

→ § **40** odst. 1 PSP /
 → § **41** mechanická odolnost a stabilita
 → § **41** odst. 1 PSP /
zakládání staveb

SEZNAM URČENÝCH ČESKÝCH TECHNICKÝCH Norem:

ČSN EN 1990	Eurokód: Zásady navrhování konstrukcí
ČSN EN 1991-1-1	Eurokód 1: Zatížení konstrukcí – Část 1-1: Obecná zatížení – Objemové tíhy, vlastní tíha a užitná zatížení pozemních staveb
ČSN EN 1991-1-2	Eurokód 1: Zatížení konstrukcí – Část 1-2: Obecná zatížení – Zatížení konstrukcí vystavených účinkům požáru
ČSN EN 1991-1-3	Eurokód 1: Zatížení konstrukcí – Část 1-3: Obecná zatížení – Zatížení sněhem
ČSN EN 1991-1-4	Eurokód 1: Zatížení konstrukcí – Část 1-4: Obecná zatížení – Zatížení větrem
ČSN EN 1991-1-5	Eurokód 1: Zatížení konstrukcí – Část 1-5: Obecná zatížení – Zatížení teplotou
ČSN EN 1991-1-6	Eurokód 1: Zatížení konstrukcí – Část 1-6: Obecná zatížení – Zatížení během provádění
ČSN EN 1991-1-7	Eurokód 1: Zatížení konstrukcí – Část 1-7: Obecná zatížení – Mimořádná zatížení
ČSN EN 1991-2	Eurokód 1: Zatížení konstrukcí – Část 2: Zatížení mostů dopravou
ČSN EN 1991-3	Eurokód 1: Zatížení konstrukcí – Část 3: Zatížení od jeřábů a strojního vybavení
ČSN EN 1991-4	Eurokód 1: Zatížení konstrukcí – Část 4: Zatížení zásobníků a nádrží
ČSN EN 1992-2	Eurokód 2: Navrhování betonových konstrukcí – Část 2: Betonové mosty – Navrhování a konstrukční zásady
ČSN EN 1992-1-1	Eurokód 2: Navrhování betonových konstrukcí – Část 1-1: Obecná pravidla a pravidla pro pozemní stavby
ČSN EN 1992-1-2	Eurokód 2: Navrhování betonových konstrukcí – Část 1-2: Obecná pravidla – Navrhování konstrukcí na účinky požáru

ČSN EN 1992-3	Eurokód 2: Navrhování betonových konstrukcí – Část 3: Nádrže na kapaliny a zásobníky
ČSN EN 1993-1-1	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 1-1: Obecná pravidla a pravidla pro pozemní stavby
ČSN EN 1993-1-2	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 1-2: Obecná pravidla – Navrhování konstrukcí na účinky požáru
ČSN EN 1993-1-3	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 1-3: Obecná pravidla – Doplnující pravidla pro tenkostěnné za studena tvarované prvky a plošné profily
ČSN EN 1993-1-4	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 1-4: Obecná pravidla – Doplnující pravidla pro korozivzdorné oceli
ČSN EN 1993-1-5	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 1-5: Boulení stěn
ČSN EN 1993-1-6	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 1-6: Pevnost a stabilita skořepinových konstrukcí
ČSN EN 1993-1-7	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 1-7: Deskostěnové konstrukce příčně zatížené
ČSN EN 1993-1-8	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 1-8: Navrhování styčníků
ČSN EN 1993-1-9	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 1-9: Únava
ČSN EN 1993-1-10	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 1-10: Houževnatost materiálu a vlastnosti napříč tloušťkou
ČSN EN 1993-1-11	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 1-11: Navrhování ocelových tažených prvků
ČSN EN 1993-1-12	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 1-12: Doplnující pravidla pro oceli vysoké pevnosti do třídy S 700
ČSN EN 1993-2	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 2: Ocelové mosty
ČSN EN 1993-3-1	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 3-1: Stožáry a komíny – Stožáry
ČSN EN 1993-3-2	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 3-2: Stožáry a komíny – Komíny
ČSN EN 1993-4-1	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 4-1: Zásobníky
ČSN EN 1993-4-2	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 4-2: Nádrže

ČSN EN 1993-4-3	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 4-3: Potrubí	ČSN EN 1998-1	Eurokód 8: Navrhování konstrukcí odolných proti zemětřesení – Část 1: Obecná pravidla, seizmická zatížení a pravidla pro pozemní stavby
ČSN EN 1993-5	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 5: Piloty a štětové stěny	ČSN EN 1998-2	Eurokód 8: Navrhování konstrukcí odolných proti zemětřesení – Část 2: Mosty
ČSN EN 1993-6	Eurokód 3: Navrhování ocelových konstrukcí – Část 6: Jeřábové dráhy	ČSN EN 1998-3	Eurokód 8: Navrhování konstrukcí odolných proti zemětřesení – Část 3: Hodnocení a zesilování pozemních staveb
ČSN EN 1994-1-1	Eurokód 4: Navrhování spřažených ocelobetonových konstrukcí – Část 1-1: Obecná pravidla a pravidla pro pozemní stavby	ČSN EN 1998-4	Eurokód 8: Navrhování konstrukcí odolných proti zemětřesení – Část 4: Zásobníky, nádrže a potrubí
ČSN EN 1994-1-2	Eurokód 4: Navrhování spřažených ocelobetonových konstrukcí – Část 1-2: Obecná pravidla – Navrhování konstrukcí na účinky požáru	ČSN EN 1998-5	Eurokód 8: Navrhování konstrukcí odolných proti zemětřesení – Část 5: Základy, opěrné a zárubní zdi a geotechnická hlediska
ČSN EN 1994-2	Eurokód 4: Navrhování spřažených ocelobetonových konstrukcí – Část 2: Obecná pravidla a pravidla pro mosty	ČSN EN 1998-6	Eurokód 8: Navrhování konstrukcí odolných proti zemětřesení – Část 6: Věže, stožáry a komíny
ČSN EN 1995-1-1	Eurokód 5: Navrhování dřevěných konstrukcí – Část 1-1: Obecná pravidla – Společná pravidla a pravidla pro pozemní stavby	ČSN EN 1999-1-1	Eurokód 9: Navrhování hliníkových konstrukcí – Část 1-1: Obecná pravidla pro konstrukce
ČSN EN 1995-1-2	Eurokód 5: Navrhování dřevěných konstrukcí – Část 1-2: Obecná pravidla – Navrhování konstrukcí na účinky požáru	ČSN EN 1999-1-2	Eurokód 9: Navrhování hliníkových konstrukcí – Část 1-2: Navrhování konstrukcí na účinky požáru
ČSN EN 1995-2	Eurokód 5: Navrhování dřevěných konstrukcí – Část 2: Mosty	ČSN EN 1999-1-3	Eurokód 9: Navrhování hliníkových konstrukcí – Část 1-3: Konstrukce náchylné na únavu
ČSN EN 1996-1-1+A1	Eurokód 6: Navrhování zděných konstrukcí – Část 1-1: Obecná pravidla pro vyztužené a nevyztužené zděné konstrukce	ČSN EN 1999-1-4	Eurokód 9: Navrhování hliníkových konstrukcí – Část 1-4: Za studena tvarované plošné profily
ČSN EN 1996-1-2	Eurokód 6: Navrhování zděných konstrukcí – Část 1-2: Obecná pravidla – Navrhování konstrukcí na účinky požáru	ČSN EN 1999-1-5	Eurokód 9: Navrhování hliníkových konstrukcí – Část 1-5: Skořepinové konstrukce
ČSN EN 1996-2	Eurokód 6: Navrhování zděných konstrukcí – Část 2: Volba materiálů, konstruování a provádění zdiva	ČSN ISO 13822	Zásady navrhování konstrukcí – Hodnocení existujících konstrukcí
ČSN EN 1996-3	Eurokód 6: Navrhování zděných konstrukcí – Část 3: Zjednodušené metody výpočtu nevyztužených zděných konstrukcí	ČSN 73 0039	Navrhování objektů na poddolovaném území. Základní ustanovení
ČSN EN 1997-1	Eurokód 7: Navrhování geotechnických konstrukcí – Část 1: Obecná pravidla	ČSN 73 0040	Zatížení stavebních objektů technickou seizmickou a jejich odezva
ČSN EN 1997-2	Eurokód 7: Navrhování geotechnických konstrukcí – Část 2: Průzkum a zkoušení základové půdy		

→ § 45 odst. 1 a 2 PSP / denní osvětlení

Články 3.2.1, 3.2.2 a 3.3.3 české technické normy ČSN 73 0580-2

– Denní osvětlení budov – Denní osvětlení obytných budov:

- 3.2.1 Průměrná hodnota činitele denní osvětlenosti, pokud je požadována podle 4.3.2 ČSN 73 0580-1:2007, je nejméně 2 %.
- 3.2.2 V obytných místnostech, ve kterých se nepožaduje podle 4.3.2 ČSN 73 0580-1:2007 splnění průměrné hodnoty činitele denní osvětlenosti, musí být ve dvou kontrolních bodech v polovině hloubky místnosti, ale nejdále 3 m od okna, vzdálených 1 m od vnitřních povrchů bočních stěn, hodnota činitele denní osvětlenosti nejméně 0,7 % a průměrná hodnota činitele denní osvětlenosti z obou těchto bodů nejméně 0,9 %. Jsou-li okna ve dvou stýkajících se stěnách, postačí, je-li tento požadavek splněn alespoň u jedné z obou dvojic kontrolních bodů.
- 3.3.3 V obytných místnostech s vodorovným stropem se šikmá okna v obvodové konstrukci považují za boční osvětlovací otvory, i když tato konstrukce tvoří součást střechy domu.

[TABULKA B.1] české technické normy ČSN 73 0580-1 – Denní osvětlení budov – Část 1: Základní požadavky
Požadované nejnižší hodnoty činitele denní osvětlenosti D_w (°) roviny zasklení okna

KATEGORIE	TYP POSUZOVANÉHO PROSTORU, CHARAKTER LOKALITY	NEJNIŽŠÍ D_w [%]	ODPOVÍDÁ ÚHLU ϵ [°] STÍNĚNÍ PODLE B.4
1	Prostory s vysokými nároky na denní osvětlení (denní místnosti zařízení pro předškolní výchovu, učebny škol apod.)	35	24
2	Běžné prostory s trvalým pobytem lidí	32	30
3	Prostory s trvalým pobytem lidí v souvislé řadové zástavbě v centrech měst	29	36
4	Prostory s trvalým pobytem lidí v mimořádně stísněných podmínkách historických center měst	24	45

POZNÁMKA

O zařazení lokality do kategorie 3 a 4 podle tabulky B.1 rozhodují oprávněné instituce příslušné obce.

→ § 45 odst. 4 PSP / denní osvětlení

ČESKÉ TECHNICKÉ NORMY

ČSN 73 0580-3 – Denní osvětlení budov – Část 3: Denní osvětlení škol

ČSN 73 0580-4 – Denní osvětlení budov – Část 3: Denní osvětlení průmyslových budov

ČSN EN 12464-1 Světlo a osvětlení – Osvětlení pracovních prostorů – Část 1: Vnitřní pracovní prostory

→ § 45 odst. 6 PSP / umělé osvětlení

Příloha B, část B1 české technické normy ČSN 73 4301
– Obytné budovy:

- B.1 ZÁKLADNÍ USTANOVENÍ
- B.1.1 Osvětlení obytných místností, příslušenství a ostatních prostorů obytných budov je nutno řešit tak, aby při hospodárném využití energie zajistilo vytváření zrakové pohody, při splnění hygienických, technických, estetických požadavků a požadavků na bezpečnost osob.
- B.1.2 Umělé osvětlení musí být v každém vnitřním prostoru. Nejnižší přípustné hodnoty udržované osvětlenosti na srovnávací rovině \bar{E}_m , indexu oslnění UGR_L a indexu podání barev R_a jsou uvedeny v tabulce B.1. Ve vnitřních prostorech bytů, kde není celkovým či odstupňovaným osvětlením zajištěno dosažení požadovaných hodnot podle tabulky B.1, je nutno zajistit místní osvětlení či možnost jeho připojení.

[TABULKA B.1]
Nejnižší požadované hodnoty \bar{E}_m , UGR_L a R_a

PROSTOR	UDRŽOVANÁ OSVĚTLENOST \bar{E}_m [lx]	INDEX OSLNĚNÍ UGR_L	INDEX PODÁNÍ BAREV R_a	VÝŠKA VODOROVNÉ SROVNÁVACÍ ROVINY NAD PODLAHOU [m]
Domovní dvory, atria	10	-	-	0
Domovní, méně frekventované komunikace	20	25	60	0
Vnitřní části domovních vstupů, vstupy do výtahů u objektů s malou frekvencí	50	25	60	0
Na místě se jménem uživatele bytu, na zvonkovém tablu a na vstupu do bytu	30	-	-	-
Celkové osvětlení obytné místnosti (které se ještě doplňuje místním osvětlením)	50	22	80	0,85
Komunikace v bytě	75	22	80	0
Obytné kuchyně, šatny a spíže	100	22	80	0,85
Sušárny, úschovny kočárků a kol	100	28	60	0,85
Domovní, frekventované komunikace, včetně vnitřních částí vstupů a vstupů do výtahů – zvýšený pohyb v objektu nebydlících osob	100	25	60	0
Domovní prádelny	150	25	80	0,85
Koupelny, WC	200	22	80	0,85
Domácí dílny, místnost pro domácí práce, mandl	300	22	80	0,85
Kuchyňská pracovní linka, varná deska sporáku	300	22	90	-

POZNÁMKY

- Uvedená výška vodorovné srovnávací roviny nad podlahou musí být upravena, je-li činnost vykonávána v jiné výšce (např. nižší stoly pro děti apod.)
- Uživatelé bytů si v rozhodujících většině případů zřizují, udržují a užívají celkové i místní osvětlení obytných místností sami podle vlastní úvahy. Pro svítidla celkového osvětlení jsou zpravidla podle projektu rozmístěny vývody světleného obvodu, pro místní osvětlení se využívají zásuvky. Osvětlení ostatních prostorů bytu (příslušenství, hygienická zařízení atd.) se navrhuje v projektu. Podobně je tomu u domovních komunikací a dalších společných prostorů.

→ § 47 odst. 6 PSP / volně stojící komíny

Článek 4.3.4 české technické normy ČSN EN 13 084-1
– Volně stojící komíny – Část 1 Všeobecné požadavky:

- 4.3.4 Plynotěsnost
Komíny pracující v přetlaku za normálních provozních podmínek musí být plynotěsné a musí odpovídat specifikaci na plynotěsnost podle EN 1443.

Článek 6.4.1 české technické normy ČSN EN 1443 – Komíny – Všeobecné požadavky:

- 6.4.1 Plynotěsnost
Při odpovídající zkoušce podle normy nesmí únik plynu v litrech za sekundu na čtvereční metr vnitřního povrchu komínové vložky (stěny) nebo kouřovodu včetně spár přesáhnout hodnotu podle tabulky 5, a to jak před teplotní zkouškou, tak i po ní, viz 6.3.1, případně 6.3.2.

[TABULKA 5]
Třídy plynotěsnosti

TRÍDA	ÚNIK PLYNU [l.s ⁻¹ .m ⁻²]	ZKUŠEBNÍ TLAK [Pa]
N1	2,0	40 pro komíny s přirozeným tahem
N2	3,0	20 pro komíny s přirozeným tahem
P1	0,006	200 pro přetlakové komíny
P2	0,120	200 pro přetlakové komíny
H1	0,006	5 000 pro vysokopřetlakové komíny
H2	0,120	5 000 pro vysokopřetlakové komíny

→ § 52 odst. 3 PSP / kročejová a vzduchová neprůzvučnost

Článek 5 a článek 6 české technické normy ČSN 73 0532

– Akustika – Ochrana proti hluku v budovách a posuzování akustických vlastností stavebních výrobků – Požadavky :

5 POŽADAVKY NA ZVUKOVOU IZOLACI MEZI MÍSTNOSTMI

Splnění normových požadavků podle této normy se prokazuje zkouškou na stavbě mezi místnostmi, dle příslušných norem zkoušení ČSN EN ISO 140-4 a ČSN EN ISO 140-7. Netypické dispoziční situace v budovách se měří podle směrnice uvedených v ČSN EN ISO 140-14.

Ve fázi návrhu nebo v projektové přípravě lze předpoklad ke splnění požadavků prokazovat výpočtem, např. podle ČSN EN 12354-1, ČSN EN 12354-2 nebo jiným způsobem.

5.1 Posuzování vzduchové neprůzvučnosti mezi místnostmi

Vážené hodnoty vzduchové neprůzvučnosti mezi místnostmi v budovách určené podle ČSN ISO 717-1 z třetinooktávových hodnot veličin změřených podle ČSN EN ISO 140-4 (pro vnitřní dveře ČSN EN ISO 140-3), nesmí být nižší než požadavky stanovené v tabulce 1. Požadavky platí ve směru přenosu zvuku. Posouzení se provádí pomocí veličin:

- vážená stavební neprůzvučnost R'_w pro místnosti se společnou celou plochou stěny, příčky nebo stropu;
- vážená stavební neprůzvučnost R'_w pro místnosti, které mají společnou jen část dělicí konstrukce, menší než je plocha příslušné stěny, příčky nebo stropu při pohledu z vysílací nebo přijímací místnosti. Je-li společná plocha S menší než 10 m^2 , stanoví se plocha jako maximum z hodnot $(S; V/7,5)$, kde V je objem přijímací místnosti (viz ČSN ISO 140-4, 3.5);
- vážená neprůzvučnost R_w (laboratorní) pro vnitřní dveře a jiné výplně otvorů;
- vážený normovaný rozdíl hladin $D_{nT,w}$ pro místnosti, které nemají společnou dělicí konstrukci (bezprostředně spolu nesousedí) nebo ve speciálních odůvodněných případech, např. když dělicí plochu S nelze stanovit.

Ve fázi návrhu a v projektové přípravě lze při posuzování též použít změřené nebo vypočtené laboratorní hodnoty neprůzvučnosti stavebních konstrukcí R_w a provést přibližný přepočet na stavební váženou neprůzvučnost R'_w podle vztahu

$$R'_w = R_w - k_1$$

kde

- k_1 je korekce závislá na vedlejších cestách šíření zvuku
- $k_1 = 2 \text{ dB}$ základní hodnota platná pro všechny dělicí konstrukce v masivních zděných nebo montovaných panelových stavbách z klasických materiálů (cihly, beton)
- $k_1 = 2 \text{ až } 5 \text{ dB}$ doporučené hodnoty pro těžké dělicí konstrukce ve skeletových stavbách (např. vyzdívané konstrukce ve skeletu apod.)
- $k_1 = 4 \text{ až } 8 \text{ dB}$ doporučené hodnoty pro lehké dělicí konstrukce ve skeletových, ocelových nebo dřevěných stavbách (deskové dílce, sádrokartonové konstrukce, dřevěné stropy apod.).

Pro složitější konstrukce nebo dispozice místností se doporučuje korekci stanovit individuálně. Přesnější odhad vlivu vedlejších cest lze získat výpočtem např. podle ČSN EN 12354-1 nebo jiným způsobem.

5.2 Posuzování kročejové neprůzvučnosti mezi místnostmi

Vážené normované hladiny akustického tlaku kročejového zvuku určené podle ČSN EN ISO 717-2 z třetinooktávových hodnot veličin, změřených podle ČSN EN ISO 140-7, nesmí v chráněných místnostech překročit hodnoty požadavků stanovené v tabulce 1. Požadavky platí ve směru přenosu kročejového zvuku. Posouzení se provádí pomocí veličin:

- vážená normovaná hladina akustického tlaku kročejového zvuku $L'_{n,w}$ pro místnosti se společnou celou plochou stropu se zkoušenou podlahou nebo, kde zkoušená podlaha je součástí společné části stropu, která je menší než plocha stropu při pohledu z přijímací místnosti (vertikální přenos z horní do spodní chráněné místnosti);
- vážená normovaná hladina akustického tlaku kročejového zvuku $L'_{nT,w}$ pro místnosti, kde zkoušená podlaha nebo strop není součástí společného stropu (diagonální, popř. horizontální přenos nebo přenos ze spodní místnosti do horní chráněné místnosti).

Ve fázi návrhu a v projektové přípravě lze při posuzování použít změřené nebo vypočtené laboratorní hodnoty normované hladiny akustického tlaku kročejového zvuku stropních konstrukcí s podlahami $L_{n,w}$ a provést přibližný přepočet na váženou stavební normovanou hladinu akustického tlaku kročejového zvuku $L'_{n,w}$ podle vztahu:

$$L'_{n,w} = L_{n,w} + k_2$$

kde k_2 je korekce závislá na vedlejších cestách šíření zvuku v rozsahu 0 dB až 2 dB.

Pro složitější konstrukce nebo dispozice místností se doporučuje korekci stanovit individuálně. Přesnější odhad vlivu vedlejších cest lze získat výpočtem, např. podle ČSN EN 12354-2 nebo jiným způsobem.

[TABULKA 1]

Požadavky na zvukovou izolaci mezi místnostmi v budovách

HLUČNÝ PROSTOR (místnost zdroje hluku)	POŽADAVKY NA ZVUKOVOU IZOLACI [dB]			
	STROPY R'_w $D'_{nT,w}$	L'_{n,w} $L'_{nT,w}$	STĚNY R'_w $D'_{nT,w}$	DVEŘE R_w
<i>A Bytové domy, rodinné domy – nejméně jedna obytná místnost bytu</i>				
1 Všechny ostatní obytné místnosti téhož bytu	47	63	42	27
<i>B Bytové domy – obytné místnosti bytu</i>				
2 Všechny místnosti druhých bytů, včetně příslušenství	53 52 ¹	55 58 ¹	53	52 ¹
3 Společné prostory domu (schodiště, chodby, terasy, kočárkárny, sušárny, sklípky apod.)	52	55	52	32 ² 37 ³
4 Průjezdy, podjezdy, garáže, průchody, podchody	57	48	57	
5 Místnosti s technickým zařízením domu (výměňkové stanice, kotelny, strojovny výtahů, strojovny VZT, prádelny apod.) s hlukem:				
– $L_{A,max} \leq 80 \text{ dB}$	57 ⁴	48 ⁴	57 ⁴	
– $80 \text{ dB} < L_{A,max} \leq 85 \text{ dB}$	62 ⁵	48 ⁵	62 ⁵	

6	Provozovny s hlukem $L_{A,max} < 85$ dB – s provozem nejvýše do 22.00h – s provozem i po 22.00h	57 62	53 48	57 62	
7	Provozovny s hlukem $85 \text{ dB} < L_{A,max} < 95$ dB s provozem i po 22.00h	72 ⁵	38 ⁵		

<i>C Terasové nebo řadové rodinné domy a dvojdomy – obytné místnosti bytu</i>					
8	Všechny místnosti v sousedním domě	57	48	57	

<i>D Hotely a zařízení pro přechodné ubytování – ložnicový prostor ubytovací jednotky</i>					
9	Všechny místnosti druhých jednotek	52	58	47	42 ⁶
10	Společně užívané prostory (chodby a schodiště)	52	58	45	32 27 ⁷
11	Restaurace a jiné provozovny s provozem do 22.00 hod	57	53	57	
12	Restaurace a jiné provozovny s provozem i po 22.00 hod ($L_{A,max} \leq 85$ dB)	62	48	62	

<i>E Nemocnice, zdravotnická zařízení – lůžkové pokoje, ordinace, pokoje lékařů, operační sály apod.</i>					
13	Lůžkové pokoje, ordinace, ošetřovny, operační sály, komunikační a pomocné prostory (chodby, schodiště, haly)	52	58	47 ⁸	27
14	Hlučné prostory (kuchyně, technická zařízení budovy) $L_{A,max} \leq 85$ dB	62	48	62	

<i>F Školy a vzdělávací instituce – učebny, výukové prostory</i>					
15	Učebny, výukové prostory	52	58	47	
16	Společně prostory (chodby a schodiště)	52	58	47	32 27 ⁷
17	Hlučné prostory (dílny, jídelny) $L_{A,max} \leq 85$ dB	55	48	52	
18	Velmi hlučné prostory (hudební učebny, dílny, tělocvičny) $L_{A,max} \leq 90$ dB	60 ⁹	48 ⁹	57 ⁹	

<i>G Administrativní a správní budovy, firmy – kanceláře a pracovny</i>					
19	Kanceláře a pracovny s běžnou administrativní činností, chodby, pomocné prostory	47	63	37	27
20	Kanceláře a pracovny se zvýšenými nároky ¹⁰	52	58	45	32
21	Kanceláře a pracovny pro důvěrná jednání nebo jiné činnosti vyžadující vysokou ochranu před hlukem ¹⁰	52	58	50	37

VYSVĚTLIVKY

- Požadavek se vztahuje pouze na stávající zejména panelovou výstavbu, pokud neumožňuje dodatečná zvukově izolační opatření.
- Platí pro vstupní dveře z chodby do předsíně (vstupní haly) bytu, je-li chráněný prostor místnosti oddělen dalšími dveřmi.
- Platí pro vstupní dveře z chodby přímo do chráněné obytné místnosti bytu.
- Kromě splnění stanovených požadavků na vzduchovou a kročejovou neprůzvučnost mohou být nutná další opatření, kdy je nutné stroje a zařízení uložit, zavěsit či upravit tak, aby nedocházelo k šíření a přenosu zvuku konstrukcí (vibracemi) a instalacemi (rozvody médií, šachtami aj.) a k překročení hygienických limitů hluku ve vnitřních chráněných prostorech. V prokázaných případech, kdy zařízení nebude zdrojem hluku a vibrací, lze požadavky snížit o 5 dB. V opodstatněných případech se doporučuje provést předběžné posouzení pomocí akustické studie.
- Kromě splnění stanovených požadavků na vzduchovou a kročejovou neprůzvučnost mohou být nutná další opatření, kdy je nutné stroje a zařízení uložit, zavěsit či upravit tak, aby nedocházelo k šíření a přenosu zvuku konstrukcí a instalacemi a k překročení hygienických limitů hluku ve vnitřních chráněných prostorech. Místnosti s provozním hlukem s dominantním obsahem nízkých kmitočtů nebo s tónovými složkami (strojovny, diskotéky apod.) se zásadně nedoporučuje situovat do blízkosti bytových jednotek. Zejména přenos nízkých kmitočtů nelze v běžných obytných budovách účinně omezit. V odůvodněných případech je nezbytné provést posouzení pomocí akustické studie. Provozovny s hlukem $L_{A,max}$ větším než 95 dB se nemají umísťovat do obytných budov.
- Platí pro spojovací dveře mezi samostatnými bytovými jednotkami (např. dvojité nebo zádveři).
- Platí pro vstupní dveře, je-li chráněný prostor oddělen předsíní nebo zádveřím s dalšími dveřmi.
- U stěn s prosklenými částmi, přes které je nutný vizuální kontakt, lze požadavek snížit o 5 dB a u celoplošných zasklení až o 10 dB (např. operační sály, JIP).
- Vzhledem k možnému přenosu nízkých kmitočtů mohou být nutná další opatření. Situace obvykle vyžaduje individuální posouzení.
- Požadavky platí rovněž mezi uvedenými pracovny a přilehlými chodbami, popř. pomocnými prostory.

POZNÁMKY

- Hlučné místnosti příslušenství bytu, zejména WC, koupelny, kuchyně by zásadně neměly být situovány vedle chráněných místností (např. ložnic) jiných bytů. Hlučné místnosti s technickým zařízením domu by rovněž neměly být situovány v sousedství obytných místností. Zařízení TZB musí splňovat požadavky na nejvyšší povolené emisní hodnoty akustického tlaku a vibrací, pokud jsou stanoveny v technických normách nebo předpisech, viz např. ČSN 27 4210 pro výtahy.
- Tabulka 1 v řádcích 2 a 8 nestanovuje explicitně požadavky na dělicí konstrukce mezi příslušenstvím cizích bytů (chodby, koupelny, šatny apod.) a v řádcích 3 až 7 mezi společnými technickými nebo provozními prostory domu a příslušenstvím bytu. Je však požadováno, aby tyto konstrukce nebyly záměrně oslabovány a byly konstruovány stejným způsobem jako mezi bytové stěny a stropy mezi obytnými místnostmi cizích bytů. Příslušenství bytu často tvoří oddělovací zóny mezi chráněnými místnostmi bytů. U místností sociálního a zdravotního vybavení, společných instalačních šachet, rozvodů VZT, světlíků, chodeb, schodišť, výtahů, technických místností apod., může docházet ke zhoršení zvukové izolace vlivem vedlejších cest šíření zvuku. Musí být proto učiněna taková technická opatření, která zabezpečí, že zvuková izolace vůči místnostem příslušenství bytu se nezhorší více než o 5 dB oproti požadavkům, které stanovuje tabulka vůči obytným místnostem. To platí např. také mezi chodbou (schodištěm) domu a vstupní halou nebo chodbou bytu.

- 3 V případě společné stěny s dveřmi mezi sousedními prostory se požadavek na stěnu R_w' vztahuje vždy pouze na plnou část stěny (bez dveří). Současně platí požadavek na dveře R_w , který je uveden zvlášť. Pokud je zvoleno dispoziční řešení, kdy vstupní místnost je chráněnou místností, je nutné si uvědomit, že nebude na stejném stupni ochrany jako ostatní vnitřní místnosti. V případě nepřímého sousedství přes další místnost nebo prostor (např. předsíň) se uplatní celkový obecný požadavek mezi místnostmi $D_{nT,w}$ bez ohledu na cesty přenosu zvuku.
- 4 Při kontrole splnění požadavků u složené stěny na stavbě nelze běžnými postupy měřit zvlášť R_w' plné části stěny a R_w dveří. Doporučuje se proto měřit stavební neprůzvučnost R_w' celé složené stěny včetně dveří a tento výsledek porovnat s vypočteným celkovým požadavkem, který se stanoví z dílčích požadavků R_w' na plnou část stěny a R_w na dveře, určené dle tabulky 1 a z velikosti jejich ploch. Celkový požadavek na složenou stěnu se vypočte podle vztahu:

$$R_{w(1+2)}' = 10 \lg(S_1 + S_2) - 10 \lg(S_1 10^{-0,1R_{w(1)}} + S_2 10^{-0,1R_{w(2)}})$$

kde

- $R_{w(1+2)}'$ je celkový požadavek v dB na složenou stěnu s dveřmi o ploše $S = S_1 + S_2$ v m^2 ;
 $R_{w(1)}' = R_w'$ je požadavek v dB na plnou část stěny dle tabulky 1 o ploše S_1 v m^2 ;
 $R_{w(2)}' = R_w - 2$ je požadavek v dB na dveře dle tabulky 1 o ploše S_2 v m^2 . Plocha S_2 se určí jako plocha dveřního otvoru včetně zárubně. Snížení hodnoty požadavku o 2 dB je předpokládáno vlivem vedlejších cest při správně osazených a seřizených dveřích s funkčním těsněním a prahem.

- 5 Nášlapná vrstva tvořená volně položenou podlahovinou (kobercem apod.) se nesmí používat při prokázání plnění požadavků na kročejovou neprůzvučnost. Podlahovinu lze zahrnout do hodnocení pouze v těch případech, kdy je nedílnou součástí stavby, např. lepené PVC, koberec nebo jiné speciální povrchy pevně spojené se stropní konstrukcí.
- 6 Požadavky na zvukovou izolaci se přiměřeně vztahují i na obdobné situace zde neuvedené, např. pro rodinné domy s více byty.
- 7 Požadavky platí ve směru šíření zvuku.
- 8 Při horizontálním šíření zvuku mezi dvěma místnostmi v jednom podlaží se použijí požadavky R_w' , $D_{nT,w}$ pro stěny a $L_{nT,w}$ pro stropy.
- 9 Při vertikálním nebo diagonálním šíření zvuku mezi dvěma podlažími se použijí požadavky pro stropy.

6 POŽADAVKY NA ZVUKOVOU IZOLACI OBVODOVÝCH PLÁŠŤŮ A JEJICH ČÁSTÍ

Splnění normových požadavků podle této normy se prokazuje zkouškou na stavbě na konkrétní stavební konstrukci dle příslušných zkušebních postupů uvedených v ČSN EN ISO 140-5. Ve fázi návrhu nebo v projektové přípravě lze předpoklad ke splnění požadavků prokazovat výpočtem např. podle normy ČSN EN 12354-3 nebo jiným způsobem.

6.1 Posuzování neprůzvučnosti obvodových plášťů

Vážené hodnoty stavební vzduchové neprůzvučnosti obvodových plášťů budov určené podle ČSN EN ISO 717-1 z třetinooktávnových hodnot veličin změřených podle ČSN EN ISO 140-5 nemusí být nižší než požadavky stanovené v tabulce 2. Při kontrole v budovách se měřením posuzují prvky obvodového pláště podle veličin $R_{45',w}'$, $R_{tr,s,w}'$, $R_{rt,s,w}'$ nebo obvodový plášť jako celek podle veličin $D_{is,2m,nT,w}'$, $D_{tr,2m,nT,w}'$, $D_{rt,2m,nT,w}'$, a to v závislosti na venkovním hluku vyjádřeném ekvivalentní hladinou akustického tlaku A ve vzdálenosti 2 m před fasádou $L_{Aeq,2m}$. Hodnoty požadované zvukové izolace obvodového pláště v tabulce 2 se vždy vztahují k horní hranici příslušného rozmezí hladin akustického tlaku 2 m před fasádou. Přípustná je lineární interpolace požadavků podle skutečné hodnoty ekvivalentní hladiny akustického tlaku A.

[TABULKA 2]

Požadavky na zvukovou izolaci obvodových plášťů budov

DRUH CHRÁNĚNÉHO VNITŘNÍHO PROSTORU	POŽADOVANÁ ZVUKOVÁ IZOLACE OBVODOVÉHO PLÁŠTĚ V HODNOTÁCH R_w' nebo $D_{nT,w}'$ [dB]							
	EKVIVALENTNÍ HLADINA AKUSTICKÉHO HLUKU V DENNÍ DOBĚ 6.00–22.00 h VE VZDÁLENOSTI 2 m PŘED FASÁDOU $L_{Aeq,2m}^{**}$ [dB]							
	≤50	>50	>55	>60	>65	>70	>75	
		≤55	≤60	≤65	≤70	≤75	≤80	
Obytné místnosti bytů, pokoje v bytovnách (koleje, internáty apod.)	30	30	30	33	38	43	48	
Pokoje v hotelech a penzionech		30	30	30	30	33	38	43
Nemocniční pokoje		30	30	30	33	38	43	(48)

DRUH CHRÁNĚNÉHO VNITŘNÍHO PROSTORU	POŽADOVANÁ ZVUKOVÁ IZOLACE OBVODOVÉHO PLÁŠTĚ V HODNOTÁCH R_w' nebo $D_{nT,w}'$ [dB]							
	EKVIVALENTNÍ HLADINA AKUSTICKÉHO HLUKU V NOČNÍ DOBĚ 22.00–6.00 h VE VZDÁLENOSTI 2 m PŘED FASÁDOU $L_{Aeq,2m}^{**}$ [dB]							
	≤40	>40	>45	>50	>55	>60	>65	
		≤45	≤50	≤55	≤60	≤65	≤70	
Obytné místnosti bytů, pokoje v bytovnách (koleje, internáty apod.)	30	30	30	33	38	43	48	
Pokoje v hotelech a penzionech		30	30	30	30	33	38	43
Nemocniční pokoje		30	30	33	38	43	48	(53)

POŽADOVANÁ ZVUKOVÁ IZOLACE OBVODOVÉHO PLÁŠTĚ V HODNOTÁCH $R'_{w,*}$ nebo $D'_{nT,w,*}$ [dB]

DRUH CHRÁNĚNĚHO VNITŘNÍHO PROSTORU	EKVIVALENTNÍ HLADINA AKUSTICKÉHO HLUKU PO DOBU UŽÍVÁNÍ VE VZDÁLENOSTI 2 m PŘED FASÁDOU						
	$L_{Aeq,2m}^{**}$ [dB]						
	≤50	>50	>55	>60	>65	>70	>75
	≤55	≤60	≤65	≤70	≤75	≤80	
Operační sály	30	30	30	33	38	43	(48)
Lékařské vyšetřovny, ordinace	30	30	33	38	43	48	(53)
Přednáškové sály, učebny, pobytové místnosti škol, jeslí, MŠ	30	30	30	30	33	38	(43)
Společenské a jednací místnosti, kanceláře, pracovní			30	30	30	33	38

* Jednočíselné vážené veličiny podle ČSN EN ISO 717-1, stanovené u veličin v třetinooktávových pásmech definovaných v ČSN EN ISO 140-5.

** Ekvivalentní hladina akustického tlaku A určená 2 m před fasádou s přihlédnutím k 6.6.3 ČSN EN ISO 140-5, zaokrouhlená na celé číslo¹.

¹ +xy,5 se zaokrouhlí na xy+ 1; další podrobnosti viz ČSN ISO 31-0.

POZNÁMKY

- Jsou-li požadavky uvedeny pro denní i noční dobu a při různém dopravním zatížení, je rozhodující vyšší hodnota požadavku. Hodnoty uvedené v závorkách jsou obtížně dosažitelné a v nové výstavbě by se již uvedené situace neměly vyskytovat.
- V případě použití interpolace požadavků podle vnější ekvivalentní hladiny akustického tlaku $L_{A,eq,2m}$ se postupuje jednoduchou lineární regresí. ožadavků podle vnější ekvivalentní hladiny akustického tlaku $L_{A,eq,2m}$ se postupuje jednoduchou lineární regresí. Např. má-li se určit požadavek na obvodový plášť u obytné místnosti bytu v denní době při ekvivalentní hladině akustického tlaku 67 dB, vezme se za základ hodnota požadavku při nejbližší nižší hladině, tj. při 65 dB v tabulce 2. Hodnota tohoto požadavku je 33 dB. Dále se vezme hodnota požadavku při nejbližší vyšší hladině, tj. při 70 dB, kde uvedená hodnota požadavku je již 38 dB. Rozdíl mezi sousedními hodnotami intervalu hladin akustického tlaku je vždy 5 dB. Hodnoty požadavků jsou též většinou stupňovány po 5-ti dB. Je zřejmé, že každé zvýšení hladiny akustického tlaku o 1 dB znamená též zvýšení požadavku o 1 dB. Pouze u těch hladin akustického tlaku, kde dochází k přechodu požadavků z 30 dB na 33 dB bude zvýšení pouze $3/5 = 0,6$ dB na 1 dB akustického tlaku. Pro posuzovanou ekvivalentní hladinu akustického tlaku 67 dB tudíž vychází požadavek na obvodový plášť $33 + 2 \times 1 = 35$ dB. V případě nižší hladiny akustického tlaku 62 dB by požadavek vycházel $30 + 2 \times 0,6 = 31,2$ dB a po zaokrouhlení 31 dB.
- V případě jiných chráněných prostorů (koncertní síně, kulturní střediska, studia apod.) se specifickými požadavky na ochranu před hlukem lze základní požadavek na zvukovou izolaci obvodového pláště stanovit ze vztahu:

$$R'_{w}(D_{n,T,w}) = L_{A,out} - L_{A,int} + 8$$

kde

$L_{A,out}$ je vnější ekvivalentní hladina akustického tlaku A, 2 m před fasádou v dB

$L_{A,int}$ je nejvyšší přípustná hladina akustického tlaku A hlučného pozadí v chráněné místnosti, v dB.

6.2 Stanovení požadavků na neprůzvučnost oken

Neprůzvučnost oken, dílců a částí obvodového pláště se vyjadřuje váženou neprůzvučností R'_w podle ČSN EN ISO 717-1, stanovenou z laboratorních hodnot neprůzvučností R v třetinooktávových kmitočtových pásmech podle ČSN EN ISO 140-3. Požadavek na váženou neprůzvučnost oken R'_w umístěných v obvodovém plášti se stanoví podle tabulky 3. Určí se z požadavku $R'_w(D_{n,T,w})$ pro celý obvodový plášť dle tabulky 2 a z poměru ploch oken k celkové ploše obvodového pláště v místnosti. Snížení požadavků na neprůzvučnost oken vyplývá z níže uvedených podílů plochy oken na celé ploše obvodové konstrukce v místnosti a uplatní se jen tehdy, jestliže hodnota vážené neprůzvučnosti plně části obvodového pláště je nejméně o 10 dB vyšší než hodnota vážené neprůzvučnosti okna. Za plochu okna se považuje plocha okenního otvoru včetně rámu. Celková plocha obvodové konstrukce v místnosti je plocha obvodového pláště včetně oken při pohledu z místnosti. Výše uvedená pravidla pro stanovení požadavků na neprůzvučnost oken platí i pro všechny ostatní jednotlivé průhledné i neprůhledné dílce a části obvodového pláště.

[TABULKA 3]

Stanovení požadavků na neprůzvučnost oken a dalších prvků obvodového pláště

PODÍL PLOCHY OKEN S_o K CELKOVÉ PLOŠE OBVODOVÉHO PLÁŠTĚ MÍSTNOSTI S_f [%]	POŽADAVEK R'_w * NA OKNA URČENÝ Z HODNOT $R'_w(D_{n,T,w})$ PODLE TABULKY 2 [dB]
$S_o/S_f < 35$	$\sum_{i=1}^n R'_w - 5$
$35 \leq S_o/S_f \leq 50$	$R'_w - 3$
$S_o/S_f > 50$	R'_w

* Snížené požadavky na okna platí za předpokladu, že hodnota vážené neprůzvučnosti plně části obvodového pláště při pohledu z místnosti je nejméně o 10 dB vyšší než hodnota vážené neprůzvučnosti okna. Požadavky platí i pro jiné prvky obvodového pláště (vnější dveře, světlíky, větrací prvky apod.).

6.3 Třídy zvukové izolace oken

Je-li třeba vzduchovou neprůzvučnost oken R'_w kategorizovat, použijí se třídy uvedené v tabulce 4. Vyráběná a prodávána okna se doporučuje označovat číslem třídy zvukové izolace (TZI).

[TABULKA 4]

Třídy zvukové izolace oken

TZI OKEN	R'_w [dB]
0	≤ 24
1	25 až 29
2	30 až 34
3	35 až 39
4	40 až 44
5	45 až 49
6	≥ 50

POZNÁMKA

Třídy zvukové izolace oken mají deklarativní charakter a nelze je použít jako vstupní údaje pro návrh nebo hodnocení obvodového pláště. Jsou pouze doplňkovým údajem ke stanovené vážené neprůzvučnosti oken $R_{w,F}$, která se určuje laboratorním měřením podle ČSN EN ISO 140-3, popř. výpočtem podle ČSN EN 14351-1.

6.4 Návrh obvodového pláště z hlediska požadavků na zvukovou izolaci

Ve fázi návrhu nebo v projektové přípravě po konečném návrhu prvků obvodového pláště (plných částí, oken, dveří, atd.) se výpočtem stanoví výsledná neprůzvučnost obvodového pláště v chráněné místnosti $R'_{w,F}$ a porovná se s požadavkem stanoveným v 6.1 v tabulce 2. Výsledná hodnota stavební vážené neprůzvučnosti musí pak splňovat podmínku $R'_{w,F} \geq R'_w$ (požadavek).

Tabulka 2 uvádí hodnoty ekvivalentních hladin akustického tlaku ve vzdálenosti 2 m před fasádou, určené měřením nebo výpočtem v souladu s ČSN ISO 140-5, tj. včetně vlivu odrazu zvuku od fasády. Jsou-li hladiny akustického tlaku v chráněném venkovním prostoru stavby 2 m před fasádou objektu stanoveny měřením nebo výpočtem pro dopadající zvukové pole bez odrazu od fasády podle ČSN ISO 1996-2 (např. s korekcí - 3 dB), pak je pro získání správných hodnot zvukové izolace obvodového pláště uvedených v tabulce 2 nutno tyto hladiny zvýšit o kladnou hodnotu použité korekce (např. o 3 dB).

Vážená stavební neprůzvučnost složené stěny obvodového pláště v dB se určí z laboratorních hodnot neprůzvučnosti dílčích prvků obvodového pláště podle vztahu

$$R'_{w,F} = 10 \lg S_F - 10 \lg \left(S_i 10^{-0,1 R_{w,i}} - K_3 \right)$$

kde

$S_F =$ S_i je celková plocha obvodového pláště při pohledu z místnosti v m^2

S_i jsou dílčí plochy prvků obvodového pláště s neprůzvučností $R_{w,i}$ v m^2
 $R_{w,i}$ vážené neprůzvučnosti prvků obvodového pláště (plné části, ona, dveře) v dB

$i = 1, 2, \dots, n$ číslo prvku a celkový počet prvků obvodového pláště v chráněné místnosti

$K_3 = 1$ dB korekční faktor na vedlejší cesty pro těžké obvodové stěny (beton, cihly)

$K_3 = 2$ dB korekční faktor na vedlejší cesty pro lehké obvodové stěny (porobeton, dřevostavby, lehké montované stavby)

V některých případech může být vhodné použít odhad vlivu vedlejších cest a celkové stavební neprůzvučnosti obvodového pláště výpočtem, např. podle ČSN EN 12354-3 nebo podle jiných publikací.

→ § 59 odst. 1 PSP / protiskluznost

Článek 4.17.1, 4.17.2 české technické normy ČSN 74 4505
– Podlahy – Společná ustanovení

4.17.1 Obecně

Chůze, sportovní činnost nebo doprava vyžaduje u nášlapné vrstvy bezpečnost proti skluzu. Skluznost se může měnit s vlhkostí a se znečištěním nášlapné vrstvy. Proto je nezbytné uvážit vhodnost nášlapné vrstvy i z tohoto hlediska. Aby se předešlo pádům následkem zakopnutí a uklouznutí, musí mít stavba v komunikačních oblastech rovný povrch bez náhlých malých nerovností, změn skluznosti nebo malých překážek s požadavky podle následujících článků.

4.17.2 Podlahy obytných a pobytových místností

Podlahy všech bytových a pobytových místností musí mít protiskluzovou úpravu povrchu odpovídající hodnotám uvedeným v tomto odstavci. Do této kategorie patří i soukromé terasy, balkóny, lodžie apod. V případě, že podlaha není krytá před deštěm, musí být požadavky splněny i při mokřem povrchu.

- součinitel smykového tření nejméně 0,3 nebo
- hodnoty výkyvu kyvadla nejméně 30, nebo
- úhel kluzu nejméně 6°.

→ § 59 odst. 2 PSP / protiskluznost

Články 6.3.3, 6.3.4, 6.3.5, české technické normy ČSN 73 4130
– Schodiště a šikmé rampy – Základní požadavky:

6.3.3 Pochozí plocha schodišťových stupňů musí splňovat tyto požadavky:

- součinitel smykového tření nejméně 0,5; nebo
- hodnota výkyvu kyvadla nejméně 40; nebo
- úhel kluzu nejméně 10°.

6.3.4 Při předním okraji schodišťového stupně do vzdálenosti 40 mm od hrany musí protiskluzová úprava splňovat tyto požadavky:

- součinitel smykového tření nejméně 0,6; nebo
- hodnota výkyvu kyvadla nejméně 50; nebo
- úhel kluzu nejméně 13°.

6.3.5 Po celé ploše ramen šikmých ramp musí protiskluzová úprava povrchu splňovat tyto požadavky:

- součinitel smykového tření nejméně 0,5 + tga; nebo
- hodnota výkyvu kyvadla nejméně 40 × (1 + tga); nebo
- úhel kluzu nejméně 10° × (1 + tga), kde a je úhel sklonu ramene šikmé rampy.

→ § **66** odst. 4 a 5 / tepelně technické vlastnosti

ČESKÉ TECHNICKÉ NORMY

ČSN 73 0540 – 1 – Tepelná ochrana budov – Část 1: Terminologie

ČSN 73 0540 – 2 – Tepelná ochrana budov – Část 2: Požadavky

ČSN 73 0540 – 3 – Tepelná ochrana budov – Část 3: Návrhové hodnoty veličin

ČSN 73 0540 – 4 – Tepelná ochrana budov – Část 4: Výpočtové metody

→ § **74** odst. 4 PSP / skladování minerálních hnojiv

ČESKÁ TECHNICKÁ NORMA

ČSN 46 5750 – Zásady skladování tuhých průmyslových hnojiv

Building Regulations, Dánsko, 2010
 Building Regulations, Švédsko, 2011
 Building Decree, Nizozemsko, 2012
 Bauordnung für Wien, Rakousko, 2012
 Wiener Bautechnikverordnung – WBTv (OIB – Richtlinien), Rakousko, 2012
 Bauplanverordnung, Rakousko, 2012
 Wiener Garagengesetz, Rakousko, 2012
 Baugesetzbuch, Německo, 2012
 Bauordnung für Berlin, Německo, 2012
 Bayerische Bauordnung, Německo, 2012
 Gesetz über die Raumplanung und das öffentliche Baurecht (Planungs- und Baugesetz),
 kanton Zürich, Švýcarsko, 2012

VYBRANÁ LITERATURA

Alexander, Christopher; Ishikawa, Sara; Silverstein, Murray: *A Pattern Language*.
 New York 1977
 Bahrdt, Hans Paul: *Die moderne Großstadt*. Hamburg 1961
 Benevolo, Leonardo: *Die Stadt in der europäischen Geschichte*. München 1993
 Baumeister 1876, In: *Saglie Inzer-Lise: Density and Town Planning*. Oslo 1998
 Bernoulli, Hans: *Die Stadt und ihr Boden*. Brugg 1949
 Boeddinghaus, Gerhard: *Gesellschaft durch Dichte*. Braunschweig 1995
 Bott, Helmut; v. Haas, Volker: *Verdichteter Wohnungsbau*. Stuttgart 1996
 Duany, Andres; Plater-Zyberk, Elizabeth: *Towns and Town-making Principles*.
 New York 1991
 Frampton, Kenneth: *Le Corbusier*. London 2001
 Gehl, Jan: *Města pro lidi*. Partnerství, o. p. s., Brno 2012
 Gehl, Jan: *Život mezi budovami – užívání veřejných prostranství*. Brno 2000
 Geurtsen, Rein: *Historie evropského urbanismu z nizozemské perspektivy*. Praha 2009
 Häussermann, Hartmut; Siebel, Walter: *Urbanität*. Wien 1992
 Häussermann, Hartmut; Siebel, Walter: *Neue Urbanität*. Frankfurt am Main 1987
 Häussermann, Hartmut; Siebel, Walter: *Soziologie des Wohnens*. Weinheim 1996
 Hnilička, Pavel: *Sídelní kaše, otázky k výstavbě kolonií rodinných domů*. Brno 2012
 Hruža, Jiří: *Hledání soudobého města*. Praha 1973
 Jacobs, Jane: *Ekonomie měst*. New York 1970, přeloženo Brno 2012
 Jacobs, Jane: *The Death and Life of Great American Cities*. New York 1992
 Jenks, Mike: *Compact Cities*. London 2000
 Katz, Peter: *The New Urbanism*. New York 1994
 Kol. autorů: *Pražské územní a stavební standardy – rešerše zahraničních systémů*.
 URM, září 2012
 Kol. autorů: *Pražské územní a stavební standardy – analýza stávajícího předpisu
 a celkového legislativního systému*. URM, září 2012
 Koolhaas, Rem: *Třešticí New York/Retroaktivní manifest pro Manhattan*. Praha 2007
 Koolhaas, Rem; Mau, Bruce: *Small, Medium, Large, Extra-Large*. Rotterdam 1995
 Koucký, Roman: *Elementární urbanismus*. Praha 2006
 Kratochvílová, Ludmila; Ježek, Miroslav: *České technické normy ve výstavbě*. ČKAIT, 2009
 La Biennale di Venezia: *10th International Architecture Exhibition, Cities –
 Architecture and Society*, vol. I., 2006
 La Biennale di Venezia: *10th International Architecture Exhibition, Cities –
 Architecture and Society*, vol. II., 2006
 Lampugnani, Vittorio Magnano: *Verhaltene Geschwindigkeit*. Berlin 2002
 Lampugnani, Vittorio Magnano: *Die Modernität des Dauerhaften*. Berlin 2000

Lefèbvre, Henri: *Die Urbane Form*. München 1970
 Lefèbvre, Henri: *Die Revolution der Städte*. München 1992
 Le Corbusier-Saugnier: *Za novou architekturu*. Praha 2004
 Lynch, Kevin: *Das Bild der Stadt*. Berlin 1965
 Lynch, Kevin: *A Theory of Good City Form*. Cambridge 1981
 Maier, Karel: *Urbanistická čítanka 1. Vybrané texty urbanistické literatury XX. století*. Praha 2000
 Maas, Winy; Rijs, Jacob van; Koek, Richard: *Farmax – Excursions on Density*. Rotterdam 2006
 Michl, Jan: Funkcionalismus, design, škola, trh. Čtrnáct textů o problémech teorie a praxe moderního designu, 2. revidované a rozšířené vydání knihy *Tak nám prý forma sleduje funkci*. VŠUP, Praha 2003
 MVRDV: *KM3 Excursions on Capacities*. European Union 2005
 Newman, Peter; Kenworthy, Jeffrey: *Cities and Automobile Dependence*. Aldershot 1989
 Norberg-Schulz, Christian: *Genius Loci*. Praha 1994
 Ouředníček, Martin; Špačková, Petra; Novák Jakub (ed.): *Sub Urbs: Krajina, sídla a lidé*. Praha 2013
 Ouředníček, Martin: *Sociální geografie pražského městského regionu*. Praha 2006
 Petřina, Jaroslav: *Komunitární právo (se zaměřením na stavby a stavební výroby)*. Praha 1997
 Riccabona, Christof: *Bebauungsdichte und Wohndichte*. Wien 1976
 Rossi, Aldo: *Die Architektur der Stadt*. Düsseldorf 1973
 Rowe, Colin; Koetter, Fred: *Collage City*. Basel 1997
 Rowe, Peter G: *Making a Middle Landscape*. Cambridge, Massachusetts 1991
 Rowe, Peter G: *Modernity and Housing*. Cambridge, Massachusetts 1993
 Schaap, Ton: *Amsterdam*. Rotterdam 2008
 Sieverts, Thomas: *Zwischenstadt*. Braunschweig 1999
 Simon, Christina: *Suburbane Wohngebiete*. Stuttgart 2001
 Sítte, Camillo: *Der Städtebau nach seinen künstlerischen Grundsätzen*. Wien 1922
 Snozzi, Luigi: *Monte Carasso: die Wiedererfindung des Ortes*. Basel 1995
 Sýkora, Luděk (ed.): *Suburbanizace a její sociální, ekonomické a ekologické důsledky*. Praha 2002
 Ulrich, Petr: Moderní architektura ve městě., In *Pandora* 19, Pp. 136–147. Ústí nad Labem 2009
 Urban, Max: *Dějiny plánování a výstavby hlavního města Prahy*, URM, výtisk č. 4
 Wirth, Louis: *Urbanität als Lebensform*. München 1974
 Žák, Ladislav: *Byt a krajina*. Praha 2006

INTERNETOVÉ ZDROJE

CIAM. 1933. *Athénská charta*. [cit. 25. 10. 2010]. Dostupné z: <http://www.gis.cvut.cz>.

Commission of the European Communities (CEC). 1990. „*The Green Paper of the Urban Environment*.“ [pdf]. Luxembourg: Office for Official Publications of the European Communities [cit. 30. 6. 2011]. Dostupné z: http://europa.eu/documentation/official-docs/green-papers/pdf/urban_environment_green_paper_com_90_218final_en.pdf.

European Environment Agency (EEA). 2006. „*Urban Sprawl in Europe. The Ignored Challenge*.“ EEA Report [pdf] 10 [cit. 24. 5. 2007]. Dostupné z: http://www.eea.europa.eu/publications/eea_report_2006_10/eea_report_10_2006.pdf.

The Prince's Foundation for the Built Environment. 2007. „*Valuing Sustainable Urbanism. An Overview of the Report*.“ [pdf]. London: The Prince's Foundation for the Built Environment [cit. 20. 11. 2008]. Dostupné z: <http://www.princes-foundation.org/sites/default/files/0707vsuoverview.pdf>.

VYOBRAZENÍ

AUTOŘI FOTOGRAFIÍ:

Ing. arch. Pavel Hnilička (obr. 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20a, 21, 22, 23a–c, 24, 37a–c, 39, 43)

Ing. arch. Filip Tittl (obr. 2a, 23d, 37d, 42)

Ing. arch. Zuzana Lyčková (obr. 2b)

Ing. arch. Tomáš Cach (obr. 20b)

ZPRACOVÁNÍ SCHÉMAT:

Ing. arch. Jan Karásek

**PODĚKOVÁNÍ
ZA SPOLUPRÁCI**

PODPORA PŘI PROJEDNÁNÍ

*Ing. arch. Petr Hlaváček (ředitel IPR Praha)
Mgr. Ondřej Boháč (zástupce ředitele IPR Praha)
Ing. arch. Kamil Kubiš (náměstek IPR Praha pro územní plánování)*

**KONZULTAČNÍ SKUPINA
INSTITUTU PLÁNOVÁNÍ A ROZVOJE HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY
(PSP 2014)**

*Marie Báčová
Ing. arch. Zdeňka Baštová
Ing. arch. Jan Kasl
Ing. Magdaléna Myšková Kaščíáková
Ing. Jana Kejvalová
Ing. arch. Michal Kohout
Ing. arch. Roman Koucký
Ing. arch. Kamil Kubiš
Ing. Václav Malina
Ing. arch. Pavla Melková
akad. arch. Ivan Nosek
Ing. arch. Martin Peterka
Ing. Vladimíra Špačková
Ing. Pavel Štěpán
Ing. Jitka Thomasová*

SPOLUPRÁCE NA TVORBĚ PŘEDPISU

Ing. arch. Jan Karásek

DALŠÍ KONZULTANTI

*Ing. Milan Adam
Ing. arch. Jan Cach
Ing. arch. Tomáš Cach
Ing. Jitka Cvetlerová
Ing. arch. Dominik Aleš
Ing. Jan Farka
Ing. Karel Hák
Ing. Petr Hrdlička
Ing. Vladimír Jelínek
Ing. Tomáš Jouda
Ing. Karel Kabele, CSc.
Ing. Jiří Kliner
Ing. arch. Josef Morkus, Ph.D.
Ing. Martin Najman
Ing. Josef Novák
Ing. Michal Novák
Ing. Richard Polifka
Mgr. Jiří Skalický
Ing. arch. Jaroslav Sýkora, DrSc.
Ing. Jan Špilar
Ing. arch. Kateřina Szentesiová
Ing. Jakub Zajíček
Ing. Marek Zďeradička (IPR / Kancelář infrastruktury a krajiny)
Ing. Viktor Zwiener, Ph.D. (DEK Praha)
Ing. Zdeněk Žabička*

KONZULTACE S INSTITUCEMI

*Česká komora architektů (ČKA)
Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (ČKAIT)
Česká společnost pro stavební právo
Centrum kvality bydlení
Ministerstvo pro místní rozvoj ČR (MMR)
Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví (ÚNMZ)*

Pražské stavební předpisy
s aktualizovaným odůvodněním
2022

Institut plánování a rozvoje hlavního města Prahy
Vyšehradská 57, 128 00 Praha 2

www.iprpraha.cz/psp

AUTORSKÝ KOLEKTIV

Ing. arch. Pavel Hnilička
Mgr. Eva Faltusová
Mgr. František Korbel, Ph.D.
Ing. Renáta Pintová Králová
MgA. Jakub Filip Novák
JUDr. PhDr. Jiří Plos
Ing. arch. David Tichý, Ph.D.
Ing. arch. Filip Tittl

GRAFICKÁ ÚPRAVA Ing. arch. Kateřina Koňata Dolejšová
JAZYKOVÁ KOREKTURA PhDr. Nataša Macháčová

první vydání / počet stran 220 stran

© IPR Praha, Praha, 2022
Pražské stavební předpisy
s aktualizovaným odůvodněním
vydal v roce 2022 v Praze
Institut plánování a rozvoje
hlavního města Prahy

ISBN 978-80-87931-88-2 (PDF)

Těžiště pražských stavebních předpisů se přesunulo k řešení soudobých problémů města a reaguje na rozpad městské struktury a s tím související ekonomické, environmentální a sociální dopady. Do textu se vrací tradiční instrumenty plánování města, jako je např. uliční nebo stavební čára. Předpis navazuje na tradiční hodnoty, které byly v hlavním městě Praze sepsány ve stavebních řádech za první republiky a ve starších vydáních. Rozpracovává a doplňuje zejména vztahy urbanistické, které byly od nástupu komunismu až do dnešních dnů opomíjeny, a klade důraz na utváření a strukturu města. Parcelace ulic přetrvává i stovky let, zatímco jednotlivé domy v rámci této struktury se mohou měnit, přestavovat, bourat a nahrazovat novými. Pražské stavební předpisy proto vytvářejí podmínky pro vyšší kvalitu veřejných prostranství ve svobodné společnosti. Norma nastavuje nejen minimální standardy veřejných prostranství, ale zavádí také jasná pravidla pro vztah zástavby a ulic či náměstí.

Více informací na webových stránkách → www.iprpraha.cz/psp